

சுக்ரீவபயநிக்ரகம்.

PRESENTED BY
KRISHNASWAMY
RETIRED CHIEF ENGINEER
DIRECTOR GENERAL PUBLIC HEALTH ENGINEERING
MINISTRY OF HEALTH, GOVT. OF INDIA
இ.சு.து

ம-ந-ந-ஸ்ரீ திரிசிரபுரம் மகாவித்வஜ்ஜனசேகரர்

வி கோவிந்தபிள்ளையவர்கள் தமாரநம்,

பெங்களுர் ஸெர்ஹல் காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதநுமாகிய

ம-ந-ந-ஸ்ரீ நாராயணசாமிபிள்ளையவர்களால்

நூதனமாக எழுதப்பட்டது.

MADRAS:

PRINTED AT THE AUTHIKALANIHI PRESS.

1890.

Copy-right reserved.

இதன் விலை தபரம் விபுடன் அனு எட்டலா.

57

015, 1A1:9

3100

நூன் முகம்.

இச்சிறிய சுத்தியரூபமான நூல், “கடைமீயின்னு உயராயகன தோற்றத்தின் இடைநிகழ்ந்த இராமாவதாரப் போத்-தொடை நிரம்பியதோம அறு மாக்கதை”யின் இடையினின்று ஆரம்பித்து சிவகனோககுப்போலத் தன் முன்னு மபின்னும் உள்ள கதாசூசனங்களையும் நோக்கி உட்கொண்டு தான் நுதலிய பொருளையும் சுருக்கமின்றி உரைத்து “சுக்ரீவபயநிக்ரகம்” என்னும் பெயராகொண்டது.

“இருவா நூற்கு மொருசிறி தொடங்கித் - திரிபுவேறு டையது புடைநூலாகும்” என்பதனால் இதில் கருத்துமுந் லியவைகளில் சிலவேறுபாடுகளும், “முன்னோமொழிபொ ருளேயன்றி யவர்மொழியும் பொன்னேபோற்போற்றுவம்” என்றபடி, “புவியினுக்கணியாய் ஆன்றபொருள்தருது புலத் திறறாகி, அசியகத்துறைகள் தாங்கி ஐந்தினை நெறியளவிச் சவியுறத் தெளிந்த தண்ணென்றொழுக்கமும் தழுவின” கம் பரட்டா சொல்லும் பொருளும் எடுத்துரைக்கப்பட்டன.

“இலகலாநிலக்கிமம் உரையெனப் பெயர்பட்டிருக்கு மென் றென்றா நுச் செயபுளினியலபே” என்றும், “விதித்தன செயதலும் விலக்கியனவொழிதலும்” “பொருப்புவிஸ்விபால் விருப்பமிலரே” “உண்டாந்தின்றான் ஒடினன்பாடினான்” என வாசகங்களும் உதாரணங்களும் செய்யுளுறுப்புத்தோ ன்ற எழுதப்பட்டுள்ளனவென்றும் ஸ்ரீசுவாமிநாததேசிகர் காட்டியவாற்றால் இதுவும் ஆங்காங்கு அச்செய்யுளுறுப்பு த்து தோன்றுமாறு வரையப்பட்டதுமன்றி முன்னர் எழுதப் பட்ட வினோத விவேகசுந்திரங்களைப்போல நூல் கற்கபு கும மாணாககர்கட்கு நூல் நுதலிய பொருளேயன்றிப் பா லைநடைபுறம் சாலநன்மை விளைக்குமென எண்ணி அரிது ணர்பொருளளவாகிய திரிசொற்களும், கம்பர் “எழுத்தியன ளத்தின்” “பகுதியினுட்பொருள்” “மும்முறைச்சுநதியும் பதமுமாய்” “நான்மறையகப்பொருள் புறப்பொருள், நிவா”

“எழுபாயெவர்க்கும்” என்பனவும் பிறவும் குறிக்கீழ்முதலிய அணிபட அருளிச்செய்தனரன்றோ அவற்றை ஒருவாறெத்த நாநாவித நடைகளும் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளன, அத்தியி சொற்களுககுப பொருள் விளங்குமாறு அந்நிபத விளக்கமும் எளிதற் பொருளுணராதற்கு அந்நிபொருள் விளக்கமும் காட்டியிருக்கின்றன.

கனவிலும் இலக்கணதூலெனில் அது இடுசகணுடைய தென கினைக்கும் மாணாககாட்கு அநநாறசங்கேதமொழிகளையேனும் வேறுபொருட்படுத்திப் புகட்டுமாறு எண்ணி ஆங்காங்கு அவைகள் பலதரமும் எடுத்துரைக்கப்பட்டன. அவற்றிற்குரிய பொருளாக ஆசிரியர்களால் வெளிதிலுணராத, பபட மறுதப்படுமன்றோ. இதுவுரன்றி இராமாபணரீதிகளாகிய மாதுரு பிதுரு புதர மி, ரகளதர சகோதரவாத் ஸ்யாதிகளும், அரசியல் அபாசசியல் முநவியவைகளும் அனனோ சுருக்கமாக அறிதற்கும், சங்கிரகவசனதூலகள் தமிழில் இல்லையென்னும் குறைபுகுதற்கும் இது எழுதப்பட்டதேயன்றி தூல இல்லையென்று வரையப்பட்டதனறென்க

ஒருவர், தாம பபிற்றின மொழிகளையே பிதற்றும கிளிப்பினையின் கிளவிரளில் பல வழுக்களிருக்கினும் அவற்றைக் குற்றமாகக் கொளளாததுபோல மகாமதியுடையோர் மதமதியுடைய என் புன்சொல்லிற் குற்றம் ஆராயார் என்னும் துணிபும் ஆசையுமபற்றி இநதூல் எழுதினேன் இராமசரித்திரம யாவாயபபட்டு வெளிவரினுப கேட்போர்க்குச் சிறப்பும் இன்னமாயு உடையதன்றோ.

வேண்பா

கலலா பிறாகுற்றநாடாநலத்தெரிந்து
கலலாரபிறாகுற்றநகாணபரோ - அல்லாத
என்போலவாரொணையிகழுவரோவெனகவிகுப்
பின்பாரோசொலவாபிழை.

20-12-90. }
பெர்க்குநா }

இங்ஙனம்,
தி-கோ. நாராயணசாம்பிள்ளை.

சாற்றுக்கவி.

வித்வான்

ம-ந-ந-ஸ்ரீ கா. இராமசாமிநாயுடு அவர்கள் இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பொன்னேந்துதிருநிறத்துப் புனிதன்மலர்ச்சேவடியே புரிந்தெஞ்
ஞான்றுந், தென்னேந்துமுளத்திருத்துங் கவிநாராயணசாமிச் செயமல்
பூவின, மன்னேந்துசுகீவ பயநிக்கிரகமெனுமோர் வளங்கொணுலை,
யின்னேந்துதமிழவசநத் திசைத்திறுதியிறுசீர்த்தி பெய்தினுனே.

செனனை-எஸ். பி. ஜி கலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம-ந-ந-ஸ்ரீ ப வாசுநேவழநலயாதவர்நுள்செய்த

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

நறைவிரியுமலாக்கடலத தடஞ்செறியுஞ்சிரகிரியி னளினைமார்பு,
கிறையருளோருருக்கொடுவந் தெமமனோர்ககரிலகற்ற வெழுத்தாற்
போல்வான், குருமுனிவன்றினைநிகருங் கோவிந்தவபிதானங் குலவும்
வாய்மை, செறிபுலவன்மாதவத்திற் குருந்தெனவந்தவநரித்த செல்வ
மன்னுன். (க)

எனுநாராயணசாமி நாவலனம்மணிவண்ண னிருநீர்வைபபிற்
றியையினையதயரதனகான் முளையாகத்தான்றகவி னடத்திககாட்டுந்
துனைவிலசீரமபலவூற்றினுமடைககலப்பொருளைச் சோர்வின்மென்
நனிபுரக்குஞ்சுகீவ பயநிக்கிரகந்தினையே நயந்துமாதோ (உ)

வாசகமாவொருநூலென் றியாவருத்தம்முளததுநனி மகிழ்க்கொண்டு
மாசகன்றநிலையெய்த வியமபினனாலாராய்தூல் வரம்பினிதி
பேசிவெதன்றியியற் றமிழதூலுட்குறித்தவையு; பெரிதுமேவித்
தேசலாவியதெனின்றற் றதன்பயினையெம்மனோ செபபற்பாற்றே. (ஃ)

சோதனபத்திரம்.

பக்கம்	வரி.	பிழை	திருத்தம்.
உ	உ௩	அரசாண்மை	அரசண்மை
௩	௧	வேற்றுமைப	வேற்றுமைப்
௩	உ௫	பெற்றுச்	பெற்றுத்
௧௮	௭	இக்கசகீவன்	இக்கசகீவன்
௧௮	௧௪	மாகச்சுநத	மாகச்சுநதோபசுந்த
உ௧	அ	வானரங்கள் செய்கை யாயின்	வானவர்கள் செய்கையாயின் வானையும
உ௩	௧	இரத்ததுளி	இரத்ததுளி
உ௫	௩௩	ஒளித்து	ஒளித்து
உ௬	௧௩	*	*
உ௮	௬	அறுத்தனை	அறுத்தனை
உ௯	௧௩	சமயத்துக	சமயத்துக
௩௨	௪	மையும்	மை
௩௨	௩௪	சகேதநகரம்	சாகேதநகரம்
௩௭	௧௩	சிறுவா	சிறுவா.
௪௦	உ.அ	சன்னதம்	சன்னத்தம்
௪௩	௧.அ	இவ்விருது	இவ்விருது
௪௭	௧.அ	மெரறு	பெற்று
௪௮	௩௧	ஒளிமுன்	ஒளிமுன்
௩௨	௪௦	மகாநுபாவா	மகாநுபாவன்
௩௩	௩௦	11000 - இல்	11000௩௦த்தில்

* இங்கு வயிற்றில் என்பதன்பின் பிறப்பதுபோலப் என்பதைச் சேர்த்துக்கொள்க.

சுக்ரீவாபயநிக்ரகம்.

க - வது அத்தியாயம்

பிரவேசம்.

தாசரதியெனவுதித்துத்தாடகையெவதைத்தணிசானகினைத் தொட்டு
மூசடவிபுக்கரக்கர்ச்செற்றவனீப்புறவிரவிமுனையை நட்டு
வாசவபுத்திரற்படுத்துவாரியணையிட்டிலங்கைமண்ணை மட்டு
சேசமலாமாடுடையோத்தியிற்கிட்டுநிமலனிசைநினைப்பாம் பெட்டு.

ஒருபெரும்பிரளயமகாணுவத்தில், இருமெஞ்சினைப்
பழமரத்திலைக்கண், சிறுபசுநகுழவியாய் அறிதுயில்அமராத
பெருமானது செம்பொன்னுநதியாய ஒன்பொற்றாமரை
கருவிலுற்பரித்த நறுவெண்ணிறத்த முப்புரிநூலணி, நான்
முகன்றநத ஐநதினைத்தாகி, அறுதொழில்நிகழும் இப்பிர
திவிரின்பால், எழுகடல் அபாயவை ஒருகையால் எடுத்து
உண்டு உமிழ்நது, தம உதரத்துற்ற பசியெனும் தீயால்,
உட்பகையால் கோற்றக்கண்ணி நண்ணியவாதாபி வில்வல
ரது உயிருமெய்யும் ஒருங்கே சுட்டுப, பிராணாயாமயோகத்
துள ஒன்பதோடு ஒன்றான வாயுவை இசைக்கூரக குமபங்
களால் பத்திரப்படுத்தும யோகமுதலிய அனைத்தும் அநி
நது, ஆகாயமளாவி அங்கநரித்துநின்ற விரதியமலையைப்
பாதாத்தில் அழுத்தி, ஏகாதசநதிகளில் கமண்டலத்துதி
த்துாராணப்பிரிந்த ஈர்ம்பொன்னி முதலாய புண்ணியநதி
கள் பாய்நது வளநீ நிறைநத செநதமிழ்நடோடு தென்பா
ண்டிமுதலிய கொடுத்தமிழ்நடிக கூடிநிலவும் பதின்மூன்றி
லும் உலாவிப் பதினான்குவித்தைகளும் நிரம்பிய பைநதமிழி
சைகணம் பகர்நது, விண்டு அம்சர்களாகிய பதினைநது முனி
வர்களும் சோடச உபசாரமசெய்து விருமபும் தூயமேன்
மையும், இன்பத்தோடு ஏழிசைபாடும மகதி யாழில்வல்ல
இருடியோடொத்த ஏற்றமும், பதினெண்புராண பாராயண
மும், நெடிய புகழும், குமபத்தில் உதித்த குறுகிய உடலும்
பெற்று விளங்காநின்ற மைத்திராவருணியாகிய அகஸ்திய

மாமுனிவர் ஆச்சிரமத்திடை, குணமென்னும் குன்றேறி ஐநதவித்து எண்ணிய எண்ணியாங்கு தரும தவத்திற் சிறநது விளங்கும் தண்டகாரண்ய புண்யவாசஸ்தாகளான வாலகில்லியர் ஆதியாய மகரிஷிகள் அணுகினர்.

அடைந்த அன்னோரைக் கண்ணுற்ற அருந்தமிழ்முனிவா, அருக்கிய பாத்தியமுதலிய ஈநது உபசரித்து ஆசனத்தில் எழுந்தருளச்செய்து சேஷமலாபங்களை உசாவி இவண் எய்திய காரணம் யாதென அவர்கள் உரைக்கலாயினா.

தென்றல் தவமும் குன்றவாண! பண்டைக்காலத்தில் உபயவியூதிநாதனாகிய கொண்டலவண்ணன அண்டாவேண்டுகோளால் நஞ்சுமொத்த வஞ்சகங்களாய வல்லரக்கூர் குலவேரைக் கல்லுவான், அவவிலேநாகள் எழுபதுவெள்ளம் வலீமுதங்களாகவும், தன் வளை ஆழி மாசுணங்களாகிய பரிசுநங்குள தம்பிமார்களாகவும், கருமணலே குழலும், நருவினையே கண்களும் கடிக்கமமும் வளனையே காதும, கமலமே வதனமும், சேதாம்பலே வாபும் தாளையே தந்தவரிசையும், உதகச்சுழியே உருதியும், தினையே கரமுமாகுகொண்ட திவ்ய சரபு என்னும் அரிவையானவள், தன கால்களென்னும் கால்களால் உலாய் அமுதமளிக்கக் குன்றாத விளைவுசெய்வோரும், அறவோரும், தாழவில்லாத செலவார்களும், பெருமபொருளின் பொருட்டுப் பிறதேயத்தாரால் பெட்டக்க வியல்பும், அதிவிருஷ்டி, அநாவிருஷ்டி, எலி, விட்டில, கிளி, அரசாணமை இவைகளால் வரும் கேடின்மையும், பிறநாடுகள் சுமந்த பாரமெல்லாமொருங்குசேரத் தன்மேல்வரினும் அவைகளைத்தாங்கி அதன்மேலும் இறைப்பொருளைத் தன் இறைமகனுக்குக் கொடுத்தலும், உறுபசி, ஓவாப்பிணி, செறுபகை, சங்கேதவசததால் மாறுபட்டுக்கூடும் பல கூட்டம், உடனிருநதுகொண்டே ஊறுபடுத்தும் உட்பகை குறுமபா இவைகளின்மையும், இருபுனல், பெருமலை, வருபுனல், திருவிளங்கும் * வல்லரண், இவைகளுமுடைய போசலர்முதலிய ராசர்கள் போற்றும்

* வல்லரண் = அழியாதநகர், அபோத்தி யென்பது. (பிரகால அழிவெய்தாதது.)

கோசலதேசத்தின்கண், நால்வகையரணை நாடிய கற்பும், மேல்வகைச் சிற்பவிதமே பொற்பும், தன்மேல் தவமும சல் தரமே தண்குழலும், பதாகையே கரமும, மரக்கா, மாடமா ளிகை, ஈடகோபுரம் மணிசெய்துன்று இவைகளே மாா பொடு தேரீளநளும், மாமநிலே மருங்கிற்சற்றிய மணியா டையும், நால்வகைச் சேளையணிகளே நல்லணிகலனும், உ ண்ணகரோ சிரமும, இடைநகரோ இடையும், புறநகரோ பாத மும, மகரதோரணங்களே வயிற்றுமடிப்பும், ஓடைச்சுழி யே உருதியும், மங்கலவாத்தியமே வார்த்தையும், மன்னுயிர் களே தன்னுயிரும, மன்னவனே மணாளனுமாகுகொண்டு விளங்காநின்று இம்மகோததி சூழநின்று அயோத்தியென் னும் மகோத்தமி செய்த தவத்தால் பிறக்க ஆஞ்ஞாபித்து, தாணும் ஸ்ரீராமனாக அவதரித்தனனன்றோ ? அவ்வாறுற்ற தாசரதி தாடகையை வதைத்துத் தடங்கல்லைத் தையலாக் கித் தனுவை முறித்துச் சனகியை மணநது தனிவனம புக்குச் சடாயுவைக்கண்டு இத்தண்டகம் அண்டித், தவித் துக்கொண்டிருந்த நமமை அஞ்சன்மினென்று பகர்ந்துப ஞ்சவடியின்க ணிருந்து, பார்க்க வஞ்சனும் ஞாப்பநகை யைப் பங்கப்படுத்திக் கரதூஷண திரிசிரர்களைக் ககனத் துக்கனுப்பி, மாரீச சமஹாரம் நடக்கையில் மறைந்துவந்த வல்லரக்கன் மலர்மகளை வவ்விப்போகச் சடாயு மரணங்க ண்டு சஞ்சலித்துத், தடத்திற்கண்ட அயோமுகியோடு தட ன்தோட்கவநதன் சாமபுறசெய்து சவரிமோக்ஷங் கண்டு அவள் சாற்றின உபாயம் அறிந்து, சுக்ரீவசம்பாஷணம் பெற்றுச் தசக்ரீஷ கண்டனஞ்செய்து தரைமகளோடு சா கேதநகராஞ்சென்று தரணியனைத்தும தருமந் தழைத்தோங் கத் தண்குடை நீழலிற் றனியரசெய்திய சரித்திரம் சவிஸ் தூரமாக வினவிச் சநதோஷசாகரத்தில் அமிழ்ந்தியுள் ளோம். மேலும் அரசுக்கா வருக்கம் அற்றபோழ்தே களை கட்ட பயிர்போலக் களித்தாத தழைததுள்ளமையை எங் கள் காத்திரமே காட்டுகின்றது. அரித்திரம் அணுகினகா லைப் பல சரித்திரம் கேட்டு நாள் கழிப்பது தரித்திரியோ ர்க்குச் சகஜம் அவ்வாறன்றி எங்கட்குக் களிப்புக்கைம் மிகுந்தகாலையில் காலம் போகுமாறு கவிகட்கரசூரிய கா

ண்டாவன்ன காணையோடு தானாசாற்றிய வசனமும், கதி
ராயிரங் கொண்டவன்கான்முளை புரிந்த கதனமும் அவ
ர்கள் பாயிரமும், வாஸிகும் இராமனுக்கும் நடந்த சம்பா
ஷணமும் பிறவும் நீர் கழறுமாறு துமமைப் பிராத்தி
கின்றனம். இக்காசினியில் கலைகள் பலவல்ல, கவிகள் செய்
யும் கல்விப்போரும் கல்லகங்களிலும் கானகங்களிலும் திரி
நதுகாலம்போக்கும் கவிகள் செய்யும் மல்லயுத்தமும் *காட்
சிக்கும கேள்விக்கும் சாலவிநோதத்தை விளைகருமன்றோ?
அன்றியும் காருத்தனது பிரதாபமும் காதலாமலகம்போல்
காணப்படுமே என்றனர்.

உ - வது அந்நியாயம்.

நூல்.

அது செவிசார்த்திய உலோபாபுத்திமைனாளர் த
போதனர்களே! கேண்மின்; இரகுபுங்கவன் சரிதத்தில் ஒவ்
வொருநூறும், பலகாலுரைப்பினும் அநேகாவர்த்தி கேட்பி
னும் நாவிற்கும செவிக்கும நனிகுவை விளைக்கும். நாகரா
ஜன் வழித்தோன்றலும், நாகங்களுக்கெல்லாம் எழுவாயா
கவுள்ளோனும் நாகபூடணன்பால் நாட்டின பத்திப் பய
னிலைக்க நாகமெட்டினும் சென்று நயந்து செயப்படுபொ
ருளாய பூசனையைச் சிந்தைமுதலிப அருக்கருவி யமலமு
றக்கொள்வோனுமாகிய வாலியினது வல்லமையும் அவனால்
நககமுற்றும், குறைவற்ற இடமபெற்று விளிவினறி யிரு
நத விரோசன குணுவின் பயாபயங்களும விளம்புகின்றே
ன. நாகத்திகளில் நாகர் நரர்களாகிய இருகதியார்செய்த சங்கி
ராமங்களையும் கேட்டிருக்கின்ற நீவிர் சதுர்வித அரணில்
ஒன்றாய சையங்களில் சஞ்சரிகளும் சதுஷ்ப்பாதங்களா
கிய சாகாமிருகங்கள் புரியும் சமரமும் கேட்கற்பாலதே.
அதில் சதுர்வித வுபாயத்தோடு ஈரிரண்டு புருஷார்த்தங்
களையும் இயல்பாய்ப் புணரநது அரசியலை விகாரமினறி நட
த்தின தாசரதி, முன்னர் உதவிபுரிநது பின்னர் உதவி
பெற்றுச் சென்றமையும், தரணியில் துரியக்காகத்தோன்றி
னும் அவை தம் நிலைதிரிநது விகாரமியற்றலாகா தென்ப
தும், தன் சேனாசமுகத்தின் எண்ணுலும் எண்டிசாமுக

* காட்சி=அறிவு - காணல்.

ங்களிலும் பரவிய பெயராலும் மனமானது வேற்றுமைபடவே தந்தை மரித்தபின் தமையனே தகப்பனென உண்ணி வழிபாடியற்றித் தன்மாட்டு முறைபிறழாத உடன்பிறப்பின் துணைவியாகிய ஒள்ளுரு வமைந்த உருமையென்பவளை ஒருகணமாத்திரையில் நிகழ்வதாகிய சிற்றின்பத்தைக் கருதிப் பாவத்தின் முதலீறிடை நிலைகளிற்படும் விளைவை மதியாது கற்பழித்துப் போலிஞானம்பொருந்திப் பதவிபாகப் புணர்ப்பறியாது புத்தி அறத்தினல்வழிகளிற் செல்லச் சித்தம் சலித்து அகங்கரித்து விதிவிலக்குக் களமைந்த வேதமொழிக்குக் காரணனை எட்டெழுத்திற்கு முதலும சராபுமான விததகனாய விலக்ஷணென முன் அறியாது வெவ்வாளியால் வீயுநருணத்தில அவன் இலக்கியமான போது அறிந்துவிடுமறமையும் இராமகதாசுசனமும் பிறவும விளங்கும்.

மாதங்கவத்திரனையும், மாதங்கருத்திரனையும் மானுப் மாராபிராமணம் இலக்குவனும் மாதங்க மிரட்டியென்ன மதங்காசிரமத்தினின்று மகாதுங்கையான சவரியம்மை வகுத்த மாராகமே சென்றுமகமேருவினும் மிகமேலுயர்ந்து மானிட ரொவாகும் த்ருசியரகிதமான சிரமும் மரீசியாதி ரிஷீகரங்கள் வசிககத்தக்க வாரமுமுடைய ருச்சயமுக பர்வதத்தை அணுகுமபோது அமமலைமுழையின்ருண் மாஹிரான தாசாதி தாசனாய கேசரி தனையன், மெய்வைத்த கீர்த்தியுடைய தெய்வத்தச்சன் விடலை, நிலன்முதலிய சிலவீரருடனிருந்த சூரீவன், தன் தமையன் ஏவின சத்துருக்கள் இவர்களென அவர்கட்குக் காட்டிமுன்னைப் பயத்தினும் எண்ணத்தனைப் பயமுற்று அவ்வீரர்களோடு மறைவிடநதேடி மறையலுற்றனன். அக்காலையில் அஞ்சாததீரமும் எஞ்சாத வாய்மையுமுடைய ஆஞ்சனையன், ஆலமவருவதுகண்டு அஞ்சி அலமவந்தோடின அமராகுழுவை அஞ்சன்மினென்று அதனை அமிர் தமாக அருநதி அவாகள் அச்சநதீர்த்த அம்பிகாபதிபோல அவ்வஞ்சினோர்க்கு அபயப்பிரதானம் அளித்து, ஐயன்மா! அன்றோர் இவண் அணுகவருமுன், அருந்திறல்வாவி அனுப்பவந்த சிறப்பமைந்த முரணுடையரோ அல்லது அனைவர்

க்கும் ஒத்த பொதுநலமுடையரோவென அறிந்து அநிவி
 னாவில் வருகின்றேனென அவர்சுள்பால் விடைபெற்று
 மாணவபபடிவமுற்று, இவர்கள் மாமலாப்பாதம மாநிலத்
 தை வருடுவதினால் மானிடோ, வானவரில் மாமுகிலுராத்
 தன்மகனாகிய வாலியின்பொருட்டு இவ்வாறு பரலுறறன்
 னேயாயின், மைவிழிகளாயிர மெங்கே அவை மறைததுவ
 ரின் மருங்கு வருபவன் யா? வரமளித்த வாச்சல்யத்தின்
 பொருட்டு அம்மானிடமேந்தியாகிய மானிடனெனின மழு
 வும், வயப்புய நானகும், மணிதூதல்மேல் விழியும் வயங்க
 வேண்டுமே அவனும அவை மறைத்து வந்தானெனின, மற
 றொருவனுடன் வருதற்கு வாய்த காரணமென்ன? மலரய
 னென்னில் வாவி அவனபால்-வாரத்தை வழக்கமும வைத்
 தவனல்லன். மாநிறமுள்ள மாலை என வறபுறுத்ததுவே ம
 ளனில் நிறம மால்நிறமே ஆயினும் மறறைக கரமிரண்டும
 கரநதமைக்குக் காரணமவேண்டும. தன்னைமறைக்கத் தவ
 மும சடைமுடியுந் தாங்கியிருக்கினும் தனு எறறிற்ரு? நம
 மோடு சமர்புரியவெனின் தண்ணிய முகத்தில் சாநதமும
 தருமமும தயையும் தழைக்கச் சார்வதெனன் ஒருவன
 சார்பும் அவனுக்கு வேண்டுங்கொல் இருபாலுங் கண்ணோ
 ட்டமுற்றுத் தடுமாறுதல் காணப்படுகின்றது, எனக்கோ
 ளன்பு நெக்குருக அடைபுமிக்கு இன்புதோன்றி அவசமாகி
 ள்றமையின் இவர்களோடு வார்த்தையாடுவதே தகுதியென
 வெண்ணி நெருங்கவந்து, ஐயன்மீ! நமவரவு கவ்வையி
 ன்றி நல்வரவு ஆகுக என்றனன். மதுவமசோற்பவா,
 ஐய! நீ எவ்வழி நீங்கினே? நின் அபிதானம யாது? என்ன
 மாருதி, யான் இமமலையண்மிய (1) செம்மலை யடுத்த (2)
 மந்திரத்தொருவேன். (3) ஒருகாலால் அஞ்சனை வயிற்றின்
 வந்தேன். (4) நாமமு மநுமன் இத்தூக்கமீது (5) துளியுற்ற
 சுக்ரீவன்போன்று நீவிர் துயருள்ளீர்போலும். ஈண்டு (6)
 அர பணிபூண்டு வந்தேன் என அஜராஜபௌத்தான், தன்
 பிள்ளைகளைநோக்கி ஐய! இவன்கொண்டபடிவம் மாணிய

(1) செம்மலை=செவ்வியமலை. (2) மந்திரம்=வீடு. (3) கால்=
 மலரம் அஞ்சனை=அஞ்சுகின்றதாய். (4) அதுமன்=கூடினவன். (5)
 துளி=கோபம், துன்பம். (6) அர. =ஓர்மரம். எனவேற்றுப்பொரு
 ளும் காண்க.

ன்று. இவனுக்குள்ள பெருமையோ இவ்வுலகுக்கெல்லாம் ஆணியாம், இவனியம்பிய ஒருமொழியுந் தொடர்மொழியு மாய பொதுமொழிகளை நோக்கின் * கவிநாநனெனத் தகு வன. இவனது இயற்சொற்கள் அரிதுணர்ச்சுபாருளனவாய திரிசொற்களாகின்றன. இத்தராதலத்தில் இவன கல்லாத வியாகரணங்களும் வேதங்களும் இல்லையென்பது சொல்லா லே தோன்றுகின்றது. இவனைவிட ஆற்றலினும் நிறைவி னும் மற்றைக்கல்வியமைதியினும் அறிவினும் யாவர் உளா? ஆதலால் இவன் விரிஞ்சனோ? விடைவல்லாளனோ? மெய் மமை பின்னாக்காணலாம், ஆயினும் சொற்சாதிரியமுடை மைக்கு முனிவர் வானவா முமமுாத்திகளும் எதிரிதபா ராகளோ என்று வியநதுகூறிப் ப்ரதமாச்சுரமபெற்றவ! சகீர் வன் யாண்டுள்ள, அவனைக்காணும் அருத்தியா விவண் அணு கினம், எனவே நவவியாகரணபண்டிதன ஐயனமீ! துமமொ க்கும புனிதரின்மையென அறிந்தே அவன் செய்த தவமே அவனைக் காணுமாறு கொணராதது. துமமைப் புகல்புகக அவனுக்கு அபயப்பிரதான மரிநாமா? எமமைக காததவா ல்லீ, இவ்வெழுலகுங் காததவராவீ, தன் பொருளாட நோண்ட அண்ணலுக்கஞ்சி இவவண்ணன் மலைககண் வன னிசாப வரம்புண்மையின அவனனுக்கானென உன்னி எம மோடு வாழுகின்ற எம அரசனுக்கு யாதுகூறி யழைத்துவ ருவல்? துமபிரிவினா ள் எநகரம கண்ணிழந்த வதனம்போல் வது? நீயிர இவண் வந்தமையால் துமமைப்பெற்றோர் உயிர தவிராத உடல்போனறவரன்றா? துமச்சூரிய அரியப்பாருள அயலிடம் புக்கதுகொல் எனவினவ அயனின்ற ஆதிசேஷா மசர் தங்கன வரலாற்றை ஆநியோடந்தமுற அறைய, ஆகா யமணியை அருங்கனியெனத் தாவியவன் அஷ்டாங்கமுறத் தண்டம்புரியவே, அதுகண்ட புறவொன்றின்பொருட்டுத் துலைபுக்க புண்ணியன் மரபோன், ஆ! ஆ! நீ பொருந்தாத தியற்றுவது தகவோ என, ஐய! நீ முன்னோ கவியென்றோ அவ்வாறே யான் கானிலுழலும் கவியினுள ஒருவேன் என்று தன்னுருக்கொண்டுநின்று தாழ்த்து இககணத்தில் எம கவி நாயகனைக் கொணர்வலெனவிடைபெற்றுவினாவிற்கென்று,

* கவி=பாவலன் என வேற்றுப்பொருளும் காண்க.

வியந்து நின்ற வில்வீரர் இருவருக்கும் மெய்ம்மை விளங்கு
மாறு வெள்ளிமலையோடு கருமலைவருதல்போல வந்தனன்.

வரவே, வெயின்முதற் குலத்தலைவனும் வெங்கதிர்ச்
செல்வனும் தவத்தொடு முயற்சியும் கல்வியோடு ஞானமும்
கூடினமைபோல உறவுகொண்டு அளவளாவிப்போது புரக்
ருவமசன், கவிவேந்த! என் இலங் கைக்கொண்டு சென்ற
இலங்கேசனை நின் சேனாபலங் கைக்கொண்டே நாடிக் கோ
றற்கெண்ணி இவ்விடம் குறுகினன். அஞ்சனைமஞ்சன் நின்
முன்னோன் அச்சத்தால் ஏமமை ஐயுற்று இரட்டுறமொ
ழிந்த யாவும் உண்மைப்பொருட்டுணிபெய்தி நின்றேன்.
இன்றுமுதல் நினகருள இன்பதுன்பங்கள் எனக்குரியன
ஆம். அங்ஙனமே எனக்குள்ளன நினக்குமென்க. ஆத
லின் நீ எனக்கு இன்னுயிர்த்துணைவன் என வற்புறுத்தி
அன்னோன் கூற்றுப்படி வாலி நின் பொருளையெல்லாம்
'ஆட்சிகொண்டனனோ' பொருளானனாகிய இல்லக்கிழத்தி
யை அபகரித்தனனோ' ஏன் நின்முகம் அரவீந்த நண்பன்
முன் ஆம்பல் நண்பனபோலிருக்கின்றது? எனவினவினன்.
வானரவேந்தன் ஐய! இல்லவளையேயன்றி யிதரமானதல்ல.
அவளில்லளாயின் ஏறுபோற பீடுநடையும் இருதுபோன்ற
சுந்தரமுகமும் எங்கிருந்தா வரும? இருவேழுமுற்ற குறை
யை எங்ஙனமாயினும் ஒருமிதது முடிததுக்கொள்வது இன்
றியமையாததே யென்றனன். அது வினவிச் சினவாநின்ற
கோதண்டதரன் என்னொடுமென்ற தெளிந்தோய்! நின் இல்லை
வெளவினவன் இன்றே விளிந்தானெனத் தேறுக. விரைவில்
அவனுறைவிடம் காட்டுக என்றனன்; ஁னவே கேசரிசேய்
பூர்வ * சரிதமபுகல, ஏனையோர்க்கு வாலிபால் கமனமுறப
பதநிலை பெயர்ந்தது. வானசேசன் மனத்தையமநல மாந்தா
தா வழிவந்தோன் கணையொன்று, வழியினின்ற மராமரமே
ழையும் ஊடுருவிச்சென்றது. மாயாவிடின் சகோதரனே
ன்பு மலை இராமாதுசனது பாதவிரலால் வானமுற்று மளா
விவந்தது. அக்காலை அச்சோலைவாய் அக்காலைக் கடிர்ம
கன, மிக்கோரில்லாதவனுழை, வல்லரக்கன் மன்னொடு

* சரிதமபதநி எனும் சப்தசுராக்ஷரங்க ளிவ்வாக்கியத்தில் சுந்தன.

பெயர்த்துப் பொன்னைக்கொண்டு செல்கையில் வையந்த
 நத மானிடு மாணிழை இவையெனக்கொணாநது காட்ட,
 மன்னவன் மகன், அத்தோ! ஐனகன் முன்மண்ணிற்புதைந
 திருநத பொன்னை யெடுத்தது எனக்கு இல்லெனக்கொடுக்க
 யான் அவளை இன்று என்வசுததில்லாமதசெய்து இவ்வில்
 விழைகண்டு இவ்வில்லினைசசுமநது உழல்கின்றேனே யான்
 முன் அவ்வில் லொடித்தது சுள்ளியொடித்துப் பொன்கொ
 ண்டவாறன்றோ ஆயது என வருநதய இடுக்கணை குடக்
 கோடுவான்மதலை அடக்க ஆறியபோது சதாகதி குமாரன்
 அநரண்ய குலதீப! விராவில இந்நிரன் மதலையை விட்டி இர
 விதனயனுக்கு முடிசூட்டிப் பரவிய சேனையை ஒருவழிப்ப
 படுத்தித் தமைகளிருக்கும் திசையினைத் துருவினாலன்றோ
 இவ்விரவிய துன்பம் விட்டலாமென்றான். அமலன் ஆம
 ஆம அதுமெய் அவ்வாவி வசிக்கும் மலைக்குவல் விராஜீத
 குதும் வமயினென, அனைவரும் வாயுவேகமாக அமமலைச்
 சாரல் மாட்டுவந்தனர். ஆயிரம்பெயருடை விமலன் நீ வாவி
 யைவலியப்போர்க்கு அழைத்து மல்லமாபுரியுமபோது யான்
 மறைத்துநின்று வாளி தொடுக்கின்றேன் செல்கவென, என்
 னுழ்ப்புதல்வனை யேவித் தென்றல் தவமும் மன்றல் நாரும்
 மலர்ப்பொழிலுடு வதித்தான் சுக்கிரீவனும அவ்வாணைப்
 படி மிகுந்த குதாகலத்துடன் இரணரங்கமூற்று இடித்தாரப
 பிவந்து போரொதிர்த்தியே லடர்ப்பலென்று அறைகவி அட்
 டகாசம செய்தான்.

ந - வது அந்நியாயம்.

அவ்வாரவாரிப்பைப் பொற்குன்றை நிர்த்த கிட்கி
 ந்தை வெற்பின்கண், புன்னாக விருக்க மலிநத பன்னாக
 விருக்கைப் புனாவயின் சால நெருங்கிய சாலம், தமாலம்,
 ஏலம், சண்பகம், பாயாவேங்கை, பறவாக்கொக்கு முதலிய
 தாவரவருக்கங்கந்தழைத்து முகிழ்த்து மலர்த்து, தண்ணிய
 நாலொடு பரிமளம் பரப்பாநின்ற பளிக்கறை சூழ்நத இளம
 ரக் காவின் பாகநர் நவமணியேன்று நண்பகல போன்று
 நனிவெயில் கான்று தவமேக குயாநது சவியுற்ற தளி மா
 மணி மண்டபத்தின் நாபபண், அமசதுலிகா மஞ்சத்தின

மேல் 'அமிர்தோத்தி அமாந்தது போலவும், தாராபதி சார்ந்
'ததுபோலவும் தன் பன்னியாகிய' தானையோடு சயனித்து
உல்லாசனாயும் நிராகுலனாயும் உறங்காநின்ற வாலி, வலிய
செவியிலேற்று வநதேன வநதேன் என்றுரைத்துக் களை
த்துக் கதித்து வல்விநாந்தெழுநதனன். எழுவ பர்வகரிநு
நத பூங்கொம்பரொத்த பதிவிரதா சிரோமணியும் பாற்கடலி
லுதித்த பைந்தொடியுமாகிய அத்தானா சித்தங்கலங்கித்
திடுக்கிட்டெழுநது அவனது செவ்விய தானேச சிக்கெனப
பற்றிக்கொண்டு செப்பலுற்றனள்.

அன்ப! தம்பி நய வம்பொலி யென்றன்றோ வெம்பி
எழுந்து வெளிப்படலுற்றோ, அதனை நம்பற்க. அவற்கு
வெம்பகை முடிக்கும் திண்டிறலுள நண்பனொருவன் சேர்
ந்த செருக்கால் அஃது எழுந்ததென்று நம்புக. இஃது
நமமாட்டு அன்புளோர வாயிலாகக் கேட்டுளேன். நான்
அமார்குப்போவேனென்னும்நின் ஒருமொழியும் அது அடா
தென்னும் என் தொடர் மொழியும் வேண்டற்பாலதன்று.
அவ்வன்பர்களது பொதுமொழியையாயினும் கேட்கலாகா
தா எனவே வாலி ஒகோ என்னோடு எதிர்க்கும் எறுழ் வலி
யுடையோரும் இவ்விருமபுவியி லிருக்கின்றனரோ? என்பிர
தாபத்தை நீயறியாயா எனவே தானா என்பிராணநாத? அவ
னைச்சோநத அநநண்பனோ தாடகையின் ஆடலை வீடுறவா
ட்டினவன், கௌதமன் பத்தினிசாபமும் கங்கைவேணி
யன் சாபமும் காலாலும் கையாலும் மூலமறச் செய்த
வன், விசுவாமித்திரனளித்த விசுவாசஸ்திரம பெற்றவன்,
தசரத னருந்தவத்து உசிதமுற்புதல்வன், மகிதலத்திரு
வை இளையவற்குதவினவன், வெவ்விராதனை இராவகைது
டைத்தவன், கரனமுதலோடா உரன்முதலழித்தவன், மாய
மானயினான அவன் முன் மாயமானயினான், மராமரமேமும்
துளைப்பட்டன. துநதுபி எனபு அநதரஞ்செல்லத் தன் இள
வலாற் செய்வித்தான் இத்தகையோனையடுததவன் இன்னும்
எத்தனைதான் செய்யாதிருப்பன்? பரமசிவனுக்குப் பணியா
யிருக்கும் பணி பறவையரவசப் பார்த்துக் குசலப் பிரச்
னம் பண்ணினதே “கொல்லை யிரும்புனத்துக்குற்றி யடை

த்தபுல் உழுநர் உழுபடைக்கு ஒல்காது” அன்றோ? சினம்
யமனையொத்தது, ஆசை வைதரணீநதியையொத்தது, வித்
தை காமதேனுவை யொத்தது, சந்தோஷம் நகதவனத்தை
யொப்பது. “சினமென்னும் சேர்த்தாரைக் கொல்வியினமெ
ன்னும் ஏம்புழையைச்சுகும்” என்றதில் சினமென்னும் நெ
ருப்பு என்றவிதப்பு, உலகத்து நெருப்புச்சுகுவது தான்சே
ர்ந்த விடததையே, இச்சினநெருப்புச் சேராவிடத்தையும்
சுகுமென்னும் வேற்றுமை தோன்றலின்றது. அதற்கியைய
த்தொடாமல் நின்று நினகருச்சமயமறிந்து ஆலோசனை கூ
றும் புணைபோன்ற இனமாகிய என்னையும் அது சுகுகின்றது
பார. கூந்தலும் திகின்றது. நெஞ்சு படபடென்று துடி
குகின்றது. கால்கள் நடுங்குகின்றன. ஆயினும் ஆகுந. தலைம
கன் வெகுண்டதோது தந்திரமுள்ள மந்திரிகள் தமமுயிர்க்
கு உறுதி எண்ணுமையும் அவ்வெமமையைத் தாங்கி நீதிவி
ளமபும வீரமும் செமமையிறிறமபல் செல்லாததேற்றமுந்
மும்மைக்காலமும் உணரும் வனமையும் ஒருமையே மொழி
யும் நீர்மையும் உடையாரன்றோ? யான் ஒருவிதத்தில் நினக்கு
மந்திரக்கிழமை பூண்டவளாகலின் என்னை அது சுடினும்
சுகுக. வலியதுணைமையாகிய அஷ்ஷத்தால் காக்கப்பட்ட
சுகரீவனை அது எங்ஙனம் சுகும்? இறைமாண்டவர்க்குப் பழ
மை கடைபிடியாமையும், கேண்மைபாராமையும், கிழமை
பிறிதொன்றும் கொள்ளாமையும், காதலின்மையும், இவா
அயலவர் இவர் ஆர்வலா என்னும் வேற்றுமையறியாமையும்
இயல்பு ஆம். நீ அறியாநீதிகள் இல்லையாயினும் கோபமஒன
று குறுக்கிட்டழைநின் அவையாவும் தோன்றில. சினமுந்
நிறைபில்லாமையுமுடைய அரசன் பகைவர்க்கு எளியவனை
வானென்பது சத்தியம். ஒருவனுள்ளத்திலுள்ளதைப் பிற
நுணர்த்தாம லுணர்பவன் தெய்வத்தோடொப்பக் கொள்ள
வேண்டுமன்றோ? பன்னாளுந் நினக்குந் தோற்றுப்பாறின
வன் இந்நாள் இகற்கு நோநதமையை ஆழ்ந்து நனகு ஆலோ
சிக்குக்கடவை. நட்பைப்போலத் தேடற்கரிய பொருளில்லை
யென்று கருதி அவன் நன்னட்டும் நன்மதியமைச்சும கொ
ண்டுபோநதனன் அந்நட்பின் வலியை முதலில் ஆராயுவே
ணமும். பீலிபெய்த பெரிய சாகாரும் அப்பண்டை சாஸ

மிசுத்துப் பெய்திருக்கின் அச்சிறுவதுபோல பகைவர் எளி யொன்று பகைகொள்வான் தான் வலியனையாயினும் து ணைபல தொககவழி வலியழியும் அன்றோ. அவன் கூவிய கூப்பாடே துணையுடையனா தன்மையை விளக்குகின்றது.

வினைவலியுந்தன்வலியும் மாற்றான்வலியும் -

துணைவலியுந் துக்கிச்செயல்.

நீயோ எதிர்த்தவர் வரத்திலும் உரத்திலும் பாதிக்கொ ள்ளும் பான்மையை. மேலும் நினக்கியல்பாயுள்ள பலமும் வரமும் யாவராலும் அளவிடற்கரியன. அஷ்டமூர்த்தியை அஷ்டதிககினும் சென்று அருச்சுனைபுரியுங்காலையில் அமர் புரிவான் அணுகின ஐயிரு லையவரக்களை அரிய வலிய வாவி ற்கட்டி அங்கதனுக்குப் பந்துத்தலைப்பூச்சியென வேடிக்கை காட்டி அலக்கழிந்த நின் அடலும், பாற்கடல கடைந்து பட்டாரகாகு அமிர்தம் பகிராத பலமும் துதாபியவுணனை த்துடைத்தமைநதும் அந்நாதவர் உளரோ? ஆயினும் நீ இவ் வமயத்துக்கொக்குப்போல் உறங்கியும் போபுரிதகாபோலப் பின்னொடுங்கியும் இருப்பது பழிப்பன்று. முன்னொரு சாப் பம் தவளைகளைச் சுமநது தக்க காலம் வந்தபோது அமமண் டிக குலங்களை யெல்லாம் நாசம் செய்யவில்லையா? ஆந்தநது யோசித்தது தாழ்ந்தது செய்யும் சுருமத்திற்கு எக்காலும் தவ ளுவராது. இதைவிட்டுத் தன்பலந்தையே பெரிநாக நினை ப்பது சரியன்று. பெரிய சிங்கத்தைச் சிறியமுயல் கொன் றதும், இரணியன் வரமும் உரமும் எங்கனம் முடிந்தன வென்பதும் தன்குந்தைத் தன் சிரத்திலே வைப்பித்து பத் மாசுனை மாளவித்த நதையும் போசிக்க நதக்கவை. ஆயிர நதோள்படைந்த காந்தீந்தவீதியாரீசுனை ஒப்பவர் எவர்? அ வனும் ஒர் மனிதனறையுனை மாண்டான். ஆதையால் வலியெ னப்பெயரிய யாவும் ஓவனாயறையுள் அடங்கா. யானையி ன்பலம் முலைக்குளதா? அது தன்னிலையை விடாதுநின்று தந்தியை வெல்லும். புந்திபலத்துக்கும் வினைசார்பு இனம் இடம் வேண்டிமாயின் மற்றவைகட்குக் கேட்கவேண்டுவ தில்லையே. தசமுதன் தந்திரத்தாலல்லவோ ஜனகியைக்கவா ர்த்துசென்றான். அத்தருணத்தில் சுத்தவீரர்களாகிய அந்த சூதபுத்திரர்கள் என்னசெய்தார்கள். அத்தையலை இழந்த

துமன்றிச் சடாயுவையும் இழந்தார்கள. பொன்மானல்ல
பொய்மான் எனத் தம்பி சொல்லியதைப் புறக்கணித்துச்
சென்று புன்கணைய்திய அவ்விராமனும், சிவபிரானோடு
போர்செய்யச்செல்லின் வலியிழப்பாயெனக் கூறித்தடுத்த
தன் மனைவியாகிய பிருநதை சொல்லைத் தட்டிச்சென் னுயி
ரிழந்த சலந்தராசரனுமபோல நீ நினனினும் சிறிய என்னு
டைய மொழியை அலக்ஷியமசெய்யாது தயைசெய்து கே
ட்டு இற்றைச் சமர்க்குப்போதலை ஒழிவாயாக. அங்ஙனம்
செய்யின என் மங்கலநான் இன்றுபோலென்றும் திகழுமெ
ன கிணைக்கின்றேன், என்செய்கேன், என் பயம் எனனை
இததுணைக கூறவேவியது, ஆதலின் என்பிழைபொறுத்த
ருள்க எனப பலவாறு கூறிமுடித்தனள்.

அதுகேட்ட வாவி, பருணிதன் மொழியைத் திரன்
மாய எண்ணி முரணிய இரணியனையும் விடணன் உரைபக்
துடணமசெய்த வெவ்விய ராவணனையும்போல மனைவிரின்
கட்டுனையை மறுத்துச் சிரங்கு லுக்கிக் கரங்கொட்டிப் பெ
ருஞ்சிறப்புற்று ஒ ஏழாய்! எனனினேநது என்சொனனாப்,
துண்ணறிவுடையோ தாலொடுபழகினும் பெண்ணறிவெ
ன்பது பெருமபேதைமைக்கே எனபதை இப்போது நீ வெ
ளியிட்டனை. தன் புத்திசுகததைக்கொடுக்கும். குருபுத்தி
விசேஷசுகததைததரும. பிறாபுத்தி விராசந்தைததரும.
பெண்புத்தி கொல்லும் என்பது நியாயமானதன்றோ? பெ
ண்புத்தி கேட்டனறே தசாதனபுத்திரன் இப்போது துன
புறமுழல்கின்றனன யான அவவாறாகேன். அவவிராமச
திரனைப் புகழ்வதுமோனறு பழித்திறம் புனைநதுரைத்தனை.
அவன அறத்துறையினின்றும் மறத்துறையினிறங்கான.
தநதை சொறகுத தவறுவராமல் துரணியனைததும தம்பிக
குதநது தடங்காணுழைநதனன் * கோககுலத்திறபிறந்த
கோமான் இககுமாககமுடைய கோககுலத்தோடு தொகை
நிலைத்தொடா நிலையனாவனோ? வானவா மககள் ஆதியாயுள
ள பலவினீட்டததுடன் பழகுறற அறவன, ஒன்றனகூட்ட
த்த இக் தகளவனினத்துட்கலடபனோ? இங்ஙனம் நம்மோடு
தொகாநிலையுடையோன் எக்கிழமைகொடு தொடர்பாவன?

* கோ-அரசன், குரங்கு. † களவன்-குரங்கு, திருடன்.

மலையும் மலையும் மலையுமபோது இடைப்பிறவாவதின் ஏதா
 ம்முடிபுமென்பதவனறியானு? தம்மநிலைபெற நிறுத்தவந்
 தவன் அதம்மநிலைபெறுமாறு ஓர்ப்புரியின் அது ஒருபக
 சம் நீரொழுதி மற் றொருபால் பாலொழுகுமாறன்றோ?
 சகோதர வொருமைவாய்தவ னிதுசெய்வனோ? என்னு
 அவனுக்கு ஏதேனும் இடையூறிருக்கின் எதித்ததுப போபு
 ரிவனேயன்றி, எமபிகநாக இடையிலவநது என்மேல் அமபு
 எய்வனோ? ஓ மலைக்குலமயிலே! அருட்கு வேலையும், அறந
 தற்கு வேலியுமாயவனை வாழ்த்து. தாழ்த்தாதை. மூவுல
 கும முனைந்தெதிநகுகினும் அவனுக்குத் துனை மூரி வில்
 லொன்றே அமையும. இச்சேரத்தனைவேண்டுவதினும்.
 தீனி நீ ஒருசிறிதும் சவலநீ. இதோ ஓ நொடிப்பொழு
 தில் என பின்னோனுரி ஒன்னும் கன உண்டு உடன்வந்தீதா
 று எனண்ணத்தையும் பின்னநகண்டு மீளவல், பிரஸ்தாபத்
 துக்குதலாகவாத்தையும் தன் சபாவத்திற்குத்தக்க காய
 மும சுகதிகுத்தலக சோபமுமுடையவன் எவனோ அவனே
 பண்டிதன் எனக. விடகநிலை விடகநிலை தானேவிடு. போரு
 உது பின்னவிடுதல் புனமயினும் புனமை. சதகவிராகன்
 சமமுயிருப உதிரமும உருமவரையும் யுத்தமபுரிவா. இவந்
 தால் திகததிலிசையம பரதமீட ரவாக்கமும அடைவாக்கன.
 ஒருககாலும் மானமாகிய அணிகலததை நீக்கிவிட மான
 றொளி வந்தபோது அதைக காகுமபொருட்டுப் பிராண
 னை விடவேண்டும். பிராணன் கூழ்ப்பகரும. மானமோ
 அச்சநிதாரநமானது. இதுகாலும் என்னோடு போபுரி
 நது அநேகநதவை தோல்வியான ஸன்னிளவல் இன்று
 சமரிட வலிய அழைத்தால் யான போகாதிருப்பது மான
 றொனியலவா? இதுவரையும் மான சற்ற கல்வியும், பெறா
 வலமும சாலத்தில் உபயோகிக்காமல் சுமரிந்களிழ்த்த பா
 லா, கட ிற்கதைத்த புளியுப்போல் விணைக்கலாமா? நாம
 கன போரிடபட நகரத்துக்கு மீண்டவனும், அமாதேரின
 அசுமநஞ்சினவனும், எவ்வெறி செருமுகத்து ஏற்ற தெவவ
 ருக்கு அஃகித்தனாநது உயிரவளத்துண்ணும் ஆசையுடை
 யமன்னவனும், வஞ்சி சென்றிறுத்தவன்வாகை மீக்கொள
 அதற்கஞ்சின வேதனும், விலலினும் வாஸினும் விரிந்த

ஆண்தொழிலை புல்விடையுக்குத்துப் பொய்ம்மையாக்கை
மைச் சில்பகலோபமுமீறு செலுநன்மாட்டுச் சிறியிடப்பப்
ட்ட சோறுண்பவனும அடையும் நாகில அடைவேனா”

ஒட்டியபகைஞர்வந் துருத்தபோரிடைப
பட்டவரல்லோற் பரமஞானம்போய் த
தொட்டவரல்லோற் செல்வமீண்டென
விட்டவரல்லோல் டாவர்வீனோ.

என்பது சிந்திகதற்பாலது. வெள்ள நீருலகிலும் விண்ணி
லும் வியன்பாதலத்திலும் வெம்பகைமுடித்துப் பரவிய புந
மும், பாலொத்த மொழியும், சேலொத்த விழியும், நாலொ
த்த இடையும், நீலொத்த குழலும் உடைய நின்னையொத்த
அநேகமாதர்களிடத்தோன்றிய ஐம்புலனுநாச்சிக்குரிய
இன்பமும் இற்றைவரையும் பெற்றேன், இவ்விற்பதநிற
குக்காரணமான அரச இன்பமும் துக்காதே நுகரும் எச்
சிலும் அகித்தியமும் ஆம். இதுவன்றி ஒருபொறிகளை யுரிய
தும் பொதுவும் மகோத்தியிலுற்பவித்ததுமாய அமிரதத்
தை உம்பருக்குதவின வுதவியும், எடபிரானகிய அம்பிகாப
தியின் அம்புயமலர்ச்சாணை மாதிரமெட்டினும் வாலி, மாநி
ரமெட்டினும் மேவி, மாதிரமான பூசையியற்றி மருவின வர
மும், இவ்வமையத்தில் அவமாம். இவ்வாறாகாமல் ஆகவந்
திற்சென்று ஆருயிரொன்றிக் களளாப்போற நாகதுறை கா
மமாதியாய உளளுறை பகைஞனாயுடைய பிறப்பென்னும்
பெருங்கடல் நீதிச் சுவர்க்கமென்னும் தூயகனையை அடை
வதே உத்தமோத்தமம். நீ உரைத்தவண்ணம் எத்தகையோ
ரும் மிருத்துவையடைந்தார்களேயன்றி நித்தியமா யித்த
னாயிலிருந்தாரில்லை. இதுகிற, தூய்ப்பிக்ஷகாலத்தில் அன்ன
தானஞ்செய்பவனும், பிக்ஷகாலத்தில் தனதானம் செய்பவ
னும், சமர்முகத்திற்கென்று தைர்யமாய்ச் சண்டைசெய்ப
வனும் ஆகிய இரகாலவரும் நமஸ்கரிக்கத்தக்கவர்களென்ப
தும், பகைஞருக்குப் பகமபுல்லும், சாமான்ய பிராம்மணர்க
ளுக்குப் பரான்னமும், பதிவிரதைகளுக்குப் பாதேசம்போ
யிருந்த பர்த்தாவின் வரவும் பரமசுந்தோஷமாபிருப்பது
போல எனக்கு யுத்தம்செய்வது மிகப் பிரியமென்பதும் ந
யறியாதனவல்லவே சுந்தோஷம், சாகசம், தைரியம், புத்தி,

சுகதி, 'பராகிரமம் இவ்வாறும் எவனிடத்தில் இருக்கின்றனவோ அவனுக்குத் தெய்வம் சகாயமாகும் எனபதை நினைதையிலிருந்து. தைரியத்தை விடாதே. இனி யான தாபதிகின் அவன் புல்லியமொழிகள் புகல்வன் இனி மீகூட மறொன்றும் புகலறக என வற்புறுத்தி அமமலையின் சீகரமது விரைந்தோடிவரது நின்றனன.

அநகின்ற தோற்றம், உதய கிரியிற்றோன்றிய கதிரவனபோலவும், வனநூணிடைத்தோன்றிய மாநரசிங்கமபோலவும், கரிய வெறபினமேல் வெளிய ஒங்கல்நின்றதுபோலவும், மகேந்திர மலையின்கண் மாருதி நின்றதுபோலவும், காணப்பட்டது. அங்ஙனம் நின்றவாவி அநிந்தமன் அன்று அவனியெல்லாம் ஓடியாலளக்கக் கால் நீட்டியவாறு தாவி அடிவாரத்தின்கண் கைலையை வேரோடு எடுப்பானுற்று நின்ற அரககன்போல் நீண்டு நிமிர்ந்து, உருமெல்லாம் உககு உதிருமாறு ஆர்க்கும் தன பின்னோனைப்பாத்து அவனின் எண்மடங்குதானும் ஆத்தனன். அக்காலே வாள் முதலிய ஆயுதங்கள் அவ்விருவரது வள்ளுகளாகவும் வன்பாசங்கள் வால்களும் குத்துப்படைகள் கரங்களும் எறிபடைகள் அவணிருநத இறுமபூதுகளும் பாதவங்களும் சரங்கள சாபத்தால் எழுஞ்சொற்களும் வலசாரி இடசாரியாகச் சுற்று தற்கேற்ற வையங்கள் அவ்வையத்தில் வைத்து மிதிக்கும வனநூள்களும் ஆக இருந்தன. * கோடரமும் நாகமும் அவராகளேயன்றோ. விரோதமபார்க்க வந்தவர்கள் விபுதர்களும் தானவர்களும் மற்றவீரர்களுமே. புருவங்களென்னும் விறகளி லுள்ள கண்களென்னும் கண்களெக்ரீண்டு ஒருவனாயொருவர் உருத்துநோக்கி வீரவாதம் புரிந்து வீரகையோடு விகற்ப நடைகள் காட்டி பூர்வோத்தரங்களைப்புகன்று வேறு கவிதளின் சகாயமின்றி விடைகளிவையென்னப் பூர்வபட்சமில்லாமல் தீ களனில் சங்கிராமமாடலுற்றனா. அவ்வமை யத்து இங்குப்பொழினமாட்டுநின்ற ஆண்டகையரில் கோதண்டதரன் தீ தண்டாத இளவலேநோக்கி, ஐய இவாகளது தேகத்தோற்றத்திற்குத் தேவாகளாயினும் தானவாகளாயி

* கோடரம்=குதிரை, குரங்கு. நாகம்=யானை, குரங்கு.

தீ களன்=உயுத்தகளம், சபை.

னும் சிவனுவரோ? அது நிற்க. நிறத்திலும் வேகத்திலும் உக்கிரத்திலும் கூர்சமுத்திரத்தையும் சண்டமாருதத்தையும் காலாக்கினியையும் சமமாகச் சொல்லலாமா? சொல்லுகி. அச்சாகரமோதன்மையும் இளகுந்தன்மையும் உடைத்து. அச்சதாகதியும் அத்தழலும் தனுவுடையனவோ? இது என்ன இலும்புது என இயம்பினன். அதுவினவிய இளையோன் ஸ்வாமி! அஃதிருக்கட்டும். இக்கசுக்ரீவன் நீர்மையை நோக்குக. தமையனை வதைக்கச் சமனைத்தேடிவைத்துக் கொண்டு சணடைக்கு ஆரம்பித்தனன். குரங்கின் சேஷ்டைகு சேஷ்டை என்பார்கள். அதுவியக்கற்பாலதே. சநேரவொருமை இல்லை ஆயினும் தமையனென்னும் உரிமையும் பயமும் கிஞ்சித்தேனும் உள்ளத்தில் வைக்கவில்லையே. இவன காடின்யத்தையும் அவிவேகத்தையும் அதர்மத்தையும் உற்று நோகக்வேண்டும்; மேலும் மண் குதிரையை நம்பி ஆற்றிலிறங்கினவாறாக நமகாரியம் இனி இத்தகையோனால் அவத்தமாக முடியும் என்று நினைக்கின்றேன். நீர் சுத்தவீரரும் முன்னவருமாயிருத்தலின் இவ்வாறு வியக்கின்றீராபோலும் என்றான். அண்ணலமைந்த விண்ணவர்பிரான அத்த! இப்பித்துப்பிடித்த சிசுகத்தின் ஒழுக்கை எவ்வாறு கிளத்தலாம்! விகாரமனைத்தும் மேவலதாகிய இயல்பு இவைகளிடத்துக் காண்பதரிது. வானவாமகன் நரகராதியோருழையும்ன்றே * பகுதி விகாரமும் விசுதி குன்றாமையும் மேவியுள்ளன ஒருத்திமகனளே தங்குறபகைககின்றது உலகெங்கும் கண்டோம். வெவவேறு தாயாவயிற்றிலுற்பவித்து ஒரு குடம்பத்தீறகலநதுள்ள பின் பிறநேதோர்களும் ஒருமித்திருப்பாராயின் நமது பரதன் எவ்வாறு உத்தமனாவன? அவவாறொழுக்குவது இவ்வவனியின்கண் அருமையினும் அருமை. எககுலத்திலும் முன் பிறநேதோர்கள் யாவும் முன்புணர்ந்தோராய் நீதிரெறிவிளங்கித் தமபின்னோக்கு அவவழிகளில் நடக்குமாறு கற்பித்தல்வேண்டும். அவ்வாறின்னி முதற்கோணல் ஆயின் - முறனும் கோணலாகமுடியுமன்றோ? அவ்வதையோகளை நமமாலியலுமளவும் செவ்வனாகுமாதே இவ்வெவவனம்புக்கோம். குற்றம்பார்க்கிற் சுற்ற

* பகுதி=பிரகிருதி, விசுதி=விகிருதி.

மில்லை என்பது சரதம். குற்றமற்ற துணைவர்கள் இவ்வெட்டவெளியான கானில நமக்கு எவாங்கிடைப்பா? அயனளித்த அனைத்துயிராகளையும் அழிக்கும் ஆற்றலுடைய ஐமமுகனுக்கும் அலகைக்கணம் துணையாயமைந்ததென்று அக்கவந்தன் அறைந்தமைநீன ரூபத்தறிஞருகினர்தல்லவா? ஆகவே துணை வேண்டிவந்த நமக்கு அவாகளுகுகுள் இருக்கும் அருகிய அரிக்களை ஆராய்வது அறமல்லவே, இது நீரா முரணநாதியிராறிவுநீரும் சிதலெறுப்பாதி மூவறிவுநீரும் தும்பிவண்டாதிநீலறிவுநீரும் தமதுணைப்பெடைமைப்பிறகவரச் சகித்திருங்குமா? விலங்குகளையும் புடகனையும் பறநியாது விவரிக்கறபாலது? உயிரினும் சிறந்தவள மனைவியன்றோ அவனைப்பிரிவதாவது பிரிப்பதாவது ஆவி நீயருவதுமநீக்குவதுமாகவன்றோ முடியுப. திலோத்தமை காரணமாய்ச்சுநதப்பெயாத்தொல்லே பீனோ எவவாறுமலைந்தனரோ அவவாறுபொரத்தொடங்கின இவர்கள் நிலைமைமாதிரிம பாரவேறுவிஷயத்தில் நாமனோக்குவது வியாததமாமன்றான

ச - வது அந்நியாயம்.

இத்திரன்சேயும் இந்நிதசையிலெழுவேன் சிறுவனும் பதசாரியாய் வெண்மேநங்கனும் வெண் நாகங்கனும் மண்மேல் நடந்து மல்புத்த மூன்ற நின்றது போலவும் கோபாக்கினியே பிரண்டுருக்கொண்டு வந்தமைபோலவுபநின்று இடியேறுகள் ஒன்றோடொன்று தாக்கினது போல ஒருவரை ஒருவர் குத்தினர். அக்குத்தை ஏறுசூரி, இரண்டு கோளரிகன்போல் எதிர்த்துக் காச்சித்து அறைந்தமையால் கழன்று குயவன் நிரித்த மட்கலத் தாழிகளின் நன்மையரானர். மற்றும் ஒருவரோடொருவர் உட லொன்றாகச் சேர்ந்து உராய்ந்ததினால் தோள்களினின்றும் தாள்களினின்றும் சிதறிய தழற்பொறிகள், பிரகாசத்தோமின்னல்களும் கோள்களும் ஒடுவன போன்றன, விழிகளினின்று எழுந்த வெகுளித்தியால் எழிலிகளும் எட்டவிருந்த அஷ்டகுல பர்வதங்களும் எரிந்தன. திக்கஜங்களும் திகைத்து நடுங்கின. செகதலமும் திடுக்கிட்டிக் குலைந்தது. தேவர்களும் சிரமறைவுற்றனர். ஒருவரை யொருவர் தழுவிய வண்ணம் அடபுபோல விகம்பில இவாநது சிறிது நிற்பர்,

பாபபவா கண்களிமைக்கு முன்னா பருப்பதச் சிகரக்
 துபபாய்வா, அக்ஷயன் முதலிய அரக்கரைப்பகஷணம் செ
 யய அசோகவனத தோரண கமபத்தினின்று இறங்கிவந்த
 தோரணவரசுபோல நொடிப்பொழுதில் அப்பொருட்டின
 கீழ் வருவீர். இங்ஙனம் இவாகள் திசையெங்குந் திரிந்து
 தோன்றுவதினால் பததாநள பார்க்கு மிடமெங்குமொரு
 நீகமற நிறைகின்ற பரிபூரணனை ஒத்தனர் இவர்களைக்
 கண்டு அருண்டவாகள் கண்ணுக்கு ஆகாயமெல்லாம் பே
 யாதலபோல் காணப்பட்டார்கள். கடிப்பதினாலும் இடிப
 பதினாலும் பிறுவதினாலும் எழுந்த உதிரப்பிரவாகம் போய்
 உவர்நீரக கருங்கடலைத் துவாநீரக கடலாக்கியது. சேயவா
 னிற நெறித்தமையால் சிதங்கனோடு கிரகங்களும் செவ
 வாயை யொத்தன. சீமுகங்கொல்லாம் செங்கரை யொத்
 தன. தூளிபடலத்தால் சூரியவொளி மறைந்தது. குத்து
 மோதையும் ஏற்று மோசையும் அண்டமுட்டைப் பிள
 நது ஆசை யெட்டினும் எட்டின அங்ஙனம் குத்துவதி
 னால் இருவா புயவணிகளினினும் சிதறும் அரதனங்கள்,
 வெந்தவலக்ருபைத கூடங்களில் வைத்துச் சமமடடியி
 னால் அடிசுகுமபோது தெறிக்கும் பொறிகள் போனறன.
 உங்கொண்டு உருதுவர் உபயபாதங்நொண்டு உதைப்பா.
 கரங்கொண்டு எறற்பபறகளைக் கடித்துக்கொண்டு இடிப
 பா மரங்களையும் மலைகளையும் பெயாதது மத்தகத்தின்மே
 லடிப்பா. தீப்பறகுகுமபடி விழித்து உறுக்கித் தெழிப்பா.
 ஒருவரை யொருவா கருதுமயபோல எடுத்துக் கனததில்
 எறிவர், கீழேவிழுந்தீ கறங்குபோலக் கறகறவெனச சுழலு
 வா, சார்த்தாலம்போலப் பின்பதுங்கி முன்பாய்நது தழு
 வித் தரையில் விழுநது புரளுவா, கைத்தலங் குழியுமாறு
 ஒருவாக் கொருவர் குத்த உங்கொடுபவர். வாலினாலும்
 காலினாலும் மாபென்பு நொறுங்கக்கட்டி வலிப்பா. அக
 கட்டை யவிழ்த்துக்கொண்டு வேற்குத்துப்போல நகங்க
 ளால் குத்தி உடம்பெங்கும் மலைமுழைபோன்று திறப்பா.
 கண்ணுக்குத் தோன்றிய மண்ணிலுள்ள மரங்களையும் மலை
 களையும் மற்றுமுள்ள எவற்றையும் வயிரக்கையால் பறித்து
 வாரி வீசுவர். அதனால் அவைகள் வீண்ணிறசென்று மீண்

டு வேலையின்கண் வீழக்கண்ட புத்தேளிர் தம்மேல் விழுந்து சாய்க்குமென வெண்ணிப்பயந்து தலைமறைவுற்றனா. இங்ஙனம் உடன்றும் ஒருவர்க் கொருவர் தோல்வியடையாது, பொங்கழல், புற்காணிற் புக்கவாறு வெகுளித்தீ, தங்கள் வெண்மயினைத் தீய்க்கத் தாக்கினா.

அன்னதன்மையரில் விண்ணவர்கோன் மகன், இதென்ன விபீதம்!! இவ்வற்பனேடு இவ்வளவு நேரமும் நாம பொருதல் வேண்டுமோ என உன்னிக் கோபித்து பஞ்சானனம் குஞ்சரத்தைப் படுத்ததுபோலத் தமபியைப்பற்றி அமுபுவியில் விழுந்து சோருமபடி நகத்தாலும் கரத்தாலும் குத்தி அறைந்து மலைதான் அதற்காற்றாது அரவிந்தண்பன் சேய் அலமந்து அகங்குன்றி ஐயனிடத்து அணுகிவணங்கினன. அது கண்ணுற்ற அநாதர்க்குக் ஐய! அஞ்சல், அமாபுரியும் அவசரத்தில் உங்களில் அநதரம் அநிந்திலன இதோ இங்குள்ள கொடிப்பூமிலைந்து மலைகவென்று ஏவினன். அவவண்ணமே அதை அவன் உடுகினைபோலச் சிரசில் அணிந்து உழுவையும் உருமும் போலக் காச்சித்துக் கொண்டு ஓடிவந்து அண்ணனைப் பயமுறுமபடி அவகைளால் பலதடவை குத்தவேவாவி, ஆ! ஆ! இப்போது அஞ்சி ஓடினவன் மீண்டுவந்த காரணமென்னை யென அயிர்த்துச் சினந்து சிரித்து அவன் உயிர்த்தலங்கள் தோறும கையாலும் காலாலும் மயங்குமாறு அடித்து உதைத்தனன சுகரீவன் அது சகியாமல் பெருமூச்சுவிட்டு உதிரங்கககி மூர்ச்சித்துச் சற்று நிதானித்துத் தெளிந்து தசரதாத்மஜரிருக்குந்திக்குநோக்கி ஓட ஆரம்பிக்கவே, நாகவைரிந்தனன், வேகமாகவந்து ஆகமநெரியுமாறு பிடித்து அவனது கழுத்தில் ஒருகரமும் அரையிலொருகையும் கொடுத்து எடுத்துத்தறையில் அறையத் தலைப்படுமபோது, அன்பர்க்கல்பன், கோதண்டம் வளைத்து கோலொன்றெடுத்து முதண்டமபிளக்க, வேதண்டம் கடுக்கும ஆகண்டலன் சேயின் அகலத்தூன்ற விடுத்தனன். அது ஆகாயமொழிந்த நான்கு பூதங்களின் ஆற்றலமைந்த அவனது நிறத்தில் வாழைக்கனியில் ஊசியேறுவது போலச் சென்றது. சண்டமாருதத்தால் தடமேருவும் தடித்த இடியேற்றால் சையமும் வேர்ப

நிதது சாய்ந்தமை போலத் தளையிற் சாய்ந்தனன். அவ்வ
மையத்தில் அவன் முன்பிடித்த தம்பியை விடுத்த கரங்க
ளாலும் காங்களாலும் வால்களாலும் தன்னைப் படுத்துத்
தொனைத்துப் பின்புறப்பட்டுவாட்டானு அவ்வடிக்களையை
மடுத்துப் பிடித்து வலித்துக்கொண்டனன். தென்திசைக்
கிழவன் தன்றலையசைத்தனன். இதுகாறும் பிடித்திருந்த
கதிமகன் கதிமகனைவிடுத்தனன். மண்மிசை விழுந்த வ
லாரிகான்முனை, வானரங்கள் செய்கையாயின் உலகினர்
அல்லது திசையினர் செய்கையாயின் உழுந்து புரளும்
மாத்தியாயில் உலகையும் உலகைச்சூழ்ந்த திசைகளையும்
நாசஞ்செய்வே எனென்று எழுவன். அதற்கு இயலாமை
யின் அநதோ இப்படை எய்தவனாரோ என்று ஐயுறுவன்.
அது தோன்றாமையால் அவனித்தலத்தில் அனற்பொறி
பறக்க ஓங்கரத்தால் அறைவன். எவனோனும் மறைந்து இய
றறினரோ வென்று எண்டிசையும் சுற்றி நோக்குவன்.
இங்ஙனம் பார்த்தும் ஒன்றும் தோன்றாமையால் இதைப்
பறித்தெறிவோ மென்று கரம் வால் காலிவைகளால் வலித்
துப் பார்த்தும் வராமைகண்டு துன்புற்று வெம்பி வெற்
புபோல உருண்டு இச்செயலுக்குரியர் தேவர்கள் என்போ
மாயின் அவர்கள் சிந்தையிலும் எண்ணுர்களே. எண்ணி
னும் திறலுடையரோ? அயலவர்களில் யார்செய்வார் என்று
நகைப்பன். அங்ஙனம் அன்று. மூவருக்கு முதற்பொருளாய
வொருவன் செயலென்று மொழிவன். இதிலும் துணிவுறு
மையின், தொண்டனா ஆண்டு மிண்டனாக் கொல்லும் து
ழாய்முடியோன் வீடுத்தசுதாசனமோ என்பன், அதைத்
தொட்டுப்பார்க்கையில் வட்டவடிவா யிராமையின் அதுவ
ன்று, மேலவகைகாதது நீலகண்டம் பெற்ற பாலலோச
னன் விட்ட சூலமோ என்பன். அவற்கு யான் அடியன்
ஆகையால் அதுவுமன்று, கிரௌஞ்சகிரியைக் கீண்டுருவிய
கேளுலாவிய வேலாயுதமும் மலைகளின் சிறையையுடைய
வறுத்த வச்சிராயுதமும் என்மார்பைத் தொனைக்கும் வன்
மையுடையனவோவென்று வருந்துவன். சரமாமென்னின்
எத்தனும் துரக்கும் ஆற்றலுடைத்தன்று. சாபாதுக்கி
ரகமுடையதபசிகள் ஏவிய சொல்லாகிய அம்போ என்பன்.

இன்னணமாகப் பலவாறு எண்ணியும் சநதேகம் இகவா
மையின் எங்ஙனமாயினும் சற்றுவுலித்துக கண்முன்கொண்
டுவதது அதில் வரைததுள்ள பெயரை அறிவோமாயின் அத
னைப்பிரயோகித்தவன் இளஞனென விளங்குமென் றுறுதி
கொண்டு தனக்குள்ள பலத்தையெல்லாம் ஒருங்கு கூட்டி
ஆளிபோல் வலித்து வாங்கினன். அப்போது இவ்வீரச்செ
ய்கையைச் கண்ணுற்ற வீரர்களில் யாதாம் வியவாதொ
ழ்வார்? வீபுதர் தானவா முதலிய யாவரும் புயமலை பூரிக்க
இறுப்பூதுறறனா. மாபென்னும் மலைவழங்கிப் உதிரப்பிர
வாகம் மண்டலமெல்லாம் பரதது தெண்டினாவேலை சேர்
நதது. அதுகண்டு அருகிலிருந்த ஆதவன் புதல்வன் சகோ
தரவாச்சல்ய மென்னும் பாசத்தால் பிணிப்பிண்டு தடங்
கண்களினின்று தானாதானாயாகச் சலமசித்தித் தனாயில்
வீழ்ந்தனன். மகமமேருவையு முறிக்கும் வலிமையுடைய
வாலியானவன் தன்னுற் பறித்த வாளியைப் பல்வினாலும
கையினாலும கடித்தும் ஒடித்தும் பார்த்து முடியாமையால்
முனகருத்தபடி லோக்குமிடத்து அதில் மூன்று லோகத்
தற்கும் மூலமநிரமாயும் த்யானஞ செய்கின்றவர்கட்குத்
தற்சொரூபத்தைத் தருகின்றதாரகப் பிரமமாயும் இமமை
மறுமைகளாகிய வியாதியை நிவிரததி செய்கின்ற பரமௌ
ஷதமாயும் விளங்காநின்ற ஸ்ரீராமன் எனனும் திருநாமம்
எழுதப்பட்டிருக்கக் கண்டனன்.

கண்டமாத்தியையில் கலகலவென்றுநகைத்து ஆ! ஆ!
இதென்ன ஆச்சரியம், வேதசாஸ்திரங்களின விதி விலக்கு
களில் ஒருசிறிதும் தவறி நடந்தநியாத சூரியகுலமானது
இப்போழுது தவறி நடந்தது விபரீதமே. இதற்குக் காரணம்
இவ்விராமன் அன்றோ. தனதமபிகாக இல்லறநதுறந்தது
சரி, எமமனோக்காக வில்லறநதுறந்தது சரியோ. இதுவே
இவனது வானப்பிரஸ்தாச்சிரமததுக்கு இலக்கணமென அம்
மனு எழுதி வைத்தனனோ? அம்மனுமரபின னிவனாகையி
ன் இது அவற்குச் சிறப்புவிதியாக ஆக்கப்பட்டு இருக்கு
மோ? இதனை எமமனோ கூடப் பொது விதியாகக் கொள்
ளோமே அற்றன்று அவன் இழிந்தனனோர் இயற்கைபோலச்
சிறிது முறைதவறினன். அந்தோ என்று கூறி ராணுவான

சிரத்தைச்சிறிது சாய்ப்பன். படுகுழியில் தளைப்பட்டுக்கிடந்த பகட்போல் பழங்குணுற்றுச் சோவன். மீட்டும எழுநது ஒகோ இதுவும் சுத்தவிராகட்கு ஓர் அறமாமோளன்பன், இங்ஙனம் உரத்துச்சொல்லும் வாலியின் கண்முன்னே மன்னாகட்டுகல்லாம வேதவாமபுகடவாதவாய்மையும் மநந்திராலோசனையின் துறைகளையும் சொல்லிவழாமற் காக்கவந்தவன், கார்முகிலானது கமலங்கள் பூத்துக் காமுகமேந்திககாசினியிறப்பிநது வந்வுதுபோலவர அவவானரோசன் தன் கண்களில் கனறபொறியும் இரத்ததுளியும் பறக்கககண்டனன் காண்டலும் ஓராமா! நீ என்ன நினைநது என்னசெய்தாய். வைவஸ்வதமனுவழிததோன்றி யணியாந்கநதநதான், இரதிரவாகனன், புலிப்போததும் புல்வாயும் ஒழுதுறைபிற் புனலுண்ண யுலகாண்டவன், விற்பிநததுபபோய் சொற்கபகாததோன், பழவைககாகத தனனுடையிரிநது பாஸிததோன், கடல்தொட்டோ, நங்கைநததோன், யாதம் நூறு இயற்றினேன்முதலிய நின மாயினோரிடநது இவவநீதம் நடநதிலதே, நின்னததனோ சதநியங்காககத் தனுவைத துறநதனன். பாதன்முதலிய நின சகோதரர் தாம் அவனிற்ருறைநதவாகளர்' நினகுலமுடகுழுவுயிவை. அநநதந் கொழுநரால் அபயசிபிபிதத அருமறைகளும் அவநிலகலைகளும் அநநதவனான காதிசேயாலு மமராலும் அந்நாகபபட்ட அளவிறநத படைகளும் பெற்றுளே, தாடகைமுதலியோகளைபும் சாகரித்தனை அனறியும், கல்லைப பெண்ணுக்கி வில்லைப பிணனமாககிப பொனனை இல்லாதபபெறறுவல்ல ராமனை மெல்லியனாக்கினை உலகமுழுதும் இளையவறகுதவினையெனினும் உரியநாயகம் உன்னதே. நினக்கு வைககபபட்ட நாமமாகிய இரண்டெழுத்தாலியன்ற ராமனனும் சொல்லின பொருளை இதுகாறும் யாவருள்ளததிலும் யாபபுறுத்தி அலங்காரம் செய்துவநத நீ அக்குலம் வலம் நலமுதலியவைகளை என்விஷயத்தில் பிழைத்து வறிதாகநிவெறுக்கப்பட்டவனாய். நீ சிறுவனாபிருக்கையில் கூளியென்பவளை அலட்சியஞ்செய்து வேணுவால் உண்டைபோக்கினை. அவள் பெயாப்பகுபத மநதிரத்தால் இப்போது துன்பமடைநதனை, இன்று என்னைக் கானவனென்று 'கடைக்

கணித்து இவ்வாறு செய்தது என்னால் நினைக்கு யாதும் நேரிடாதென்னும் துணிபுபோலும். ஆயினும் * அக்கானவனுலேயே நின்காரியம் முடிக. நின்குலத்தில் அசமஞ்சன் செலவச்செருக்கால் ஏழைச்சிறுவரை நீரிலெறிந்தனன். சகரபுத்திரர்களாகிய அனுபதினயிரவர் அசுவத்தின்பொருட்டுக் கபிலமுனிவரைவைது நெருக்கினர். நின் தந்தையாகிய தசரதன், கானில் வேட்டையாடி மாலைப்பொழுதில் ஓர் நதியருகில் வருகையில் நீர்மொண்ட சுரோசனனை யமபாலெய்து கொன்றனன். இன்னேரென்றோ அறியாமையாற் செய்ததுபோல வமசபாரமடரியமாக நீயும் இது செய்தாயென்றில், அவ்வறியாமைக்குக் காரணம் விளங்கவில்லை ஒரு வேளை நின் ஆவியும் ஜனகன்பெற்ற அன்னமும், நீ அமிர்தின்வந்த தேவியுமாயவளைப பிரிந்தமையால் வந்ததோ? ஆயினும் தன்னையறியாத சன்னதமுமுண்டா? இல்லையென்றில், அரக்கராசு நினைக்கு அநகிரமம் செய்தகன்றால், குரககினரசைக்கொல்ல என்ன நியாயம்? எப்பிழைகண்டு இப்படிச்செய்தாய்? தாய்மை, நட்பு, தருமம் இவற்றைத் தழுவிநின்ற நீ இப்போது அவற்றை எங்கு உகுத்தனை? நீயே இவ்வாறு செய்தாயானால் இனி எவா இசையைத்தாங்குவா? அவ்விசையைத் தாங்குதற்பொருட்டு நற்குண நற்செய்கைகளுடையராதல் எளியோராகட்கே யினறியமையாததுபோலும். வனியோராக எத்துணைத்தீயசெயினும் இசையேயன்றி வசையாகாவோ? அற்றாயின் நாட்டில் தந்தை நல்கிய செல்வத்தைத் தட்பிககுக்கொடுத்தது எற்றிற்கு? அந்நாடு மெச்சற்கா? இக்காட்டில் என்னைக்கொன்று எம்பிககு என்னரசை யீந்தது இக்கானவ ரனைவரும் புகழ்த்தற்கா? ஐயோ தருமம் ஏகபாதத்தால் நடக்கத்தக்க பின்வரும் கவிசாலம் இந்நாறகால் விலங்கின் தலையிலா நடக்க நேர்ந்தது? காண்டிகை பத்தினும் பரவ விருத்திசெய்த நின்கீர்த்தி ஓர் குரங்கைக்கொன்றதினால்ன்றோ கடைப்பட்டது? ஒகோ யானிதை

* கானவன்=குரங்கு-வேடன், வேடனால் பின் கிருஷ்ணனுக்கு மிருத்துநேர்ந்தமை குறிகக இச்சொல் பிரயோகிக்கப்பட்டது

நீ அமிர்தின்வந்த இதில் வாலிசுருத்ததுக்கிசைய ஒப்புப்பொருளாகக்கொள்க, காரியம் - அந்தியகாரியமுமாம்.

எண்ண எண்ண என்மனம் அனலில்பட்ட வெண்ணெய்போ
 லுருகுகின்றதே. யாஷ்சுத்த வீரனாகையால் அடாது செ
 ய்த ஓர் வீரனைப்பற்றிய பழி என்னை அல்லல் விளைக்காதா?
 வீரா செய்வது பழிப்பற்ற ஆண்மைத்தொழிலே யன்றோ.
 இதகாறுநு யான்செய்த போரிடைப் பிறவரலாய இடை
 யூறுகள் கண்டிலேனே. நல்லது, உயர்திணை யஃறிணையாகி
 இயல்பினும் விதியினும் நின்றவுயிரகளில் ஒருவனாகிய யான்
 இயல்பும் தகுதியுமாய வழக்குகளில் விகாரப்பட்ட துண்
 டா? குற்றமற்றவன் விஷயத்தில் இது செய்த நீ குற்ற
 முற்ற இராவணன் விஷயத்தில் நன்மையே செய்வையென
 நினைக்கின்றேன் குணம குற்றமாகவும் குற்றம் குணமாக
 வும் உனக்கு காணப்படுகின்றதே. ஒருவாசெய்த குற்றத்
 தைக் குணமாகக் கொள்ளும் தாபதா செய்கையிலும் இது
 சோவில்லையே. தாபதராயினும் மற்றவாகளாயினும் சமா
 புரியத்தொடங்கிய இருவரில் எவாபகமும் சாராதுபொது
 நோக்குத்து நிற்பா அங்ஙனம் நீ நில்லாது ஒளித்திருநது
 ஒருவன்மேல் கணை தூண்டி மற்றொருவன்மேல் கருணையுள்
 றிநிற்பது நியாயமா? அநியாயமா? வென்றுநீயேநிதத்து இப்
 பொழுதாவது சொல்லுதி. நீ ஏதுகூறினும் பொதுவியலிற்
 கூறும் மரபு வழுவாகிய அநீதியென்றே உறுதிப்படு மாகை
 யால் இச்செய்கை நினக்கு வீரமும் விதியும் உண்மைநெறி
 யுமாகா. பூபாரம் தீர்ப்பது வீரமன்றோ என்பையே எனில்,
 அநதோ! இக்குரங்குடல் நின்மண்ணுகுப பாரம் எவ்வா
 ருப? விதியெனில் பகை, நொதுமல், நட்பு எனப் பாராம
 லுப யாதொருதுணையும் வேண்டாமலும் சமன்செய்து சீர்
 தூக்கும கோல்போலில் அரசநீதிநடாத்தும் நிற்பெருமைக்கு
 ஒருவன் பிழை யின்னதென நோக்காது மற்றொருவனு
 க்கு உதவுவது விதியாமா? உண்மை நெறியெனில் நினப
 ளையை நீறுபடுத்தும் உண்மை வலியமைந்த துணைவன்
 யான் இருக்க புன்மையமைந்த எம்பியைத் துணைகொண்ட
 து மிருகராஜனைவிட்டுச் சசத்தைக கைப்பற்றியதுபோல
 அன்றோமுடிந்தது, பன்னிப்பன்னி உரைத்தும் பயனென்
 னை? ஒளித்து என்னுயிருண்ட நீயும் இநநிலத்தில் ஆண்சிங்
 கம்போல நிற்கின்றனை. சநதிரனுகுள்ள களங்கம் போலச்
 சூரியன் வழியும் நிறக நீ தோன்றினை, வாலியைப் படுத்தா

யென்பதன்று. மன்னர்க்குரிய தருமவேலியைப் படுத்தா யென்பது துணிந்தபொருள். நீ சுமறததாவேத விதியே நின் வீரத்தைப்பழிக்கின்றது. யான் பழிக்கவேண்டுவதின் று. ஒரு நின்னைப் படுக்குமாறு இரண்டுவீரர்களோடு மூன ருவரைய் நின்றமபி நான்குபாயங்களில் அஞ்சுறுமோர் தந திரம பற்றி வெஞ்சுமார்க்கு அடுத்தனனென ஆறுபோலெ முகண்ணீரினளாயத் தாணாயெனனும் எந்தாரம கூறினது சரதமாயிற்றென்று கூறினன்.

டு - வது அந்நியாயம்.

அதனைத் திருச்செவி சாததிய விசுக்ஷிவம்சவேந்து கேளாய் வாலீ, எழுபதுவெள்ளமுள கச்சகங்கட்கரசாகிப பசுபாதமின்றி நடந்த * ரிக்ஷாசு என்பவனுக்கு நீவிர இரு வீரும புத்ராகளாக ஒருதாய் வயிற்றிற் பிறந்தீர்கள். அவன் காலஞ்சென்றபின் அவனாற் கொடுக்கப்பட்ட அரசு சினக் குமரின் பினனோனுக்கும் உரிமையுள்ளதா யிருந்ததன்றோ, இவ்வாறிருக்க தனதமபியாகிய துருதுபியைக்கொன்றதினால் நின்வமச சத்துருவாகி வந்த மாயாவி யென்னும் ஓர் அவு ணனோடு நீ போர்புரிய பிலத்துள் துழைந்து பாதலமபுகு இருபததெட்டு மாதம வரையில் மீளாமையாலும் அபபிலக் தின்வழி இரத்தம வந்தமையாலும் ஜாமபவன் முதலிய மந திரத்தலைவர்கள் குழிஇச் சிந்தித்து இதுகாறும் நின் அண் ணன் வராமையால் அவவவுணாற் கொல்லப்பட்டான்போ லும் அன்னையில்லாக் குழவியும் அரிவையில்லா இல்லும் ஆரியனில்லாக் கல்வியும் போல்வது நமது அரசில்லாக் குடி யும். ஆதலின் கொழுகொம்பில்லாத கிகாடிபோல் தளரும் இவ்வரசியலை இளவரசியற்றும் நீயே தாங்குதல் கடன் என் று நின் இளவல் மாட்டுக்கூறவே அவன்தன்னால் இயன்றவ ளவும் தடுத்தும் அவர்கள் கேளாமல் வற்புறுத்தினமையின் அரசு கொண்டனன். மற்றும் அன்றோர், அமமாயாவி மீண் டும் இவ்வழியாகவந்து நமமையும் வதைப்பனென்று எண் ணி அப்பிலத்தைப் பொருப்பினங்களால் அடைத்துப்போ

* ஆதியில் யோகத்திருந்த பிரமண்கண்ணிலிருந்து வீழ்ந்த ஜல த்திலையினின்று வானரமாய்ப்பிறந்த உருகூழ்விரசனுடைய கழுத் தினின்று சுக்ரீவனும், வாலினின்று வாலியும் பிறந்தனரென்பர்.

ற்றினர். பின் தெவ்வழிய வென்று அவ்வழியாக மீண்ட நீ இவ்விளவல் ஒளவியமகொண்டு வெவ்வழிசெய்தானெனக்கருதிச் செவ்வியலோடு அவன் எவ்வெவ் வழியாகச் சமாதானமகூறியும் ஒவ்வதல்செய்யாது அவனைக் கௌவைசெய்து கவ்விக் கழித்து அடிதது, கவ்வையலைக்கும் பௌவமௌ அலைத்ததனால் அவன் எவ் வெப்புறத்தும் ஓடியும் அவ்வப்புறத்தும் சென்று அடர்க்க எவ்வாணும்காணாது ஆலைக் சுருமபும வேலைத்துருமபும போலலைது இவ்விரிசிக முகவகைக் கூலத்துச் செவ்வி தடைந்துய்தனன். நீ அத்திவ்வி யவன்னிசாபவரம்புடைமையின் அவ்வையுழைச்சேறலை, இத்துணையோடும அமையாது அத்துணைவனது உரிமையென்னும் உருமையையும் அரசுரிமையையும் ஒருங்கே நினக்கு உரிமையாககிக் கொண்டனை. உலகில்மிகக் கற்றவரானும் உறப்பெற்ற உரனும் தரப்பெற்ற வரனும் உடையனானும் மற்றொருவன் உரிமையை வெளவ்வினோன் அவற்றை உருதவனாகி உயிரோடிருதும் உயிரிழந்த சவத்தோடொப்பன். அவன் கண் “ பகைபாவம் அச்சம பழியென நான்கும் இகவாவாம் ” என்பது சத்தியம். இங்ஙனம் நீயே இவ்வாறொழுகுவையாயின நின் கீழமைந்த உயிர்த்தொகைகள் எவ்வாறாம்? அரசனெவ்வழி குடிகளவ்வழி என்பது கேட்டிலையா? “ தனக்கின்னா இன்னா பிறாகரு ” என்பது அனுபவமொழியன்றோ. இதைபுணராமல் அவற்குத்துயர்ப்படுத்தி நகர்ப்புறத்தோட்டின முதற்குறையும் மனைக்கிழத்தியை வயப்படுத்தின இடைக்குறையும் இயற்றிக் கடைக்குறைப்பட்டனை. அன்றியும் அவனுடன் தோன்றி மனநதிரிதது நடுநிலையிழந்து கெடுதலடையாநின்று, “ கெடுவான்கேடுகினைப்பான் ” என்பதையும் “ பிறாக்கின்னாமுற்பகல் செய்யிற் றமக்கின்னா பிற்பகல்தாமேவரும ” என்பதையும் விளக்கிக்காட்டினே. அதற்கு யார் என்செய்யத் தத்தது இவ்வழுவுக்கு யாது அமைதியுள்ளது? நீ நிலைக் காதுலுடையை யாயிருந்தாயாயின் இத்திவினைப் பாலைதன்னாநருபபை, எவ்வகைப்பகை யடைந்தோரும் கடைத்தேறுவர். திவினைப்பகையானது பின்னேதொடர்ந்து கொல்லும். அருதோ இச்சகோதர தாராபகாரமாகிய முறைவாழும் மரபுவழுவும் கவிபுருஷனாகையிலும் நிகழ்தலரியதே இதுநிந்த,

சுகரீவனோ “செய்வானைநாடி வினைநாடிக்காலத்தோ டெய்
 உவுணர்ந்து செயல்” என்றவாறு செய்வித்தனன். இது அரசாக்குரிய உபாயம், இது தவறன்று. நடவா நடைநடநதால் அண்ணன் தம்பி அனனையாதி யோராயினும் அன்னோரைத்தண்டிப்பது அறச்செய்கையன்மையன்று, அருநதவத்துயாநத பரசுராமன் அன்னையின் சிரசை அறுத்தனனன்றோ. காயத்தில் தோன்றி வருத்தம் கழலையை அறுப்பித்து சுகப்படுதல் இயற்கையல்லவா? யான் அவற்குத் துணையாகி இவ்வாறு செய்ததும் புகழ்குறித்தன்று, அன்பும் அருளும் பயனும் குறித்தென்க. அலலறப்பட்டாற்றாது அடுத்தவரை ஆதரிப்பதன்றோ அவற்றிற்குருபு. தீக்கொளுவுவோர் நஞ்சிடுவோர், படையிற்கொல்வோர், கள்வர், வழியலைப்போர், கொள்ளையிடுவோர், பிறனில்லானே விருமபுவோர் இவர்முதலாய கொடியாரை ஒறுத்தல் பைங்கூழ்களைகட்டதனோடு நேரன்றோ. அங்ஙனம் தண்டியாவழிப் புல்லுக்களைகரு அஞ்சாநின்ற பயிர் போன்று பலவருத்தமடைந்து, உலகுதுன்புறும், ஆகவேயான் நின்னைக் கட்டது அடாவழித்தன்று, உடுக்கை இழந்தவன்கைபோல என்னோடுமனங்கலந்து நடவனுக்குள்ள இடுக்கண்ணைக் கெடுத்ததாகிய நல்வழித்தென்க. மேலும் யான இச்சராசனம் எந்தியது, மறத்தோரைவிட்டி. அறத்தோரை ஆக்கவுமென்றே எண்ணுக. எனக் கமைநத துணைவன் நின்னிலும் வலியில் எளியோனாயினும் நற்குண நற் செயலுடையோனாயிருத்தலே சாலவமையும். அன்னோனால் எத்தகையகாரியத்தையும் இனிதாகவும் எளிதாகவுமுடிபபேன். ஆகவே அவ்விராவண காதகன் இனிப்படும பாடு நிற்பாடென்று உறுதியாக நம்புத என்று அருளிச்செய்தனன்.

அதனை வினவுற்ற வாலி. ஐய! யான்செய்த அக்கிரமம் இத்துணைதானே, நீ அதனை அக்கிரமமென்று நினைப்பது கிரமமல்லவே, அது எங்கள் ஜாதிக்கியல்பு, விலங்குபறவை ஊர்வன ஆதியாய ஜெநதுக்களில் வலியுள்ளது வலியில்லதை வருத்தி அதனிடத்துள்ள பொருளைப்பறித்துச் சுகிப்பது யாவரும் அநிநததுதானே. இவ்வாறே எங்களைநடக்குமாறு இரணியகருப்ப நியற்றியுள்ளான. இதற்கு மாறாக யாங்கள்

நடப்பதும் நடக்க நீ ஏவுவதும் அக்ரமமும் மரபுவுமுவும் ஆம். யாங்கள் ஜீவிப்பதும் அருமை. நீவிர் அவலம்பிதது வரும் சுருதிகளும் இவற்றை அதுசரித்த ஸ்மிருதிகளும் கூறும் எண்வகை மணங்களுள் யாதொன்றினாலும் யாபபுறுத் தப்படும இவ்வாழ்க்கை விதிகளும் நற்குண நற்செயல்களும் குலகோத்திரங்களும் எங்கடகு கிஞ்சித்தேனும் இல்லையே. ஆகவே எங்கள்புத்திக் கொத்தவைகளைப் புசிப்பதும் வேற் றுமையல்வழிப் புணர்ச்சிகளை இச்சிப்பதும் இயல்பென நீ உணராமல் வேற்றுமைகொண்டு என்னை விட்டினது நுங் கள் மாதுட தாமமாமா? இப்போது நீ அறநதிமம்பிணையா! யான் திறம்பிநடந்தேனா! சற்றுயோசித்துப்பாரா என்றனன். அதற்கு வைதேகி மணுளன், மாயாவிமாததனா! நன்கு கூறி னே சமயத்துக்கேற்ற சாதுரியமெடுத்தனாதத்தனை. இது வெகு விநதை. நீயும் நினறமபியும் முறையே ஆயிரங்கண் ணன் ஆயிரங் கிரணனாகிய இரண்டுதேவர்கள் அம்சங்களா கப் பிறநதுள்ளீர். நீயோ அரிய பூசனை யியற்றி ஆலமர்கட வுளமாட்டு அருமபெறல்வரமபெற்றுனீர். இத்தெய்வத்தைப் பற்றின இத்துணை நலமபெறலாமென முன்னரோ யறிந்து செய்யும் முன்னம விலங்கிற்கு இயல்பான குணமோ? இவ் வாறு எனக்கு நீதி கூறும் அறிவும் அதற்குண்டோ? இவ் லையெனல் நின்சொல்லாலே விளங்குகின்றதே உருவம் பிரு கமன்றோ வென்பையேல் கஜேநதிரன் விஷயத்தை ஆராய்ந துபார். எருவைக்கரசு பறவைவடிவுளளவர் அன்றோ! செய் பவன் கருவிநிலஞ்செயல்காலமசெய்பொருளாறுந தருவது வினையென்றவாறு ஆதமகோடிகள் தத்தம் வினையியலின் படி தேகாபிமானிகளாகிய கர்த்தத்துவமும் அகமபுறம் ஒற் றுமைகளாகிய கருவிகளும் நாடுநகரம் காடுமலை முதலிய இடங்களும் நன்மை தீமைகளாகிய செயல்களும் நிறைகு னுறைவுகளாகிய ஆயுள்நாள்களும் நீதிநெறிகளாகிய செயப் படு பொருள்சுளும் அறிவு அருள் முதலிய குணப்பண்புக ளுமுடையனவாய் உதிக்கின்றன. உதிக்கினும் மதிக்கும் அறிவே சிறப்புடைத்து. எவ்வுருபு எவ்வாறாயிருக்கினு மெ ன்ன்? பொருள் சென்மருங்கினன்றோ வேற்றுருவாகும். அவ் வறிவினும் பகுத்தறிவும் பாரமார்த்திக விஷயத்தில் பாடு பட்டு மோக்ஷசாம்பிராசசியத்தை யடையும் அறிவும் ஒன்

றம் கொன்று விசேஷமாம். பாரமார்த்திக மடைந்த நின் அறிவு பாவமார்க்கமடைவது தகுமா? பகவிராஜனுமன்றோ பரதாரசோரனோடு பலவாறு யுத்தமசெய்து தன்னுயிர்நிழந்தனன் அவன்செய்த வுதவிபோல நீ பிறர்க்கு இதுகாறும் செய்யாதிருக்கினும் பரதார கமனமாயினும் செய்யாதிருக்கின் எத்துணையோ மேம்பாடு பெற்றிருப்பை. காரகமுடையோன் தீவினையான்முடிவனென்பது திண்ணம், தீவினைக்கு றையுடையோன் தனநற்றொழிலையும் பூணஜீவகாலதகையும காட்டித் தீயபால் (ஊழ) வினைகளையு மொழிந்த நிற்பன், உலகில் ஆணவாதிகளுற்ற சிலர், தாமசெய்தகுற்றமுற்ற செயல்கள் குற்றமற்றனவே என கிருபித்தற்கு அநேகநயாயமற்ற சமாதானங்களைத் தான் பிடித்தமுயலுக்கு முன்கூறி காலெனச் சாதிப்பார்போன்று கூறுவ தியற்கை. அதுபோலவே நீயும் கூறவந்தது பெருநியப்பே நீசெய்தது பார்த்தே அவ்விராவணனும செய்தான்போலும். நின் தம்பியும் நின்போலச் செய்வானென நினையற்க. நின்பாடும் தன்மனைவிபிரிந்ததின லுளதான துன்பும் நிதர்சனமாகக் கண்டுள்ளன்றோ? தேவர்களில் மலரவன், பாகசாதனன், சநதிரான் இவர்கள் எத்தொழிலால் இழிவடைந்தனா என்பது நீ யறியாத தல்லவே. மக்களில் தக்கதினனது தகாததினனது என அறியாதவர்கள் மாக்களே. அறிந்தாடசகின மாக்களே னும் பறவைகளேனும் மனிதர்களும்வானவாகளுமாவா, ஆகவே எவர்கட்கும் பெருமையும் சிறுமையும் தாங்களியற்றும நற்செயலாலும் தீச்செயலாலும் வரும்.

நன்னிலைக்கட்டன்னைநிறுப்பானுந்தன்னை
நிலைகலக்கிக் கீழிடுவானும்—நிலையினும்
மேன்மேலுடாத்துநிறுப்பானுந்தன்னைத்
தலையாகச்செய்வானுந்தான்.

இன்னோன்ன நீதிகளில் நீயறியாதவையில்லை என்று கூறவே வாஸி, மனுவமசோற்பவ! நீ கூறியபாவம் உண்மையே. ஆயினும் சுத்தவீரர்கள் யுத்தகளத்தின்முன் உற்று நின்று அததிரபிரயோகம் செய்வதுபோல நீ செய்யாமல் பறவை மிருகங்களை மறையநின்றெய்யும் மறவர்போலச் செய்த காரணத்தைச் சற்றுப்புகலுதினன அருகில் நின்ற

ஆதிசேஷாமசரான சுமித்திநாச்சிங்கம கேண்மோ . அகல்
யாசோரதுச்சவனன் புத்ரா! தமபி மனைவியைக் கற்பழித்த
முறையில்லாத நின்விழி முன்னின்றும் இகப்புரியவேண்டு
மா? நீயே நின்னை விலங்கென்று ஒப்புக்கொள்கின்றமையில்
நீ ஒருகால் போருடற்ற வொல்லாதென உயிரமே விச்சை
வைத்து ஒடி ஒளிரதாயேல் ஒடினோனைத் தேடிப்பற்றிச்செ
குப்பது அறத்திறனல்லாமையும் அன்றி மிகச்சிரமமும்
நீ. மேலும் யானும் நின் அடைக்கலமென்று நீ கைநட
பின், நின்முன்னோக்கொன்று கிட்கிரதையாட்சி நின்
கைகரு ளிருந்துவேனென்று நின்தம்பிகரு அபயமளித்த
இவ்வண்ணல் வாங்கியம எவ்வண்ணம் நிகழும்? நிகழாத
வின் அவ்வாறியற்றினன். இதனைத் துணிகளுக்கொள்கவென
வுரைத்தனன்

அது கேள்வியுற்ற அமரபதிதனையன் இவ்வகன்
செய்தது அசாசகு விதித்த நால்வகையுபாயங்களுள் ஒள
றினினமாயடங்குவது எங்ஙனமாயினும் துஷ்டநிகரக சிஷ்
டபரிபாலனம் செய்வது இறைமகனுக்கு இன்றியமையா
தது. கா அவிஷ்ணுபுருஷிபதி: என்றிருத்தலால் இவன்
விஷ்ணு அமசமே. அதற்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை புலவர்கள்
பறபல விகாரங்கள், மரபுவழு, இடைநிலைமயங்கம், கால
வழு போலிமுதலியவைகளைக் கொள்ளினும் இவன் கொள்
ளான். தூற்பொருள் வழக்கொடு வாய்ப்பக்காட்டி ஏற்புழி
யறிந்திதற கிவ்வகையாமெனத்தரும் வகைசெய்துந் தந
திரவுத்தியும், குலன், அருள், தெய்வங்கொள்கை, மேன்மை,
கலைபயில் தெளிவு, கட்டுரை, வன்மை, நிலம்மலை சிறைநீரால்,
மலர்நிகர் மாட்சி, உலகியலறிவு, உயாகுணம் முதலியவும்,
தானம், முயற்சி, அளவு, பொருள், வடிவு, சிறப்பு, இனம்
இவைகளுஞ் சிறந்து ஈண்டிய அமமுதல்வனென்பது அனை
வரும் அறிவர். யானறியாதிருந்தது அஞ்ஞானமே. அறமெ
ன்பது ஒழுக்கம் வழக்குத்தண்டம் என மூவகைத்து, இவற்
றில் இடையது - கடன்கோடல், உபநிதி, கூடிமேம்படல்,
நல்கியதை நல்காமை, ஒப்பிப்பணிசெய்யாமை, கூலிகொ
டாமை, உடையனல்லான் விறதல், விற்துக்கொடாமை,
கொண்டுள்ளமொப்பாமை, கட்டுப்பாடு கடத்தல், நிலவழ

க்கு, மாதராடவர்தருமம், தாயபாகம, வன்செய்கை, சொற் கொடுமை, தண்டக்கொடுமை, சூது, ஒழிபு என்னும் பதினெண்வகையது. யான் சுகரீவனவிஷயத்தில்கூடி மேம்படாமையும் கட்டுப்பாடுகடத்தல் மாதராடவர் தர்மமில்லாமை தாயபாகமகொடாமை வன்செய்கை சொற்கொடுமை இவைகளுடையே யிருந்தமையால் கடையதெய்தியது. இச்செயல்களைக்கண்டோ யார்தா மொப்பிப்பொறுப்பார்? ஒழுக்கநெறியினும் வழக்குநெறியினும் வழியினானை அநநெறியிறுத்தற் பொருட்டு ஒப்பநாடி அதற்குத்தக ஒதுப்பதன்றோ தண்டமென்பது. உயிரோடிருத்தி என்னைத்தண்டிக்கினும் யான் நல்வழிப்படுவேனல்லேன். இதனை அவன் முன்னரே உணராதசெய்தனன். ஒருக்காலும் அறத்திறனழியச் செய்யான். இவனதுமரபுளோர் யாரோனும் செய்தனரா? உயாகுடியிற்பிறந்தோர் தம் உயிர்க்குதியுறினும் ஒல்லாவினையுஞற்றார் நமக்கியல்பாயுள்ள புல்லறிவினால் இன்னாச் சொற்கூறி அபசாரப்பட்டோம். இவனை உலகிற்குக் காத தாவாய் ஆக்கல் அழித்தலாதிதயடைந்து * அயோத்தியை நீத்து மானிடரை ஒத்துக் கோதண்டமாதியாக உடையகருவிகள் பெற்று உடனிகழும் தம்பியோடு இக்கானில் அடைந்து எம்பிக்கு இக்கிட்குதையரசின் கொடைநோதமையின் மற்றைப்பகைப்புலந் தெறுவானென்பது இப்போது தான் நமக்குக் கரதலாமலகம்போலக் காணப்பட்டது எனத் தனக்குள்ளே எண்ணி உறுதிக்கொண்டு சொல்லலுற்றனன்

சுகலஜீவகோடிகட்கும் தாய்போன்று தண்ணருள்புரிந்து தருமம் தகுதிசால்புமுதலிய சற்குணங்களாகி நிற்கின்ற சாவபுருஷசிரோஷ்டனே! முச்சகநிழற்றும முழுமதிக்குடையுடைய அச்சதா! இயல்பினவிகாரமும் விகாரத்தியல்பும் உயாதிணையிடத்து விரிந்துந் தொகுகும் அஃறிணையிடத்தேயளவளானினும் அன்னபிறவுமாகாநின்ற ஐயாகிய நீ வேற்றுமையல்வழியாய் நின்றியற்றும் தொழிலும் பண்பும் உவமையின்மையும் உணராது உமமையில் எரிவாய் நரகில் வீழுமாறு உவப்பன் மொழிகள் கொண்டு மலையோடெழுவாய்நதின் தோள்வலியை யிழித்துக் கூறினென், இவ்வி

* அயோத்தி = சகேதநகரம், பரமபதம்.

ளிவோ டெச்சமுற்று முடையேனாயினும் இனி இடையில்
 மரவுரிதழீஇய நின்கோவும் என்னிதயம் விட்டகலாது. என்
 செய்கேன் என்செய்கேன!! குமார்க்கமுள்ள என்குரக்குப்
 புத்தியால் புணரியலில் விகாரப்பட்டதனால், மென்மையோர்
 கட்டு எழுவுயாங்கால் மேலின்முன் வன்மை இடைநிகா
 வாய் இயல்புறுதல் போலாது, கீழின முன்வன்மை விக
 ரபமாதல்போல என்கீழ்தொழிலால் கிரீசன்பாற்பெற்றவ
 லிமை விகாரமடையக் கெடுதலடைந்தேன். காக்கைவிரும
 புவது வேபபங்கனிபோல ஒருவர்க்கிருக்கும் நறகுணங்களை
 விடுத்தாக கீழ், கொண்டுபுகல்வ தவாகுற்றம். ஆதலால் யா
 னும் நின்கலியாணகுணங்களை விடுத்ததுத் தூர்க்குணங்களைக்
 கறபித்துடைத்தேன ஆகையால் அறியாமையால் யான் செய்த
 தும செபபியதுமாகிய பிழைகளை நின்திருவுள்ளத்து வை
 யாது பொறுத்தருளக. நாயினுங்கடையராய எங்கள்மாட்டு
 நினக்குஇயல்பாயுள்ள விசேஷதர்மங்க ளுள்ளனவாவென
 இனிப்பார்த்தலொழிக. அநந்த க்லேசங்கட்கும் ஆந்ரமாயும்
 அருவருப்பாயுமுள்ள அடியேன் ஜனனவியாதியை அறுத்த
 நகணுகின அருமருந்தாயும் அடியார் ஆதரிக்கும் வரத்தை
 அளிகும வள்ளலாயுமிருக்கும் நீயான் இரநதுஃதும் விண்
 ணபபமொன்றைக் கேட்டருளல வேண்மீம். என்பாபதேக
 த்தை நீக்கின அநந்தரம் புண்ணியதேகத்தைப் பாவித்து
 அதற்குத்தக்க பரமஞானத்தைத் தோற்றுவித்த நின்பாண
 த்தின் மகிமையை யான் என்னென்று பரவுவேன், அதுவே
 தெய்வம். இக்காலத்தினுற் செய்தநன்றிக்குக் கடைப்பட்ட
 யான் என்னகைமமாரியற்றுவன். மூவர்நீ, முதல்வன்நீ, முற்
 துமநீ, மற்றுமநீ, பாவமநீ, தருமமநீ, பகையுமநீ, உறவும
 நீ, ஆதலின் பூவின்வண்ணமும் அதன் மணமும்போல தே
 வமனுஷ்ய திரியக்குத் தாவரங்களும் இருதுககளும் அவற்
 றின்பலமும் ஆக வியாபித்துத் திரிகாலங்களிலும் உள்ளவ
 னாவென்று சிரியோர் செபபியுளர். ஐம்பாலாய நிற்கும
 நீ ஆண்பாலுருக்கொண்டு ஐம்பாலோதியின்பொருடும் எம
 பால் அணுகி அம்பால் எனனை யெய்தது முன்பால் யான
 செய்த இன்பாம தவமேயன்றி வேறில்லை ஆகவே இனி
 எனக்குப்பரமபதம் அருமையாமா? தருமரூபங்கண்டவனுக்
 குப பாபம் தோற்றுமா? இப்பாவம் தொலையவும் பீண்ணி

யம் தோன்றவும் என் அதுசன்செய்த வுதவிக்கு ஓர் அள
வினறு. அவன் புண்ணியமருநதைக்கண்டு பிடிக்க அபபொ
ருப்பிடை இதுகாறும் புகுகிருநதனன போலும். சகோதர
வாருசையால முன்னவனே முன்னர் நன்கு அனுபவித்தவ
நன்னலமென்றெண்ணி தான கண்ட அக்கண்டி கொண்டு
வந்து பதைவழித்தாகவாயினும் யான் அவாகமனோகோசர
மும் நிதயநித்சயமுமான வீட்டரசு அடையவிடுத்துத்
தான் சிறநிபத்ததைத் தருவதாகிய வெற்றரசெய்தினன்.
நின்மரபுளோ சத்தியமே தாயாகவும், ஞானமே தகதையா
கவும், தருமமே சகோதராகளாகவும், தையையே தோழர்க
ளாகவும், சாகதியே தாரமாகவும், கூழையே தனையாகளாக
வும் எண்ணி யிருநதமைக்கேற்க நீ தன ஜாதிக்கியல்பாகப்
பூவினமதுவை மாநதிபபுந்திமயங்கி ஒருகால் எமபி நினக்கு
த்துன்பமியற்றி இருநதழியும் இவவமபென்னும் அநதசனே
அவன்மேல் உந்நுதலொழிக. இன்னும் ஒன்று நின்பால் இர
பபதுளது. அதாவது இவன்தன் முததோனாககொல்வித்த
மூாககசண்டாளன், இன்னோன்முகததில் விழிப்பதும் தகு
தியன்று என எண்ணி எமபியை உமபிமாகள் இகழவரேல்
அதற்குத்தக்கவாறு நியாயம் கூறித்தடுக்க என்பதே. ஏ
னெனில் முன்முனே நின்குறைகளை முடிப்பேனென அவ
ன் மாட்டுறுதி மொழிபகர்த்துளாயன்றோ. மேற் கூறியனா
னமுதலிய சட்குணங்கட்கும் நீ தானமாயிருப்பினும் என்
பீதியானது இவ்வாறுரைக்கத்துண்டியது. அச்சோ! இன்னு
மொன்று இவவேழைமனம் எண்ணுகின்றது; அது அறப
மசகம பகூரிராஜனுக்கு உதவிபுரிய உன்னுவதுபோன்றது.
அவ்வெண்ணம் மறவன்கையிலகபபட்ட மாற்சாலம் பாற்
சாகரமுற்றும் பருகவெண்ணியது போன்று பயனற்றது
அது ஆறா தெனினும் அதனைச்சொல்லியாயினும் ஆசைநீர்
கின்றேன என்கின்றது. சததியமே வெல்லும் மித்தையல்
லவென்றிருக்கும் நினமனை மாட்சியை விளையஞ்செய்து
கவர்கதுசென்ற மகாகாதகனாகிய பாதகவரக்களை என்மே
தருவாஸிற கடடிக்கொணாநது நீ தக்கோகந நின்றிருமுன்
நிறுத்தற்கியலாமற் போயிறதே என்னும் எண்ணமேஅது.
அதற்கும் வழியில்லையே. அன்னோனைச்செய்தித்த முன்ன
ளில் இனி உன்னோடு போராபுரியேன். இது முதல் சகோதர

வொருமை வாய்ந்திருப்பேனென மூலெரிமுன்னர்ச் சூளுரைத்து அபயமளித்துள்ளேன் என்செய்கேன். நானிருந்தும். பயனில்லை. இவற்றையெல்லாம் முன்னரறிந்தே என்மாட்டிவ்வாறு புரிந்தாய்போலும். சாவாநதர்யாமிடும் சாவசத்தியுள்ளவனுமனே நீ என்முன்வநது போபுரியின நின் ஒல்லா உரத்தின்முன் என தள்ளாவரமனைத்தும் சாய்ந்தொளிக்கும். அங்ஙனமொளிததால் அவை இழுக்கடையுமே என எண்ணியே நீமறைநது நினறெய்ததென இப்போது நினைக்கின்றேன். உலகமெல்லாம் ஒளிபரப்பும் உடுபதியும் ஒண்கதிர்ப்பரிதிமுன் தன்னொளிமழுங்குமன்றோ. நீ மாயையாகிய மறைப்பிலடங்கினை யெனினும் ஞானிகட்குத தோன்றியும் அல்லவாகடகுத்தோன்றாமலு நிற்பது இயல்பு. கடந்தகாரியத்தையபற்றிக நருதுவதிற்பயனின்று. அததசகண்டனைப்பிணித்துக்கொணர்தலாகிய ஓர் தொழிலொழிய மற்றியாதாசெய்ய ஏவினும் இவ்வநுமன் இயற்றவல்லன். இவனை நின் கரத்தளத்ததுவென நினைதி. என் அதுசனை நின்னதுசனாக எண்ணுக. ஒப்பற்ற இத்துணைவரன்னவர் இப்பாலெங்குமிலர். இவாகளைக்கொண்டு தவருடன் வநத தையலைநாடிகமொளந என்று கூறித் தன் பாங்கா இருநத தமபியை மாபோடு தழுவிக ஊறலுற்றனன்.

ஐய! யான் உரைக்கும் உறுதிமொழிகளை உய்த்துணர்ந்துகொளக. என்னிலைமையைப்பற்றி இவ்வியாதும் எண்ணி வருந்தற்க. மந்திராதீனமான மறைநனும் அவற்றிற்கு அதீனமான அருந்தவாகளும் அயனும் மறை அயலவரும் அரியசாஸ்திரங்களும் சொல்லப்படுவதாகிய தூயபரமபொருளே இவ்வுலகிலவதரித்து இராமனெனனும் பெயரினனும் வில்லொன்றேந்தி அதனால் தருமமாக்கத்தை நிலைநிறுத்தவந்தவனென்று கிஞ்சித்தும் ஐயமின்றி எண்ணுக. பூமியிலொட்டிக்கொண்டு வியாப்தமானவும் சூக்ஷ்மமான எறும்பு முதலானவும் ஓர் உபாயாந்தரமில்லாமலே நல்லபிரதேசமான திருவயோத்தியிலே ராமகுணாதுபவம் பண்ணிக்கொண்டு பரிதியோடே வாழுகின்றன. அசசராசரங்கள் எல்லாவற்றையும், சதாமுகனுடைய நியாமகத்வமும் சேதநனுடைய காமவசியத்தையும்போக்கித் தான் அங்குகறித்துத்

தன் விசிலேஷமே துக்கமாய் தன் சம்சிலேஷமே சுகமாயி
ருக்கிற நல்ல சபாவத்தை அடைந்த இவவிராமபிரானே
யல்லால் கற்பாரா மற்றும் கற்பரோ? அந்நனங்கற்றுத் திரி
கரணசத்தியா யன்பு செய்பவாகட்கேயன்றிச் சத்ருகளுந்
கும் வத்ஸலராய் சகலவித பநதுவென்று சொல்லப்படுகிற
இச்சக்கரவாத்தித் திருமகனாக்கன்றி ஒருவா ஆளாவரோ?
இவனது கல்யாணகுணங்களையன்றி யநயகுணங்களை ஒரு
வா கேட்பாரோ? புருஷாத்தோ பாயங்களைச் சிந்தித்தின
இவனது திருவடிகளையே சிந்திப்பா. ஆகவே இவனே பொ
துநின்ற தலைமையென்க அதற்கு என்னைக கோறல்செய்
ததே போதுமான கரியெனத துணிக வேறுகாரணம வே
னடுவதின்று இரண்யன் இரண்யாகூதன் காகாகரன் விரா
தன் கவநதன் ஆதிரா இவற்குத் தீமைபுரியினும் வாணுயா
நிலையை யெய்தினரன்றோ. என்றும் இணையடியை யிறைஞ
சிக் குற்றேவல்புரிபவாகள் பெறும் சீரமையை யாரால் அள
விட்டுக் கூறலாமு, இவற்குப் பகையுடைமை பத்தியுடை
மை ஆகிய இவ்விருவகையு மல்லாதிருக்க எனவிதியினா
எனக்குக் கூட்டுவித்த நனமைக்குக் காரணம் யாதென்று
யோசித்தின் யாதொன்றும் காணப்படவில்லை. ஆயினும் நீ
அன்னோடு நட்புக்கொண்டமையே நான் அவற்குப் பகை
ஞனாயினேனெனச் சித்திக்கின்றது. சித்திக்கினும் முத்தி
சித்திப்பதற்குச் சிறிதும் ஐயமின்று. என்போல் வலிநது
சித்திபெறாமல் நீ பணிநது அவற்கு ஏவல்புரிநது ஒருமைப்
பாடுற்று முமமையுலகினும் உயாநது இருமைப்பயனும்
அடைதி. இதனினும் செய்யற்பாலதொன்று வேறின்று.
இன்றோடு மதவியல் குரக்குச்செயலை மாற்றுக. அவன் நாத
பதவியலை நினைநது அவற்கு ஆபத்துற்ற சிடதது நின் உயி
ருடன் மெய்யையும் உடன்படுத்தி. நன்குளனிணும் தீதெ
னிணும் அவன்பணித்த யாவும் திருத்திபெற வுநற்றிப் பீற
லிங்கடல் காடநதுய்தி. அகலாது அணுகாது தீக்காய்வா
போல் அவனோடு சேர்ந்தொழுகுக. மிகநீங்கினால் பயன்கொ
டாமல் மிகநெருங்கினால் அவமதிப்பற்றிவருத்தும் வேந்தா
க்கு மிகநீங்கினால் குளிரநீங்காமல் மிகநெருங்கினால் சுமம்
தி அவர்கட்கு உபமானமாகக் கூறப்பட்டதென்க. அனனோர்

பால் செவிச்சொல்லும் சேர்நதகையும் அவித்தொழுக்
வெண்மம் அவர்களால் நாம் நன்குமதிக்கப்பட் டோமென
அவர்கள் விருமபாதவைகளைச் செய்யற்க. ௩. றுமைநோக்கி
அவர்களது குறிப்புவினைகளை நீ தெரிநிலைவினையெனத்தேர்
நதபின் முறைமையாகவினைந்து செயக. சிறிதுகுற்றஞ்செ
ய்யினும் அதனைப் பெரிதாகவினைந்து சீறுவர் பொறுப்பொ
னக கனவினும்எண்ணற்க. அரசனருகிருந்து காரியஞ்செய்
கை சாணைபிடித்தகத்தியை நக்குதலும், சிங்கத்தைத்தழுவு
தலும், விஷசாப்பத்தின்வாயில் முத்தமிடுதலும் ஒக்கும்.
மிகுமகிழ்ச்சியால்வரும் மறதி அளவுகடந்த கோபத்தினும்
குற்றமதரும்; ஆதலின் நீ அரசியற்பாரம்பூரித்து அயர்ந்து
அவனைமறவற். பருநொடுநிழல் சென்றதுபோல அவன்
பாத்தபங்கயம் நிக்நகாதுவாழுக என்னும் இத்தொடக்கத்த புத்
திகள் புகட்டி அவனை இராகவன்பாற்செலுத்தி ஆபத்தாந
தவா அநாதரகூடகா இவனும் இவனது புத்ரமித்ரகளத்ராதி
களும் நின்னடைககலமாகுக என இரகதுநிறி இறைஞ்சி,
சுகரீவ நின் அரிய கானமுனைபைச் சற்று வருவியென்ற
னன்.

சு-வது அந்நியாயம்.

அவ்வாறே அவனும் அழைப்பிக்கவே சொற்பனததி
லும் தனமனதால் துக்கமுகமுடையோரைக் கண்டறியாத
வனும் எண்ணிரண்டு கலைகளும்நிறைந்த தண்ணியசநதிரன்
போன்ற தேகநாநிபுடையவனுமான அங்கதப்பெயரிய சிங்
கக்குருளையன்னான் ஓடிவந்து புஷ்பவணைச் சக்கரமநீங்கி
இரத்தவணைச் சக்கரத்திற்கிடகுகும் தன் அத்தனைக்கண்ணு
ற்றுக் கண்ணீர்ப்பிரவாகமும் செநநீர்ப்பிரவாகமும் கலந
தொன்றாமாறு தநதை தோளோடு தன்றோள்பொருந்தத்
தொல்லுலகிற்கிடந்த வெள்ளிய இந்துமண்டலத்தின்மேல்
வேள்ளியொன்று வநது வீழ்நததுபோல விழுந்து எந்தாய்!
எந்தாய்! மாயாவி துநதுபியரை மாய்த்த மாயாவயமுடைய
வேந்தே! இவ்வட்டவாரிகுழும் வளாகத்தில் யார்க்கும் மன
த்தாலும் செய்கையாலும் வல்வினையாதும் செய்தறியாத
மகிமையனே! மறவிக்கும் மறவியாய நின்னை வவ்வ அமமற

வியும் வந்தனனோ' ஆ! ஆ! அவன் வலியை அடக்கும் மறம்
ஏவரிடமுளது? எட்டுத்திசையும் ஈங்கும் அஷ்டகஜங்கட்
கும் தறையில் முனையடித்ததுபோல நெஞ்சு படபடென்
றடித்துக்கொள்ளுமாறு முட்டுவித்து அவற்றின்மருப்புநனை
மாபால் முறித்து அவமதித்த ஐயிருதலையனுக்கும் நின்வாணி
னிலைமையை நினைக்குநதோறும் பறையடித்ததுபோன்று
தோன்றும் மனப்பதைப்பு இன்றோடுதொலைந்ததே. பததுத
தலைச்செநது வந்தது இதோபாறொன யான் குழவியாயிருந
காலையிலெனக்கு வேடிக்கையாகப் பராக்குகாட்ட அவனை
க கட்டிக்கொணாத செய்தி எனக்கு ஞாபகமில்லாதிருக்கி
னும் ஏனையோரும் மறந்துபோயினரோ' இவ்விநோதம் இனி
யாவா இயற்றுவரோ' அப்பாதகனசெய்த நிகுகுலனனோ
மினக்கும் இவ்வாறு நோக்கது. ஓரண்வராயும் சீரிய ஆழி
யசலமும் ஒழிந்த பூதரங்கனும் இனனோடு நின் அடிச்சுவ
டொழிந்தன மந்தரந்தாலும் வாகுகியாலும் மதிமுதலியவற
றாலும் வாரிதியை மந்திது வாணோக்கமுதம் வழங்கவேண்
டின வல்லுநர் இனியாலாவருவர்' அநதோ இதுகாறும் நின்
வள்ளனமையால் பங்குநின்றத அவ்விபுநாகடகு வாதை
நோந்ததே. பாவநிபுகனது பாதுகதையனறிவேறெதை
யும் பதற்புரிந்தறியாத நினக்குப் இப்பாதைவாலாமோ
பரிதாபம்! பரிதாபம்! பாழமனம் பதைக்கின்றதே! என
செய்கேன் எனப் பரிந்திரங்கிப் பிரலாபித்தனன்.

அது வினவுற்றவாவி அகமப்புழங்கி முகமவாடி அன
லிற்பட்ட மெழுகுபோலுருகி அவனை ஆலிங்கனம்செயது
என் அருமநதையந்த! நீ இனி அயாதலொழிக. முனையான
செய்த நல்வினைப்பயனே இன்னவாறமைத்ததெனத்ததுணிக.
இச்சாவலோக சரண்யனால் எனக்குத் தீங்குசம்பவித்ததென
றெண்ணுவது தவறு, சாவாநதரியாமிடும் சாவசக்தியுள்ள
வனும் உள்ளுமபுறமபும் ஒத்து நடப்பவனுமான சாக்ஷாத்
ஸ்ரீமநாராயணனே இவ்வவனிமாதசெய்த அருந்தவத்தால்
இராமனாக அவதரித்துத் தனபாதபத்மங்கள் படிய நடந்து
நமமனோக்குப் பிறப்புகுணம் அறிவுஎன்பனவற்றால் உயி
கள் எயதுமபெருமைக்கும் மற்றைச்சிறுமைக்கும் தத்தம்
கருமமே கட்டளைக்கல்லெனக்காட்டி எனக்கும் வீட்டுலக

மருளினன். பேறிளமையின்பம பிணி மூப்புர் சாக்கீரோ
டாறுங் கருவிலமைப்பு என்றவாறு மூன்றுலகத்தவர்க்குமீ
மரணம் மூலத்திலேயே யமைநதுகிடந்தது. பிறப்பும் அன்ன
தகைதது. இவ்விரண்டும் ஒருவன் உறங்குவதும் உறங்கிவி
ழிப்பதுபலோல உயிரககு இயலபாபுள்ளன. இப்பிறப்பிறகு
மூதற்காரணமாபுள்ள நமது அவிசசைகெட எல்லாப்பொ
ருள்களினும் சிறந்ததாயவீட்டிற்கு நிமித்தநாரணனும், தோ
ற்றக் கேடுகளின்மையின் நித்தனும், நோன்மையாற்றன்னை
யொன்றும் கலத்தலின்மையின் தூயனுமாகி எல்லாப்பொ
ருள்களிலும் கலந்து நின்று விகாரமின்றி எஞ்ஞான்றும்
ஒருதன்மையனுமான அமமெய்ப்பொருளே, தனுததாங்கிக்
கணகூடாகவககதென்று ஐயநதிரிபறநினைதி. இதுவே நிள
க்கு உபாயமெனப்பற்றுக். இனியானுனககு உறுநிசொல்ல
வெண்முவதொன்றுமின்று. இன்றோடு நிற்பாலமையும் என்
னுயிரக் கிறுதிசெயதானென்றும் துவேஷமும் ஸ்ரீதது அவ
னையே சரணாகதரக்ஷகனென்று ஸ்திரபுத்திபண்ணி அவனுக்
கமாதொடங்கிய காலத்து உடன்று நினனும்ககுறுதிதேடி.
அவன் சரண்கமகதுவாழுக நின்கிறிய தகதைககுச்செய்யும்
வழிபாட்டி, சிறிதும் வருவற்க எனப் பலவாறு நீதிகளபுந
ட்டி மீண்டும் அவனை மாரபிறுகட்டிலி, அஞ்ஞானிகட் ககப
படாத மெய்ஞ்ஞானரு! இவ்வினைஞன் நிருதராகிய பஞ்
சுப்பொதிக்கு நெருப்பு நெருப்பை நிகாத்த நிராமலன, இதத
கைய இவனை இதோ நின்கையில் ஒப்பிக்கின்றேன், கைக்
கொள் எனககாட்டிமபோது கண்ணியயாவர்க்கும் களைநறு
கிய காருததன், தன பொன்னுடை வானையெடுத்தது இதனை
நீ பெற்றுக்கொள்கவென அவவங்கதனுழை பீரதருளினான்.
அககணமே வாவி தான் பிடித்திருந்த கணையெனிககவே
அது அவன்மாபை ஊடுருவிச்சென்று ஆகலியின் மூழ்கி
ஆதிமூலனது வெரிந அமைந்த ஆவமபுககது. ஆகண்டலி
பும் சுராரிவருநிலையாயமாகமபுக்கனன, அதுகண்ணுற்ற வி
ண்ணவரும் மண்ணவரும் மற்றையரும் கௌசல்யா புத்ர
ரத்னத்தை வாழ்த்தி வணங்கினார்கள்.

அககால அவாபதசமஸ்தகாமனான தாசரதியும் பரி
புத்ரனது கையைப்பற்றிககொண்டு அவகதனும் அஞ்சலு

பின்னொரு ஓர் குன்றின் * மாடணுகினன். தன் கண்ணுங்க
ருத்துமொத்த கணவன் இறந்த செய்தி கேட்டவுடன் கனனி
கைகளேவரில் ஒருத்தியான தாயானவள் ஒடிவந்து வா
லிமேல்விழுந்து இரத்தவாரியில் புரிசுழல் சிவப்பேறப் புர
ண்டு வேய்க்குழல்யாழ் முதலிய இசைககருவிகளும்தோற்க
ஒங்கியகுரல்விட்டு அசை! என் ஆரூயிரோ! இதுகாறும் துயர்
க்கடல் காணாத யான் இன்று காணக்கடவேனோ? என் உயி
ராயிருந்த நீ இன்றுசெல்ல, உடல்ஆகிய நான் இங்கிருக்கலா
மோ? சாகாதிருக்கத் தேவாகட்கும மருநதீரத நீ சாகநேர
லாமோ? நின்னைகொண்டுபோன நமனும் அத்தேவாகளில்
ஒருவனாகையால் அவனும் செய்ந்நன்றி மறந்தனனோ? சிவ
பெருமானைப் பூசுகும செவ்வியணுகியதே. இத்துணைக்கா
லம் உறங்கி நீடித்திருப்பது நீதியா? புஷ்பசயனத்தை விடு
த்துப் புழுதியிற் படுத்திருப்பையோ? இதுகாறும் கலுழாத
நீ இன்று கலாவதன் காரணமென்னையென என்னைக்கேட்டி
லையே. யான்செய்த குற்றம்யாது? என்னை நீ என்னுயிரென்று
சுறினையே அதுபொய்யோ? அது மெய்யாயின் அப்பொய்
யிலாதவன் எய்த அமபு என்னையும் கொன்றிருக்குமே. இவ்
வமையத்தில் தேவாகள் நீசெய்த உபகாரத்தின் பொருட்டு
நின்மேல் தேமலர்தாய் எதிரொண்டு அழைத்து மரியாதை
புரிகின்றனரோ? ஊழிகாலமும் காணும்ஆயுளும் மேருவை
யும் சுரத்தால்நெரித்து ஊதம்வலியுமுள்ள நின்னை ஓவாளி
கொன்றதென்னின் இது தேவர்கள்செய்த மாயமோ? அஃ
தன்றெனின் வேறுவாலியோ விளிகதுளன்? மறைநது நின்
றெய்தவன் நின்முன் இரந்துகிற்கின் அமுதும், அமுதிற்பிறந்
தவருமன்றி அகிலமுற்றும் அளிப்பபையே. இன்னவாறு நட
க்குமென முன்னமே யானசொன்னதைப் பின்னமாக்கினின்
பின்னவனோடு யுத்தசன்னதங் கொண்டுவந்து இற்றநின்னை
எற்றைக்குக்காண்பேன்? மகனே அநாதா! அண்ணனோடு
தம்பி போரிட்டமையால் நமசெலவமயாவும் அழிந்தமை
யைக் கண்டிலையோ! பெருமையுடையார் பிறர்மானத்தை
யேசுறி அவமானத்தை மறையாகிறபர் என்பதையும் பெரு

* இதற்குப் ப்ரச்ரவணமெனப் பெயர்கூறுவா, இதிலே தான்
ராமலக்ஷ்மணர்கள் நான்குமாதம் வசித்தனர்.

மைசிறுமைகட்டும் உடைகல் தார்தாம செய்யும் கருமமே
 ரிந்தில்லையென்பதும் அந்நித அவ்வரசமைநதன், இவ்வா
 ரியற்றின் யாம செய்யத்தக்கதென் எனப்பலவாறு கூறிப் பு
 லம்பி மூர்ச்சித்தனள். அங்ஙனம் உணர்வொடுங்கினவள் ஒரு
 வாறுணர்நது நிற்கையில் ஆஞ்சநேயர்கண்டு சிலபெண்க
 ளைக்கொண்டு அவளை அநதப்புராஞ் சேர்ப்பித்து அங்கதனைக்
 கொண்டு காலஞ்சென்றவாவிஞ்சு செயற்பாலதாய தகன
 சமுஸ்காரமுதலிய நடத்தித் தாரகவாச்சியன் மாட்டுச்சார்
 நது நடநதவெல்லாம உரைத்தனன்.

அப்போது நெருகல்உள்ளா நெருவனின்று இல்லே
 யென்னுமபடியன்றி; இன்றுகாலையுள்ளவனும மாலையிலிளா
 மாறு இமமாலையிலிளாயினனே! இவவுலகிய விருந்தவாறு
 என்னே என்னையென ஏக்குற்று இந்நத அன்னோன்முகம
 போலத் தன்வதனம் வொளிகுன்றிப் * பணிகடல் மூழ்கி
 னவன்போலச் சூரியன்மறைநதான். மறைநதவன் மீண்டு
 தன மரபிலுதித்த மன்னவன் மைநதன் மைதியியின் பிரி
 வால் வருநதுதற்கேதுவான கங்குற்கடலைக் கடக்கவும் மக
 னாகிய சுகரீவன் மகுடம்பொறுததற்கேதுவாய ராஜலக்ஷ்
 மியைப்பெறவும் கதிராகளாய ஆயிரங்காங்கொண்டு அமபுய
 மலரின கதவங்களைத் திறக்கவந்தவன்போலத் தோன்றி
 னன. அப்போது தமபிக்ருத தனியரசாட்சிநத தாசரதி,
 இலக்குவனைநோக்கி ஐய! நினகையால் சுகரீவனுக்கு இன்று
 மௌலிபுனைநதுவருக என ஏவ, அவனும ஒமென ஒருப்ப
 ட்டு வாதாத்மனைக்கொண்டு மங்கலப்பொருள்களும் மங்
 கலநீர்த்தங்களும் கொணருவித்து மறையோராசியும் வான
 வாதுவும் புஷ்பவருஷமும் மருவ மறைவிதிவழாது மார்த்
 தாண்ட புத்திரனுக்கு மார்த்தாண்ட ஜோதிமயமான மணி
 மகுடம் சூட்டினன். அங்ஙனம் புனையப்பெற்ற மகாராஜன்
 நநதிரசகற்றத்தவரோடு மன்னவர்பெருமானுழைவந்து ம
 லாககழல் வணங்கிநிற்க வாய்மைதவறாதவள்ளல், அவளை
 மார்புறத்தழவி ஐய! இந்நாள்வரையில் நின் முன்னோனால்
 முனியப்பட்டு அரசியலென்னும் அசுவத்தைநடத்தும் அமை
 தியைப பெரும்பாலும் அறியாதிருநதனை என நினைக்கின்

றேன. இனியேனும் முன்செல்லினும் பின்செல்லினும்
 னாபம்தரும். அவ்வகவத்தை நிரந்தரஞ்ஞாநற்செய்கைக
 றென்னும் கலினத்தாலும் அங்கவியலென்னும் சமமட்டியா
 லும் ஒழிபியலென்னும் பருமமுதலியாவற்றாலும் நடத்தின்
 ளுளமைபயக்கும். அங்ஙனம் நடத்தாதொழியின் இருபாலும்
 னாபமவினையும். மலாதலையுலகிற் குயிரொனச்சிறந்து உல
 ளபாலருருவாய் உலகங்காததலின் மனனனுசுரு இறையெ
 ளாலும் பெயரிடப்பட்டது. அவன அமைச்சு, நாமி, அரண்,
 பொருள, படை, நடபெனனும் ஆறுமுடையனும், முறைவே
 னும், ஞாஞ்சுரு குறைவேண்டி ஞாஞ்சுரு காண்டற்கெளிய
 னும், யாவாமாட்டும் கடுஞ்சொல் அல்லனுமாய் மதிக்கப்பட
 டேத ளன காரியங்களில் வினாவுடைமையும், அவற்றை யறி
 தற்கேற்ற கல்விசேளவி ஆணைகளுடைமையும், காமம்,
 வெகுளி, கடுமபற்றுள்ளம், மானம், உவகை, மதமென்னும்
 ஆறுவகைக் குற்றங்களைச் சுடிதலும் நிரெந்விடக்க, நன
 னெந்நெனத்தி, மானிடநெய்வசகுற்றங்கள் வாராமற் கா
 ளற்குரிய பேரறிவுடையாதத் துணைக்கோடலும் இன்றிய
 மையாதனவாய்க் கொள்ளல்வேண்டும் மேலும் நல்லதன
 ளும் நியதன்றிமையு மிலலெனபோரும விடாம தூரத்த
 ளும் நடரும் உள்ளிட்ட குபு உககளைச்சேராது கொடுத்தல்,
 ளன்சொற சொல்லல், வேறுபடுத்தல், ஒறுத்தல் ஆகியஉபா
 யங்களால், நால்வகைவலிகளோடு காலம்டங்களை யறிந்து
 தெளிநதுவினை யாட்ககளைத்தழிஇ உரு நிரு எறுழமுதலிய
 ளற்றால் மகிழ்ந்து தற்காத்தலினும் பகையழித்தன்முதலிய
 ளார்யங்களினும் சோரதலடையாது செங்கோன்மையினின்
 ளும் வருவாமல் குடிகளஞ்சுவதும் பகுதியஞ்சுவதும் தான
 ளுசுவதும் ஆய தொழில்களொழிந்து தனனெடு பயின்ற
 ளாசகாணின் அவா கூறியன மறுக்காது பகைமுதலியமூவா
 மாட்டு நிகழ்ந்தனவறிதற்கு ஒற்றையாண்டு மனம் மெலித
 ளினறி வினைசெய்தற்குட கிளாசுகொண்டு சோம்புதலினறி
 ளுடைவிடாத முயற்சியுண்டு தெய்வம்பொருளின்மை மெய்
 ளுத்த மிவைகளால் தனக்கு இடுக்கண்வருதுழி அதற்கு ம
 ளு நலங்காமல் அரசாட்சிபுரியவேண்டுவது. ஆகையால் அரி
 ளு கொண்ட நின்னரசு எண்ணிய எண்ணியாங்கு நின் ஒருவ

னுக்கே இன்பமனுபவித்தற் குரியதென்று துணிந்துபாராட்டாமல் யார்க்கும் இன்பமுற நீதிசெலுத்தி ஆளுக. இப்போது சிங்கத்தில் சூரியன் பிரவேசமாயினமையின வானரங்கள் மலைமுழைகளில் வதிந்தாறங்குமகாலம் இதுவாயிற்று; ஆதலால் நீ இஃநான்குமதியும் கின்னிநுடையடைந்தது கின்னமகனுக்கு இளவரசராகது சித்திமீளுக. அவனைசிறியோனெனமதித்தது அவமதிசெய்யற்க. தரைமையிற் றெரிய சூரியகூனியென்று தீமையென்று யானியற்றினமையால் அவள எனக்குச்செய்த கொடுமை எவ்வாறு செய்தது? கண்டாயனோ, மந்தையராலேயே மனிதாகட்கு மாணமவருவதென்பதை வாலியிறந்ததனும் யான்களடைந்த அல்லலும்பழியும் கரதலாமலகம்போலக் காட்டும். மறம்போககற்குரியதுமீ அறம் ஆக்கற்குரியதும் ஆமென உறுதிதொண்டு கிளமுனனோனைப்பறநி இனி நீ இரங்காது இததாரதலத்திறகு, தாய்போலிருந்து தாங்குநி, போதினன உறவே கக்கிவன அதத! எமநகா குரகநிடுகையெனனுமிழி சொல்லாத உறப்படுவதொன்றேயன்றி நன்னலத்தற் பொன்னகரினுப சிறாததென்பது யாவரும் அறிந்தவிஷயம் ஆதலால் இவவிருநிவ்வினுதிகாறும் நீகிரிவண் விற்றி நுதருளின அது எமநகாசெய்த தவத்தின்பயனும் துமககு யாங்குளியற்றும் சிறியபணியால் இனிமையுறும். இதுமுதல் அறகாறும் துமமைபிரிந்து யாங்குளடையும் இனப்பபெருநுத துன்பத்தோடொகுகும் எனக்கறி வணங்கினன அதுகேட்டருளிய கோசலாபெருமான், குறுமுறுவல்செய்து மறக்கேச! வேர்தரிருக்கை யெம்மையொத்த விரதியாகட்கு விருப்பமுடையதாமா? விழைந்திருப்பினும் எமமோடனைந்து போற்றுவதிலேயே தும பொழுதியாவும் போதரும், போதவேரியடைந்தபுக்தரசாட்சியின் கணுளள காரியங்களை நடத்தற்குரிய காலம் எவ்குளது? மேலும் யான் கூறிவந்தது ஏழிரண்டாண்டு எரிவனத் திருத்தலென்பதல்லவா? இக்காடுறைவாழ்க்கையை விடுத்த என் இணை விழிமைபொத்த துணைவி தூர்த்த நொருவனுழைச்சென்று துயாகூர்திருக்க யான் ஓதுணைவனிடத்திருந்து சுகிப்பது தர்மமா? உலகம் சம்மதிக்குமா? இதனல்லவரும் பழி இவ்வுலகத்து இறுதிக்காலத்திலும் தீருமா?

அநதோ என்விலுக்கு வேலைகிடைத்தும் அதனை அதற்கி டாமலும் முனிவாகளிட்டவேலைகளை யியற்றாமலும் இருக் கின்றேன். இவையன்றி இன்னும் சிலதர்மங்கள் யான்செய்ய வேண்டுவனவுள. இவற்றால்பல அதர்மங்களும் பாறவேண்டு வன. ஆகையால் என்வேண்டுகோளின்படி நின்சேனாசமு கங்களை இந்நான்கு திங்களிற் சேர்த்துக்கொண்டு அவற்றின் இறுதியில் வந்து என்னிடமசோக என்று உரைக்கவே உரு மைமனாளன் அதனை மறுத்துப்பேச அஞ்சி குறிப்பறிந்தொ முகலே முதுக்குறைவென வெண்ணித் தன்கண்களில் நீர் வடிய வணங்கி மனதை வரதன்பாலவைத்து மமமரோடு சென்று தன்மலையிடம்புக்களன்.

பின்னேகின்ற வாலிசேய் முன்னேவந்து பொன்னடி வணங்க, மன்னாபெருமான்மகன் கண்ணருளோட்டி அந் கத! நீ சீலமுதலியவற்றிற்கு அங்கமாயிருக்கின்றமையின் வேறு யான்விளம்புவதின்று நின்சிறியதந்தையைப் பெரிய தந்தையாக நினைந்து அவன் ஏவலிற்றிறம்பாது நிற்றியென் றுவற்புறுத்திப் பலநியாயங்களைக் கூறி விடைகொடுக்க அவ னும் சென்றான், பக்கததில்நின்ற மெய்க்கொற்ற மாருதி யைநோக்கிக் கேசரிபுத்ர! நீயும் அவன்பின் படர்தற்குரியை யன்றோவென, அதுமன் கருணாகிதி! அடியேன் பிரமசரிய ஆச்ரமத்தை யடைந்துள்ளேனென்பது துமது திருவுள ளத்திற்குன்றி யிருக்கின்றதே ஆதலால் யானு மினி நாட் டில் உறைவதெற்றிற்கு? அங்கனமிருக்க தாபதாகளாய துங் கட்டுக் குற்றேவல்செய்ய நினைக்கின்றது என்மனம என வணங்கி உரைக்க, வள்ளல் ஐய! அரசனுக்கு முதலங்கம அமைச்சு. காவற் சாகாடுகைத்தற்கண் அவ்வரசர்க்கினை யாய அவ்வமைச்சு, வினை செய்யுங்கால் அதற்குவேண்டும கருவிகளுந் காலமும் அது செய்யுமாதும் அவ்வாற்றிற் செ ய்யப்படும் அவ்வரியவினைதானும்வாய்ப்ப எண்ண வல்லவ் வனாவான். தன் அரசன் கருங்கியகாலத்தும் பெருகியகா லத்தும் இடைசிகராய காலத்தும் அவனும் செய்யாபடும அறங்களையறிந்து தனக்கேற்ற கல்வியானிறைந்த சொல்லை யுடையனாய் வினைசெய்யுந் திறங்களையறிந்து அவனுக்குத் துணையாவதுமன்றி சொல்வன்மை வினைத்துய்மை தீட்பம

செயல்வகை தூயமன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல் குறிப்பறிதல் அவையறிதல் அவையஞ்சாமை முதலியவைகளுமுடையவனாவான். இக்கறியமுற்றும் அமைந்த நீ புத்தரசெய்தியநாயகனுக்குத் துணையாயிருத்தல், இன்றியமையாததன்றோ. ஒருகால் அவன்மாட்டுத்தீமைவினையின் அதனை இடித்துரைத்தகற்றும் வலியுடையோரின்னையென்றி அவன் யாவருளா? ஆதையால் என் வேண்டுகோளின்படி இந்நான்குமாதமும அவனிடமிருந்து அரசு அவனுக்குக் கைவருமாறியற்றிப் பின்னர் என்பால்வந்து எனக்குவேண்டிய காரியங்களைப்பரிவை யெனவிடுக அவ்வாணையை மறுத்தற்கஞ்சி சென்னி இறைஞ்சிச் சென்றான்.

7 - வது அத்தியாயம்.

அக்காலத்தில், தன் மகனுக்குச்செய்த வுதவியைப் பன்னிச்சனகருவரத்தனத்தை முன்னேசென்று நாடுவான் போலச் செங்கதிர்ச்செல்வன் தென்றிரைக்கண் மேவினன். தன்மதலையைக் கோறல்செய்த கொடுமை நினைந்த பாகசாதனன், முன்னேவராமல் இந்திரதனுசும அம்புமகொடுத்து இராமனோடு போர்செய்யுமாறு விடுத்ததுபோலக் கார்மேகங்கள் கவிந்தன. அவ்வெழிவிகள், இவ்விராகவன் தன் மேனி நிறத்தால் நமமை வருத்தினனெனப் பழம்பகையுன்னி இதோ நினக்குத் துணைவரநிற்கும யுகவர்க்கங்களை யும் நின்னையும் வருத்துகின்றே மென்பதுபோல அப்புமாரி பொழிந்தன. அக்கார் தன் சுபாவப்படிக்குளிர்ச்சிபுரியாது, துணைபிரிந்தோர்க்குத் துனியகாமகனலை விருத்திசெய்தது. அக்கார்காலம், தன் குளிர்ச்சியாலவருத்த அத்தாணுவும் தழுவேந்தித் தந்தித்தோல் போர்த்துச் சுடலைசார்ந்தனனோ? அததாணுவின் மைத்துனன், அத்தாணுவுட் கரந்தனனோ? சதுர்மறைக்கிழவன் ஆயிரமிதழ்க் கதவடைத்துத் தாமரைக்குட்புகுந்தனனோ என்னுமாறு நிகழ்ந்தது. மேலும் அநதோ!! வறுமையும் அஞ்ஞானமும், உலோபமும், முறையே கல்சியையும், மெய்ப்பொருளையும், அறத்தையும், தடுப்பதுபோல ஜனகநதனியை நாடுமுயற்சியைத் தடைசெய்தது அத்தடையை நிவிர்த்திசெய்ய அவ்வாவிந்த லோசன ஞலாகாதா? அவனது அக்னியஸ்திரமொன்றே யமையும்,

உலகத்திற்கு உறுதியாய் அறமபொரு ளின்புநகள் நடத்தத்
கேதுவாயவான் பெயலேததெத்ததர்க வாருமே என வாளா
விருநதனன் போலும்.

இவ்வாறு இவ்வருஷநது அரிதிற்பெயர்ந்தபின், ஓர்
தினம் கிட்கிநதையில் வெருவி இரியலுற்ற அரி இனங்களால்
சுமிததிரைச் சீயத்தின்வரவு உணர்ந்த அங்கதப்பெருமான்,
மதுவுண்டு மயங்கிக்கிடக்கும் வண்டுபோல நறவருநதி மஞ்
சத்திற்றுயின்று மெய்மமறநது வதிந்திருந்த தன் சிற்றப்
பனை யடுத்துணர்த்தித் தன்னுலானமட்டும் எழுபபியும் இய
லாமல் எதிர்ப்பட்ட அஞ்சனைச்சிங்கத்தின் மாட்டு அறிவி
க்க அவனும தாராவயின்விளம்பிரிநந, அவள் அநதோ!
நீவிர என் செய்தாகள் நமியல்பு யானே தன் மதத்தால்
தலையில் மண்ணைவாரிப் போட்டுக் கொண்டதும், கங்காதத்
தன் என்னும் தவளை தன் சத்துருநாசமசெய்த சர்ப்பராஜ
னுக்கு அஞ்சியதும் போலாயிற்று. வநத இடையூறு நபப
வழிதேட முயலவேண்டும இல்லையாயின் அதோவருகின்ற
அச்சாபபாம்சருக்கு நாமனைவோரும் இரையாதல் தின்
ணம், யாகும காலச்சிரமம் தவறிநடப்பது காலநாகமுடி
யும். சொன்னகூற்றுத் தவறுவதும் அன்னகூற்றேயாகும்
எனக் கூறிப் பரிதபித்துக்கொண்டிருந்து, குரங்குகளால்
டைக்கபபட்ட வாயிலைப் போத்துக்கொண்டு குறுக்குவழி
பற்றி அதிவேகமாகவரும் இளையபெருமானே எதிரொண்டு
அழைத்துப் பல உபசாரமொழிஉரைத்து, ஐய! நீ இவண்
வந்த கருத்து என்னெனவினவச், சற்றுநாணமுற்ற அவர்
எமமண்ணலார், இதுகாறும் சுகர்வன்பால் ஆறுநூபோல்
தாராளமாய் ஒழுகின நம ஒழுக்கத்திற்கு அவன்மொழி மாற்
றுபொருள்கூறிக காலநதாழத்தது, எமமோடு கொண்டு
கூட்டாமா எனவும் அந்நனமாயின் நம விற்பூட்டுவேண்டு
மாவெனவும் கூறிமாறுரைகேட்டுவாவென என்னை ஏவினர்
என்றனர். அதுகேட்டவாலி மனைவி, அநதோ!! ஐய! அவன்,
நீவிரசெய்த நன்றியை மறந்தானல்லன். தேனீக்கள்போல
எங்குமபரவிச்சென்ற வானரசேனைகளை வருவிக்குமாறு
தூதாக்களை ஏவி அவர்கள் வரவுநோக்கி இத்துணைப்போது
நிடித்துள்ளன். ஆதலின் எமமீதுகொண்ட சினமொழிநது

காக்கவென இரதநிற்க மாருதியும் வேண்டுமாறு கூறினன். ஆங்குணாரதநின்ற அங்கதன், குறிப்புநோக்கி விரைந்து சென்று, சுகீர்வனை யெழுபடி உணர்த்த, அவன் நித்திரை தெளிநது உய்த்துணர்நது மிகப்பயநது பதைபதைத்து அச் சோ!! மதுஷ்ணடதாலன்றோ இது வரதது, இதனால் எத்து ணைக்களித்தோமோ அதனுணைக்கு மேலும் துயரப்படநோக தல். அது நாமுள்ளவரையுமேயன்றி அப்பாலும் தீராதவா சையும் அளித்தது. இதனை நல்லோர் மனதாலுந் தீண்டா. அநோ!! எமபிரானுக்கு வெம்பிழை புரிந்தோமே! எம்மு கங்கொண்டு அம்மன்னவர்பால் ஏகுதும் என எண்ணமி டடு ஏங்கிநிற்கையில் அதுமானவரது நம் வாயிலில் இளவல் எய்தினா எனவே, எழுநதுசென்று இருவரும் அளவளாவி முகமனியமபி இராமனசமுகம் சென்றனர். மகாராஜா, தான செய்த பிழையை ஷ்மிக்குமாறு வணங்கி வேண்டிநிற்கையில், அறுபத்தேழு கோடி படைத்தலைவர்களுடன் எழுபது வெள்ளங் குரங்குச் சேனைகள் நீலநூல் ஈடததப்பட்டு வர தன். அவற்றைக்கண்டு களித்த அண்டாநாயகன்பால் பொ னொழிமெற்று தீங்கொளானறில் சீதையைநாடி மீளவல்ல னச் சிலருடன் அதுமான தெனறிசைமேவினன். ஏனையோ ரும் ஏனைய மூன்றுநிகும் ஏனா.

ஒழுநிபுங்கவாகனே! இதுநாறும் சுகீர்வன் அடைந்த மூன்றுவித பயங்கரமும் நிவிர்த்தியாயின. இன்னும் ஒன்று ளது அதுநீங்கின அநந்தரமே அநிந்தமனும் துக்கத்துக்கக் கக கரை கண்டனன் என்று கதைத்து அப்பால் அறைய ஆரம் பிக்கையில் அநந்தநிற சிலா பாதவசிகோஷ்ட! இந்நிரனமக ணைச் சங்கரியாமலே அவவிராமன், குரங்குச்செயலிதவென அறக்கருணையால் ஷ்மித்தது அவனோடு தோழமைகொண்டு அலைகடலிலங்கையை யழிக்கலாகாதாவென வினவக, கா விரிந்தத கமண்டலமுநிவன், அறறன்று அறன் கடைநின் றுரை அணுகலுமீது, அவனை அவனியில் நிறுவுவது, அவனைக்கொன்ற மறக்கருணையினாலேயே அவவமலன்பா ஸுகீர்வனுக்கு இத்துணைபயமும் பக்தியும் அன்பும் இடை யறா நட்பும் ஒருங்கே இயைந்தன. இங்ஙனமின்றேல் குரக கியல்பு மறக்கும்பகுதியது. களளவர்க்கனுகமும் சிறிது உள

ளககல்க்கம் நேரிட்டது. இச்சுருத்துப்பற்றியே வாலி உற்ப
'வமும் சங்காரமும் நிகழ்ந்தனவென்க

அப்பால் ஆதிநாயகனும் ஆதவன்சேயும் இளையோ
னும் அறுதிசெய்யப்பட்ட மாதமொன்றினின்றுதி அனுகும
சமையத்துக் “கண்ணெந்தேன்கண்ணெந்தேன்” சீதையைஎன்
னும் ஒலிஒன்று கேட்டுக் காதல்கொண்டு அத்தொனிவந்த
திசையைத் திருமினோகுகினர். அக்கணத்தில் அஞ்சனேமஞ
சன் அணுகவந்தது கண்டவர் விண்டிலர் என்னுமாறு சற்று
நேரம் யாதும் உரையாடாது ஆனந்தக்கூத்தாடிப்பின் இரா
மனேநோக்கி ஐய! அநதரததுயாநத விந்தம், தருமமவளாக
கும் நருமதை, தாமகூடமுற்ற ஏமகூடம், அருமபிலத்துறற
சுயம்பிரபைநகா, துமிராசுரனுக்கும் எமமிளவரசனுக்கும்
போர்முண்டதலமாகிய பொய்கை, வெண்ணெயை நிகாத்த
பெண்ணை, மதாத்தகூழ்வினையும் விதர்ப்பம், அண்டருமவி
ருமபும தண்டகம், கண்டவா மனங்கவா முண்டகத்துறை
மாதாமுலையென்னும் கோதாவிரி, கவனநீருடைய சுவண
நதி, கொழுவளமுற்ற எழுவகைகொங்கணம், செழுநத
வர் வணங்கும் அருநததிமாமலை, ஓங்கிடமளிக்கும் வேங்
கடவோங்கல், ஈழமவினையும் சோழநாடு, சங்கமிருந்த தண்
டமிழ்நாடு இவைகளைக்கண்டு களித்துக் கடநது சமபாதி
சமபாஷணமபெற்று மகேநதிரமேறி மகார்ணவத்தைக் கட
க்கையில் மைந்நாகனோடு வசனித்து அங்காரதானையைச் ச
ங்காரஞ்செய்து இலங்கைமாதேவியை மலங்கவதைத்துச்சு
ற்றி நோக்குமபோது மகேந்திரகிரியினின்று முன்னர்க்கண்
டபொன்னகரோ இநநகொன எண்ணினேன், நண்ணியுற்றுப
பார்ப்புழி அநநகர் இந்நகருக்கு நரகமாகக்காணப்பட்டது.
அரக்நன்செய்ததவமே அவ்விசுவகர்மாவிற்கு அதிமதிநுட்
பமளித்து இதனைச் சிருஷ்டிக்கத் தூண்டினதேயன்றி வே
றன்று. இதற்கு முன்னும் பின்னும் அவனாற் செய்யப்பட்ட
வைகளை யாம் கண்டோமே இப்பட்டணப்பிரகாசத்தினால்
அபபகலவன்தன் ஒளிமுன்னின்ற சந்திரன்போலன்றோ பிர
காசிக்குன்றான். அரக்கர்களும் தங்கள் நிறமாறி அவ்வருக்
கன்போல்கின்றார்கள். மகாமதியுடையோரை மநதமதியோர்
சாரின் அன்னோரையொப்ப விளங்கல்போல இதனைச்சார்ந்த

நிசாபதி இரவியாலடைந்த வொளிமழந்தமும் தனக்கிடல்
பாயுள்ள களங்கமுமின்றி ஒளிவிடுகின்றான். இங்ஙனம் செழு
பொன்னாலும் வெண்பொன்னாலும் செய்யப்பட்ட மாடமா
ளிகைகள் கூட்டுநாபுரங்களிருக்கினும் அவற்றாலியப்பட்ட
கொடிசை விருக்ஷமுதலியவைகள் கோமேதகமுதலிய நவ
மணிகளாலியற்றப்பட்ட தழைமுதலிய பலன்களைத் தரு
மெனில் ஆராதம் ஆச்சரிக்கப்படாமலிருப்பர். மதுமாமச
பக்ஷணிகளாய் அவாகட்குத் தாவரவர்க்கப்பலன்க ளெற்றி
றகு? தேவாமிருதமெனினுமவிரும்புவார்களா? அந்நகரத்தார்
கருக் குற்றேவல்செய்கின்ற அரமபைமுதலிய அரிவையாக
ளையும் அமரர்களையும் இமையாநாட்டத்தால் அறியலாமேய
ன்றி வேறின்று. புஷ்பநத்தோடு நிதித்திரன்யாலும் அத்தன
பதிதர் சோதானாகிய இவ்விவகேசனுக்கு நாதனன்
போலும். இந்நிதிருவெல்லாம் இங்கிருக்கின் அங்கு என்ன
இருக்கும், அநிலமே பொன்மலையின சிநாமாயிருக்கின்
வேறுயாது புலற்பாலது. எனஎண்ணி இறுமபூதுற்று அந்
த இலகசெழிற் விளங்கும் இலங்கையுட்புக்கு எழுதாது
யோசனை விஸ்திரணமுற்ற அவவிடத்தில் அநிலனும் நுழை
யாத அருடபுனையாலும் நுழைந்த ஆராயும்போது, அவவி
ராவணன் முதலியோரைகண்டு அசோகவனத்தில் சோக
முற்று மண்பொந்த மேனியோடு புண்பொந்ததகிந்தைய
ளாய் நினநிறிநிரத சீதையைக்கண்டு ஆழிநுது வாழிகு
றச் சூடாமணிவாங்கி வரம்பெறறு மீள்கையில் அவ்வன
த்தையழித்ததுபோல அவன் அணுகின சமபுமாலி பஞ்சசே
னாபதிகள் அடசயன் ஆதியோரை அழித்து இந்நிரஜித்தால்
கட்டுண்டு இராவணன்மவநது, எய்தியசெய்தியியம்பி விடி
ஷணபாஷணமவினவி மகிழ்நது வாலிமூட்டிய தீயால் ஊ
னாககொருத்தி இவண் மீண்டனன். இச்சூடாமணியைக்
கோடல்செய்தருளுக வென்றீந்து அடிவணங்கிநின்றனன்.

அக்காலே இராகவன் உவந்த உள்ளங்கிளர்ச்சிபோலப்
பிலவங்கவெள்ளம் பேருவகை கொண்டிநாநது சுக்ரீவாக்

கிணையால் தெற்குக்கடல் குறுகிற்று * வீடணன் அடைக் கலமுற்றுத் தேடரிய லங்காராசசிய பட்டாபிஷேகம சூட் டப்பெற்றனன். இராமன் அம்பால் அம்புராசி வெம்பழல் பற்றியது. அலையில் மலைமிதப்பதுபோல வருணன் வெரிந் கொடுக்கத் திருவணைமேயது. வேலைகடநது சுவேலைசேர்ந்து சோரசுகசாரணனைக் கொண்டு சிலசொற்கள் இராமனால் சொல்லி அனுப்பப்பட்டன. இராவணன் முதலியோர், கோ புரக்குன்றி லிவர்நது குரககுவிள்ளத்தைக் கண்ணுறுகையில் சுவேலாசலத்திலிருந்த இராமனுக்கு இவனே இராவண னென வீடணனாற் சுட்டிக்காட்டப்பட்டபோது அச்சுட் டுச்சொல்பின்னாக இரவிகான் முனை, திட்டென எழுநது முன்பாய்ந்து அத்தசமுகத்துட்டன முன குதித்தனன் இரு வர்க்கும் பொ நவறுமல் யுத்தமுண்டது. இருபதுதோள்க ளும் ஒருபதுமுகங்களும் பருவரலுறச் சிறுவிரல்கொண்டு கிறப்பட்டுறுற்றன. கருஞாயிற்றை வெண்ணூயிறுகலந்த வண்ணம் காணப்பட்டது. காராகுகன் களேபரமமுழுதும் இரத்தவெள்ளத்தால் சிவப்புற்றது. மதயானையை ஒர் சிங் கக்குருளைபாய்ந்து அறைந்ததுபோலச் சுக்ரீவனால் அறை பட்ட மண்டோதரி மனாளன் மயங்கினன். இங்கே அண டையில் அரிகுலத்தரசன் இல்லாமையைக் கண்ணுற்ற அம லன் அந்தோ!! துணைவா எழுவரில் ஒருவரை இன்று இழந் தோமோ எனத் துயருற்றுக கலங்கினன். அக்கலக்கமாற அக்கணத்தில் மகாராஜா, பூநக்குலையைப் பறிக்குமாறு இரா வணனது இருபது முடிகளையும் பறித்துக்கொண்டு ஐயன் மாடனுசினன். அதுகண்ட காகுத்தன் அக்கண்டகனது கண்டமொருபதும் கொண்டுவந்ததாகப் பாவித்து அன்ப னைக்கொண்டாழிக் களிகூர்ந்தனன்.

அப்பால் செப்பவிடுத்த அங்கதன் தூது துப்பின்று யது. வானரசேனையால் வானளாவிய அவ்விலங்கைமாரகர்

* அநலன், அநிலன், அரன், சம்பாதி என்னும் நான்குமந்திரிமா ருடன் வந்தனன். இவன் மறத்தைவிடுத்து அறத்தைக்கொள்ளும் குண மும் யாருக்கும் போரினையாமையும் தேய்வபத்தியும் பிரமனிடம் பெற்றுவந்தவன்,

வளைத்து முற்றுடைபோடப்பட்டது. அதுமானுக்கும் அரசு கரிநைக்கும் அமர்நடந்தது. முதல்நாள் நடந்த முனைமுதத்தில் முனைவன் கணை நென்னும முரிக்காற்றால் இராஷ்சேந்திரன் என்னும சீமூதம மோதப்பட்டு அநதபுரா மென்னும் ஆர்கலிக்குழியில் அமாநதடங்கிற்று. ஆதியில் சண்டமாருதத்தால் அலைக்கபட்டுச் சிகரமிழந்த அம்மக மேருபோலக கிடந்த அவ்வரக்கன் மகாபாபியாகிய மந்திரி மகோதரனால் மனம்மாறுபட்டு, நித்யத்துவம் பெறப்போய் * நித்ரத்துவமபெற்றுத்தன் வாழ்நாள்களை டீ ஆறுமாதம் நித்திரையிலும் ஆறுமாதம் விழிப்பிலும் கழித்து இந்தியுத் தமாரம்பித்த காலத்தில் தூங்கும் ஒப்புயர்வற்ற பர்வதா கிருதியான தேகபீனத்துவமும் பலமும் உடைய கும்ப கர்ணனாகிய தமபியைத் துயிலுணர்த்திக் கொணருவித்து “தம்பியுள்ளான் படைக்கஞ்சான்” என எண்ணிப் போபுரியுமாறு ஏவினன். ஏவவே அவனும்தன் அண்ணனுக்கேற்ற புத்திக ளியம்பியும் ஏறாமையால் இன்றோடு இந்நகர் வாசம் நமக்கின்றாயதென எண்ணி இரணகளம் புக்கு எதிர்ப்பட்ட குரங்குகளை யெல்லாம் தன்பசியாற எடுத்தெடுத்து வாயிவிட்டுவிழுங்கவே அவைகளவனது கண் காது மூக்குகளின்வழியாக வெளிப்பட்டன. திரிசடையின் தந்தை, தன் சிறிய தமயனெனச் சிந்தையுருகி அவனைச் சீதாபிராமன் திருவடியடையுமாறு வேண்டினன். அதற்கு அவன் தம்பி! நீ சிரஞ்சீவிவரம பெற்றவன், அண்ணனுக்குச் சரமகிரியைகள் செய்யவும் இலங்கா ராச்சியபாரந் தாங்கவும் அடைக்கலம்புக்களை. யான்சோற்றுக் கடனைத் தீர்க்கவேண்டாவோ? எனகூறி விடுத்து அனேகவானரங்களைக் கையினாலும் காலினாலும்பிசைநதும் மிதித்தும் கொன்று வசந்தனென்னும் வானரவீரனைப்பற்றிப் பிசைந்து சந்தனம்போல மாபிற்ப்பூசியும் நெற்றியில் திலதம்போலிட்டும் வந்தான். அதுகண்டநீலனும் அங்கதனும் அதுமானும்

* நித்ரத்வமென்பது கிராமியம்போலும், நித்ராத்வமென்க.

டீ இடையில் நித்ராபங்கமுறின் அவனுக்கு கிருத்யுநேருமென்பர்.

சுமித்திரைச்சிங்கரூபம் போரபுரிநதுகொண் டிருக்கையில் சுக்ரீவனோடும் புத்தமபுரிநது ஹைகபபற்றினமையால் அவன் பயநது மூர்ச்சித்தனன். அப்போது குமபகாணன் இவனை எடுத்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டால் எல்லாக் குரங்குகளும் முன்னிருந்த இடம் ஏகும். அவைகளையெவந்த நரர்களும் வெம்பிவெறுத்து மீண்டுபோவர் என எண்ணி அவனை ஒரு கரத்தால் அகவனமே இடுக்கி அணைத்துக் கொண்டு செல்லவற்றனன்.

அவ்வாறு செல்லக் கண்ணுற்ற வானரங்களோடும் மைவண்ணன்பால் சொல்ல, அமமகாதுபாவர், விரைநது வந்து பாணங்களால் அவன் செல்லும் வழியைத்தடுத்து, சூரியகுமாரனைப்பற்றிய புயத்தில் ஓர் விசிகமும், நெற்றியில் இரண்டு கணைகளும், பிரயோகித்தனன். அவ்வளவில் அப்புயமநெக்குவிட்டது. துதல்செந்நீர்க்கடலைத் திறக்கவே காற்றுவாயது. அதனால் மகாராஜா, மூர்ச்சைதெளிநது நோக்க இலலாடத்தில் விளங்குவது இராமசாயக மெனத்துணிந்து விரைந்து அவன் காசியையும் காதையும் கரத்தால் பறித்துக்கொண்டு ஆசுகமபோலப் பறநது ஆரியன்பால ணுகினன். இவ்வண்ணம் இவனுக்குவந்த பயமும் ஆபத்தும் இராமபத்திரனால் விலகின, சற்றுநேரத்தில் அக்குமபகாணனும் சாம்பினன். அப்பால் மாயாஜனகவதததால் வைதேகி புலம்பினதும் திரிசடை தேற்றத்தெளிந்ததும், இளையபெருமாளால் அதிகாயன் உபாயமடைந்ததும், இராவணே இரதிரன் பகைவன் உயவிளவலோடு இருங்கவிச்சேலையை நாகபாசத்தால் கட்டினதும் விகங்கராஜன் வருநது அப்பநதம் நீக்கினதும், மறைநதுவநது மலரவன்அத்திரத்தால் அவ்விநதிரித்தது மாருதி சாம்புவன் விபிஷணன் இராமன் இவர்களைத் தவிர இளையவன் முதலியோரை வதைத்ததும் மருத்துமகன் மருத்துமலை கொணர்நது பிழைப்பித்ததும், இரங்கிடையில் அரககா பிணங்களை யெல்லாம் அளகுகரிவிடுவித்துத் தரைக்கு மகளைத் தருவித்து அரகக நிறைவன் காட்டினதும் இராவணி மாயாஜனகளைக்கொ

ணர்ந்து வானவர் பெருமான் முன் வாளால் வெட்டிவிட்டு
 அயோத்திக்குப் போகிறதாகச் சாலமகாட்டி நிகும்பிலே
 யாகம்செய்ததும், அது அழிக்கப்பட்டதும் அமமேகநாதன்
 இளவலால் அழிந்ததும், மூலத்தானையை மோகனத்திரத்
 தால் இராமன் ஏழரை நாழிகையில் முடித்ததும் இளவ
 லோடு ராஞ்சமுகன் எதிர்த்து எறிவேலைத்தன் இளவல்
 மேல் எவ அதனை இராமானுஜா ஏற்று உயிரிவிட்டதும்,
 கந்தவாகன் மைந்தன் மீண்டுமபோய்ச் சஞ்சீவிகொணாநது
 அவரை உயிர்ப்பித்ததும், இதனாகும் அதுமான் றேளிலி
 வாநது உயுத்தரு செய்த இராமபிரான், இந்திரன் அனுப்ப
 மாதலியால் தூண்டப்பட்டுவந்த இரத்தநிலேறி அளவிலாத
 அரக்காபடையோடு மனோதரனை அந்தகபுரத்தாக் கனுப்பி
 அரன் டைலையை அடியோடு பெயாததெடுத்த அனாகடை
 யிட்டமுட்கோடி யாயுபெற்ற இலங்கேசுனோடு பொருது மா
 பைத்துளைத்து அவனைச் சங்கரித்ததும், தங்கை சூரபர
 கைதன் புருடனைக் கொன்றபழிக்கு எதிர்ப்பழியாக நின்
 னை நின் குலத்தோடு இவ்வண்ண மாய்த்தனளே என அன்
 னனைக் கய் விபீஷணன் அழித்ததும், மயன்மகன்வநது அ
 ந்தோ இராமபாணம் சிதைமேல்வைத்த ஆசையை நின்
 மாபைப் பிளந்து கொண்டுபோயிறறோ! அததமைகளைத்
 தழுவநினைத்த நீ அது இயலாமல் இத்தமைகளைத் தழுவி
 னையோவெனப் புலமபி உயிரமாய்ந்ததும், மஞ்சன நீரா
 டிக கலனகளபூண்டு ஆஞ்சனேயரா ரழைக்கப்பட்டுவந்த
 பொன்னைத் தீயிலிட்டுப் புடம்போட்டு எழப்பண்ணி உய
 ாசசிபடைவித்ததும், பிரிப்பபயநது நின்றவிபீஷணன் சக்
 ரிவன் அதுமன் முதலியோரைக் கடாக்கிறது உடன்கொ
 ண்டுபோக விண்ணவர்பெருமான் விமலையோடு விமான
 மேற நிற்கையில், குமபகாணனால் குமைக்கப்பட்டு உருவ
 ழிந்தவசந்த னில்லாமையால் அவன் சேனைமாத்திரம் அவ்
 விமானத்தில் ஏறால் நிறக்ககண்டு அதுமானே அயன்பால்
 விழுந்து அழைப்பித்ததும், அப்பால் அனைவரும் அப்புஷ்
 பகத்திலேறிப் பரததுவாசர் ஆசிரமம் அடைந்ததும், பா

தனை எரிபுகாமலிருக்க அதுமானை முன்ன ரயோத்திக்கு அனுப்பியதும் அப்பால் அனைவருடனும் சாகேதநகராஞ் சென்று மகுடாபிஷேகம்பெற்ற இரகுபுங்கவன், பொதுசிறப்பெனலாய விதியோடுமேயமதுநீதியை, வானோர்முதலிய மன்னுயிர்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்ட தன்மரபிற்குவாய்ந்த முறையினின்றும் வழுவாத இசையினது பெருக்கின்கண் நாட்டினனென்பதும், கொழுவினுதித்த ஒழிவறு பெருஞ்சோதி மதிமுகச்சிறுகதைப் பைநதொடி சமேதனாய், அகன்று நீண்ட நனியுயர்மதில்வளை அயோத்தியில் வாழ்க வாழ்க என அந்தணர் ஆசியொலி தழைக்க வீற்றிருந்தனன் விமலன் என்பதும் நீவிர் அறிந்தவையே யெனவினம பககேட்ட முநிவாகள் ஒதாபதேநதிர! வைகுண்டநாதனும் மகாலக்ஷ்மியும் மானுடஜன்மமெய்த்ததற்கு வேறுகாரணமிருக்கின் அதுவும் காலவரம்பும் அதுமானது வரலாறும் சற்று விவரிக்கவேண்டுமெனச் செநதமிழ்ப் பிரதமாசாரியன் செபபலுற்றனன்.

ஆதியநதமில்லாததென்றும், அலகில்லாத பிரபஞ்சத்துக்கெல்லாம் காரணமான தென்றும், ஆதிபகவனுடைய சொரூபமென்றும் அறையப்படும காலமென்னும் அகண்டப்பொருள், லோகவியவகாரததிறகுச சில உபாதிகளால் கற்பம், மதுவநதரம், புகம, ஆண்டு முதலியனவாகப் பிரிக்கப்பட்டது. பிரமனுக்கு இககற்பம் இரண்டு உடியது இரவும் பகலுமான ஓர்நாள. இந்நாள் முநதூற்றறுபதே ஓர் ஆண்டு ஆம். இப்போதிருக்கும் அன்னஞாதிகு நிகழும் இச்சவேத வராககற்பமென்பது ஐம்பத்தோராவது வயதின் முதற்றினம் ஆம். சாதாரணமாக கல்பமொன்றிற்குப் பதினான்கு மதுவநதரங்களுண்டு. ஒவ்வொரு மதுவநதரமும் எழுபத்தொன்று³ புகங்கொண்டதாகும். சுவாயம்பூ மதுமுதலிய ஆறுமதுவந்தரங்கள் இதுகாறும் சென்றன. நிகழ்வது வைவசுவதமதுவந்தரம். மதுவநதரம் மதுவின் மூலமாயுண்டான பிரஜைகளின் காலமென்பது. இவ்வநதரத்தில் இருபத்தேழுபுகம் கழிந்தன. ஒருபுகத்திற்கு 4320000 - மானுஷ

ஹ) உண்டு. நிகழ்வது இருபத்தெட்டாம் யுகம். இவ் யுகம் தருமவளத்துக்குத்தக்கவஹு கிருதயுகம், திரோதாயுகம், துவாபரயுகம் கலியுகமென நான்காக வகுக்கப்பட்டது. தருமமும் முறையே நான்கு, மூன்று, இரண்டு, ஒன்று என்னும் பாகுபாடாய் ஈகமும். அந்நான்கு வகுப்பிற்கும் முறையே வருஷங்கள் 1728000, 1296000, 864000, 432000-ஆம். இவ்வராககல்பத்தில் சுவாயம்பூ மனுமுதல் ஆறுமதுக்கள் காலத்தில் ஸ்ரீவாசுதேவன் மச்சக்கூமவராக நாரசிமமமாகிய நான்கு அவதாரமெடுத்து லோகபரிபாலனம் செய்தருளினன். அவனுக்கு இந்நான்கும் அயோனிஜம். 7-வதாகியஇந்தவைவசுவத மதுவந்தரத்தூள் 28-வது யுகத்தின் முதற்பரிவீஸ்வாமனனாகிய பரசராமனாகிய 2-மடிகரிவாகிய 3-திரோதாயுகத்தில் 7-ம் திருவவதாரத்தில் ஸ்ரீராமனாகிய நான்கு இப்போதுமரித்த இராவண குரபகாணாகள், ஆதியில்பரமபதவாயில்காப்போராயிருந்தபுலகியாகள், சனகனாகியாசாபத்தால் ஏற்ற மூன்று ஜன்மத்தில் 2 - ம ஜனனமுற்றவாகள். இத்தசரதபுத்திரன் பதினொராயிரவருஷம் அரசாட்சிசெய்து தன்னடிச்சோதிக் கெழுந்தருளினன்.

பாகவதத்திருவிருத்தம்.

ஆயிரஞ்சதுருயுகத்தினின்ற்துக்களடைகுவர்முறைமுறையடைந்து மேயவீரோமுககனமடங்கின்விரிஞ்சனுக்கொருபகலிறத்தல் நேயமார்பகலினளையாயவற்குநிசியும்வந்துற்றுநீங்கியபின் மாயனாரருளான்மற்றையநாளும்நையவனின்னணம்வகுக்கும்.

* வைவசுவதமதுவந்தரம், 5-ம் திரோதாயுகம், 4-ம் பாகம், 300000 - வருடத்துக்குமேல் செல்லாநின்ற வினம்பியில் சித்திராமன் பூர்வபகும், நவமி, புதவாரம், மத்யான்மம், கடகலக்கினத்தில் ஸ்ரீராம பீரான் அவதரித்து தோசமேதனும் 1000 - வருஷமும், தனியாக 9962-வருஷமும் இராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தனர் என்றும், வால்மீகத்தில் “दशवन्सु सप्तविंशत्येव सन्ति । रामराज्ये सप्तशतैश्च सप्तशतैश्च” என்றபடி 11000-இல் என்றும், பாகவதத்தில் “अनुवोपेति मन्त्राय वायिरम्परोवमानैर्, இருநிலம்புரந்தான் செங்கோவிராமனென்றுரைக்குமெம்மான்” என்றும் கூறுமாறுகாண்க.

ஏழுநிலம்புகழேழாமதுவென்பானிலங்கியவிச்சவானீன்ற, தழை
வுறுபெயர்வைவச்சதனாஞ்சாற்றுமிகக் கலத்துமதுவாய், மொழிதரும
ன்னோனிக்குவாகுவையேழுதலியபதினம்மையுயிர்த்தான், பொழிகதிர்
வெள்வேற்புரந்தரனென்பான் பொன்னிலம்புரந்திருக்கின்றான்.

கலைபயில்சமதக்கினிகவுதமன்சீர்க்காசிபன்னோசிகன்வசிட்டன்
பலர்புகழ்பரத்துவாசனென்றுகாகும்பண்ணவனத்திரிபகாவோர்
இலகுமேழமுனிவராயிருக்கின்றாரிறையவன்வாமனனாகி
அலகறுபுகழ்சேர்மாவலிபாறபோயவனிழுவடியிரந்தனனால்.

இவ்விழைவன் இங்ஙனம் மானிட ஜனனமெடுத்துத்
துன்புறமதற்கும ஓ காரணமுண்டு. ஓகாலத்தில் தேவாக
ட்கும அசுராகட்கும செருகிகழ்கையில் பிருகுரிஷியின் பத்
னி அசுராமாடுவைதத அன்பினால் அவாகட்கு நன்மை
செய்தமைகண்ட அரிததமன் அவள் சிரத்தை யரிந்தனன்.
அதுகண்டு அடமுனிவன் முனிநது விணடுவைநோக்கி நீ
மானிடஜன்மமெடுத்து பாயாவியோகமும பலவிதத்துன்ப
முமுறக்கடவையெனச சபிததனன். பகதவற்சலனானமை
யின் பாகவதவாக்ய பரிபாலனஞ்செய்து மானிடரால் வல்
லரக்கர் அழிவா என்னும ஆநிசங்கல்பத்தையும் நிறைவேற்
றினன்.

மகாலக்ஷ்மியும் தன்னையொத்த மாதர்கடகுக்கற்புகிலே
யைக்காட்டி வற்புறுத்தவும், தூசசனர்களைக் களையவும் பல
ஜன்மங்களுற்றனள். ஆதியில் குசத்துவசர்க்கு மானசபுத்
திரியாய் அவதரித்து வேதவதியென்னும பெயரினளாயிருக்
கையில் தன் தந்தையார் தன்னை ஸ்ரீமநாராயணனுக்கே பா
ணிககிரகணம் செய்துகொடுக்க நிசசயித்திருக்குமபோது
தமபாசுரன் தனக்கே கொடுக்கவேண்டுமென நிரப்பநதிகக
அவர் மறுத்தமையால் அவரை நிததுணாசெய்கையில் கோ
றல் செய்ததுமன்றி அபயிரமஹத்திதோஷத்தால் தானும்
இறந்தனன். பின்னா அவள் தன் பிதாவின் நிபந்தனைப்படி
அபபரமபதநாதனையே வரிக்கத் தவமபுரிகையில் இராவண
ன் கண்டு மோகித்து அவனததவத்தை யழித்ததினால் அவ
னை நோக்கி அடாபாவி! யான் மற்றொரு ஜனனமெடுத்தது
நினைவும் நின்குலததையும் நாசஞ் செயவேனெனக்கூறி

அக்கிரிப்பிரவேசமாயினள். அங்ானமே அவள் இலங்கை யில் ஓர் தாமரைப்பொய்கையில் ஓர் புண்டரீசமலரில் உற் பவமாயிருக்கச் சிவபூசைக்கு வேண்டுமென மலர் கொய்வந்த அத்தசகண்ட கண்டகன் கண்டு தூக்கிவந்து ஜயோதிஷர்க ட்குக்காட்டி ஜாதகபாவம் விசாரித்தனன். அவர்கள் இக்கு முனி இரகநிலிருக்கில் நகரமும் நாமமுழிவது திண்ணமென் னுரைத்தனா. அதுகேட்ட அவ்விவகாதிபன் மிகக்கலங்கி தகடணம் அதை ஓர்பேழையில் வைத்து ஆழியில் விடுத்த னன். அக்கடல் அப்பெட்டகத்தை அலைகளா லலைத்துக் கொண்டு வந்து மிதுலாககரத்துத் தரையில் செருகி விலகி யது. அதுதான் ஜனகராஜன்யாகத்தின்பொருட்டு உழுதநிலத் தில் கண்டெடுக்கப்பட்டது. இக்கற்பின தீபவொளியைக்க ண்டு வீழ்ந்து அரக்கர்குலமாகிய பதங்கங்கள் வீய்ந்தன. இவள் மகவுய்ய மருநதுண்டு வருநதும் மாதாவைப்போல அவ்வல்லவர்கள் வைத்த வன்சிறையில்லுநது எறக்குறைய ராறுதிங்கள் வருநதினள்.

ராமாமோகரனுக்கும் ருமாமணனுக்குப் புப்பொ ருத்திய அதுமானது தாய், பூர்வத்தில் வருணன் புத்ரியான புஞ்ஜிகஸ்தலையென்னும் பெயரிய ஓர் அப்ஸரகபெண்ணை யிருந்தனள். அவள் தனக்கு நேரிட்ட சாபத்தினால் கண்ட வர் மனத்தையும் கவரத்தக்க கவினுடைய கச்சபரூபமாய்ச சனித்து அஞ்சனை யென்னும் பெயர்பூண்டு கேசரியென்னும் ஓர் வானரரானுக்கு மனைவியாயினள். அவள் ஓராள மா னுடபெண்ணுருத்தரித்துத் தனிபிடஞ்சென்று சநீதோஷ மாய் உலாப்போநது நிற்கையில் சமீரணபகவானகண்டு மோ கித்தபோது அவளவயிற்றினின்று இமமாருதி உதித்தனன். அக்காலையில் காலேக்கதிர் கீழைத்திசையிலுதப்பதுநோகிய அநகுமுனி இதுயாம் அருநதும் செழுங்கனியெனச்சிங்கநு அதைபற்றுமாறு விண்ணகததுத் துண்ணெனப்பாய்ந்தது அதுகண்ட வலாரி தன் வச்சிரத்தால முகத்திலெறிய இளங் குழந்தையின் இடசநவுளின தொடக்குமுறிந்தது. அதுபற் றியே அதுமானெனப் பெயரிடப்பட்டது. அவ்வறைபட்ட

அக்கணமே மதலைமூர்ச்சித்து மண்ணில்வீழ்ந்தது. அதுக
 ண்ட வாயுதேவன்கறுத்துச் சகலஜீவகோடிகளிலும் நிறை
 ந்த தனது வியாப்தியை நிறுத்தினன். அங்ஙனமாகவே அனை
 வரும் அதிஉபத்திரவங்கொண்டு மயங்கி முறையிட்டுநிற்க
 பிரமன், உருத்திரன் முதலியதேவர்களுடன் வந்து பவமான
 னுக்குத்தக்க சமாதானங்கூறி அவன்மடியிற்கிடந்தசேயை
 அஸ்தபரிசஞ் செய்யும்போது அது அவ்வேதைதீர்த்தெழுந்
 தது. எழுவே அநிலனது வேண்டுகோளின்படி அச்செந்தா
 மரைக்கிழவன், இவ்வஞ்சனைமஞ்சன் இனி எந்த ஆயுதத்தா
 லும் நந்தாததீரக்காயுகள்ளவனும இராமபத்தியிற்சிறந்த பெ
 ருந்தகைய உள்ளமுடையவனுமாகக் கடவனென்றனன். சிவ
 பெருமான், தன்னாலும் தன்படையாலும் சாகாதிருக்கவெ
 ன்றனன். மால்தன்வச்சிரத்தால் இறுதியில்லாதிருக்க வென்
 றுகூறியதுமன்றி ஒர்பொற்றாமமைமாலையும் அளித்தனன். த
 ருமன் தன்தண்டத்தால் அமிருத்தவும் பிணியின்மையும்
 போரிவிளைப்பின்மையு முடையனுவனென்றனன். வருண
 தேவன், தன் பாசத்தினாலும் ஜலத்தினாலும் முடிவில்லாதிரு
 ப்பனென்றனன். குபேரன் தன் கதாயுதத்தினால் மாணமுறா
 திருப்பனென்றனன். விசுவகருமன், தான்சிருஷ்டித்த எந்
 தப்படையினாலும் விநாசமுறாதிருப்பனென்றனன். ஏனை
 யோரும் தத்தமக்கிஷ்டமான வரங்களிந்தனர். சூரியனோவெ
 னில் தன் கலையில் சதகூறில் ஒரு கூறும் இவன்கற்றற்கூரிய
 பருவமுற்ற காலத்தில் சகலசாஸ்திரஞானமும் அளிப்பே
 னென்றனன். இங்ஙனமிவர்கள் கூறி அளிக்கப்பட்ட வரங்க
 னைப்பெற்ற அதுமான்வளர்ந்துவந்து சிறிதுபாலியச்செருக்
 குற்று அருந்தவாகள்செய்யும் பெருந்தகைய வேள்விகட்கு
 ரிய பலபாத்திரங்களை உடைத்தல்முதலிய இடையூறுகளி
 யற்றிவந்தமையால் அத்தாபதாகள்சினநது இனி இவனுக்கு
 ள்ளபலம் பிறர்புகழ்நது புகட்டினாலன்றி மற்றியாதாலும்
 தானே தெரிநதுகொள்ளாதிருக்கக் கடவனென்று சபித்த
 னர். இதனற்றான்முன் சாம்பவந்தன்முதலியோர் புசுழ்ந்து
 மூட்ட இவன்தன் பலநெரிந்து அப்பாராவாரத்தைத்தாண்

டி இலங்கைக்குப் போயினன்னக. அப்பால் இவன் தன் உடலைப் பெரிதாகவளர்த்துக்கொண்டு உதயகிரியில் ஓர்காலும் அஸ்தகிரியில் ஓர்காலுமாக வைத்துநின்று சூரியனிடம் வியாகரணமுதலிய சாஸ்திரங்களையாவும் கற்றுப் பண்டிதனாயினன். இத்தகையான இவன் கிட்கிரதையில் ரிக்ஷரசு என்னும் வானரோசன்முன்னா * பெண்குரங்காகிப் பெற்ற வாலி சுகரீவர்களோடு நட்புற்று மந்திரிககிழமைபூண்டுவைகினன். அவ்வாலி சுகரீவர்கட்குப் பகை மூண்டபோதும் சுகரீவனைச்சேர்ந்த இவனுக்கு அவ்வாலியைவிட்டும் சகதியிருந்தும் அது தோன்றாதது அசசாபுரதடையாலென்க

வருமுன்னறிந்து வரமளித்த அவ்வாணிகேள்வன் வசனப்படி இவனுக்குள்ள இராமபக்தியின் மகிமை இருந்தவாறு என்னை! என்னை! பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டு வீற்றிருந்த அப்பட்டாபிராமன் திருமுன், தத்தமக்கு வேண்டிய அஷ்ட ஐசுவரியங்களும் பெற்று விடைபெற்றுச் சென்ற சில இஷ்டஜனர்கள் வந்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க வநதனஞ்செய்து கரங்கூப்பிநின்று விண்ணப்பஞ்செய்யலாயினா, ஓ மகப்பிரபுவே, ஓர் அதிசயம் கேட்டருள்க தேவரீர எமமனோர்க்களித்தருளிய வெகுமதிகள்போலவதல்லாததாய், கவுத்துவமணியோடொத்த பெருமையும் மகிமையுமுற்ற தமது திருமார்பிலணிந்த முத்து ஆரம் ஒன்று அதுமானுக்குப் பிரசாதித்தனுபபினீரனரோ அதுபட்ட அலங்கோலத்தை அடியோங்கள் எவ்வாறு அறைவோம். அதுவாங்கிச் சென்ற அம்மாருதி ஓங்கிய ஓர்மரத்தில் ஏறிக்கொடி அதில் உள்ள ஒவ்வொருமணிகளையும் பறித்துக்கறித்துப்பார்த்து

* முன்பு அக்கிட்கிரதாடவியில் ஓர் தடாகத்தில் பார்வதிதேவி நீராடுகையில் சில அரசுகாக்கள் பெண்வேடந்தரித்து உடன் நீராடின குதையறிந்து இனியாவனோனும் இப்பொய்கையில்வந்து நீராடுவராயின் அவர்கள் தம் ஆணுருவொழிந்து பெண்ணுருவாகுத என்னும் சாபவண்மையறியாத ரிக்ஷரசு அததடாகக்களையோரமாய்ச் செல்கையில் தன்னுரு அதன் நீரில் தோன்றக்கண்டு வேறொருகுரங்கு இங்கு எதெனஎண்ணி அதிற்பாயவே பெண்ணுருவாய்ந்தன்னன்னபர்.

வாளாவெறிதெனன். குரங்கின்கைப்பூமலை தாங்கெடுமெ
ன்பது சரதமாயிற்று என்றனா. அதுகேட்டருளிய அமல
ன் சிறிதுபுன்னகைபுரிநது அவன் ஹேதுஞானமுடையவ
தைவின் அங்ஙனஞ்செய்தற்கு ஏனே னும ஓர்காரணமுண்
டென ஆழநது யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் அக்குரக்கு
நாயகனும் கூப்பியகரமும் கூம்பினமுடிமுமுடையனாய்வநது
நிறக அவனை ஆயிரநாமன் அகமுமமுக்கமும குளிரநோக்கி
அன்ப! நினக்கு யான் கொடுத்த அவ்வாரம எவ்வாற்றினும
இனிமைதராதொழிந்ததோ என்றருளிச்செய்தனர். அதற்
குத் கேசரிசேய் கரங்கூப்பி அதை! பரதாழ்வானுக்குப்பாது
கமும் இலககுமணப்பெருமானுக்கு ப்ராதருவாசசல்யமும
அங்கதனுக்கு உடைவாளும சுக்ரீவனுக்குக் கிடகிநதாராச
சியமும விபீஷணனுக்கு இலங்காதிபத்தியமும ஏனையோரு
குப் பயனுள்ளவைகளும் அளித்தா. அடியேனுக்கருளியதில்
ஏதேனும் ரஹசியப்பொருளிருக்கின்றதாவென்று அவ்வா
று பரிசோதித்தேனேயன்றி வேறின்னு. அமலை தேவரீர
போல் அரசியல் நடத்தும் இறைவாகட்கு உபயோகமாகு
மேயன்றி அடியேனையொத்த பிரமசாரிகட்கு உபயோகப்ப
டுதல் கூடுமோஎன்றனன். அதுகேட்டருளிய பகதவச்சலன்
புன்னகைசெய்து ஆழ்நதுயோகித்து தத்வோபதேசமென
னும ரத்னமாலையருளினன் என்று கூறிமுடித்தனன்.

இங்ஙனம் கூறக்கேட்ட தண்டகாரண்யத்து எண்ட
ருமுனிவர் யாவரும் மிக்க இறுமபூதுபது ஓ மாதவசிரே
ஷ்ட! சுக்ரீவபயநிக்ரகமும் அயகரீவனான அவன்ராம சந
தினது ஜயமுங் கூறின உமக்கு யாங்கள் யாதுகைமமாறு
புரியறபாலனம், என உபசாரமொழிகள் கூறி விடைபெ
ற்றுத் தத்தம் ஆச்சிரமம் உற்றனர்.

சுக்ரீவபயநிக்ரகம் முற்றுது.

நாடியபொருள்கைகூடும் ஞானமுமபுகழுமுண்டாம்
வீடியல்வழியாககும் வேரியங்கமலைநோகும்
நீடியவரக்காசேனை நிறுபட்டழியவாகை
சூடியசிலையிமன் ஞோள்வகிகுதுவோககே

சுகரீவபயநிக்ரகம்.

அநு ம் பௌ நு ள் வி ள க் க ம்.

1-ம் பக்கம்.

சுகரீவபயநிக்ரகம்.—சுகரீவனது பயங்களைப் போக்குதல் உடையது. எனவே அவனது வரலாறு அவனுக்குத் தோன்றிய பயங்களைப் போக்கினவனது வரலாறும் பிரதாபமும் கூறுதலுடையது இந்நூலென அன்மொழித தொகைக் காரணப் பெயர் என்க.

தாசரதியென... ..நினைப்பாம்பெட்டு.

தாசரதியென.—தாசரதன் புத்திரனென்னும்படி, உதித்து-அவதரித்து, தாடகையை வதைத்து-தாடகையெனலும் அரககியைக் கொன்று, அணிசானகிகை தொட்டு-அழகிய ஜனகன் புத்ரியைப் பாணிக்ரகணம்செய்து, மூசு அடவிபுக்கு (மரமுதலியவை) நெருங்கிய காட்டிற் பிரவேசித்தது, அரக்காசெற்று-கரன்முதலிய அரககர்களைச் சங்கரித்து, அவன் நீபபுஉற-(அந்தச்சானகி) நீங்கினமையால், இரவிமுனையை-சூரியன் புத்திரனாகிய சுகரீவனை, நட்டு-(அச்சிதையைத் தேடிதற்கு) நட்புக் கொண்டி. வாசவன் புத்திரன் படுத்தது - இந்திரன் மகனாகிய வாலியைக் கொன்று வாரி அணையிட்டு - சமுத்திரத்தில் திரு அணைகட்டி, இலங்கைமன் ஐ அட்டு - இலங்காதிபனாகிய இராவணனை வதை செய்து, நேசம் மலர்மாறெடு-அன்பையுடைய அச்சிதாதேவியோடு-அயோத்தியிற் கிட்டு-திருவயோத்தி நகரில் எழுந்தருளிய-நிமலன் இசைபெட்டு - பரிசுத்தனது கீர்த்தியை விரும்பி - நினைப்பாம் - தியானிப்போம்.--எ-று.

இதில் ஆற்றொழுக்காக இராமன் அவதாரமுதல் பட்டாபிகேதகம் வரையில் கூறினமையும் தாசரதி, சானகி, இரவிமுனை, வாசவபுத்திரன் என்னும் பெயர்களால் அவரவர் தந்தை பெயர் தோன்றுமாறும் காண்க. அயோத்தி யென்பது பரமபதத்திற்கும் பெயராதலின் இராமன் தன்னடிச் சோதிக்கெழுந்தருளியது வரையிலும் என்னலும் ஆம். ஆகவே நூல் நுதலிய பொருளும் வணக்கமும் கூறியவாறாயிற்று.

பசுமை, செம்மை, பொன்மை, கருமை, வெண்மைகளும், பஞ்சபூதப் பெயர்களும் முரண்டொடைகளும் ஒன்று முதல்-18 என்களும் தொடர்ந்தவாக்கியமும் வந்தமையும் ததுணர்க ஐந்திணை-மூல்லை, நெய்தல், குறிஞ்சி, மருதம், பாலை அறுதொழில்-உழவு, தொழில், வளைவு, வாணிபம், விச்சை, சிற்பம். எழுகடல்-உவாரீர், நலர், பாஸ்

தயீர், நெய், கருப்பஞ்சாறு, தேன். ஒன்பதொடு ஒன்றனவாயு (பத்து வாயு) பிராணன் முதலிய தசவாயு.

பிராணையாமயோகமாவது இரேசக பூரக கும்பங்கள் ஆகிய மூன்றுவிதத்தால் பிராணவாயுவை நடத்தி செய்யும் யோகம் மற்றை ஏழும இயமமுதலியனவாம்.

ஏகாதசநதி கங்கை, யமுனை, சரச்சுவதி, நருமதை, காவேரி (இதன் பிரிவு கொள்ளிடம்) குமரி, கோதாவரி, சிந்து, தாமிரபருணி, துங்கைபத்திரி, கிருட்டிணி.

கடல்நீர் உண்டமை —தேவர் முதல்யோகட்குத் துன்பமியற்றிக்கடலில் ஒளித்திருந்த ஓர் அசுரனைக்கொல்ல கடல்நீரை அகஸ்தியன் தன் உள்ளங்கையால் அள்ளி ஆசமன்யம் செய்தனன்.

வாதாபிவில்வலர் —இவ்விரண்டு சகோதரரில் வில்வலன் வாதாபியை ஆட்டிணுருவமாககி அதைகொண்டு உணவுசெய்து தன்னிடம் வந்த முனிவாமுதலிய விருந்தினார்க்கு ஊட்டி அவர்கள் உண்டபின் வாதாபி என விளிப்பன் அக்கணமே அவன் அவர்களது வயிற்றைக்கீறிக்கொண்டு வெளியில் தன பழய உருவுடன் வருவன். உண்டவர்கள் இறந்தொழிவார்கள். இவ்வாறு இவர்கள் தங்கள் மந்திர சக்தியால் செய்வதையறிந்த அகத்தியன் அவர்கள் செய்யும் விருந்திற் குசசென்று உண்டபின் வில்வலன் சங்கேதப்படி வாதாபியென அழைத்தபோது அகத்தியன் ஜ்ஞானோபவ எனவே அவ்வாதாபி அழிந்தனன்.

விந்தமடக்கினமை —ஓர் காலத்தில் விந்தியபாவதம் அகங்கரித்து வான் அளாவி உயாந்து வழிவருவோராகுத் தடையாய் நிற்க அதுகண்ட அகத்தியன் அதிலேறித் தன் தவனமையால் பாதாளத்தில் அடங்க அழுத்தினன்.

காவிரிநதி உற்பத்தி.—சையபர்வதத்தில் தவஞ்செய்திருந்த அகத்தியனது கமண்டலத்திருந்த கங்கையை சீகாழிந்தவனத்திற்கு வேண்டி விநாயகர் காகமாய்ச்சென்று கவிழ்த்தது. இது “கரகநீரை கவிழ்த்த” என்பதனால் தோன்றல் காண்க. கவேரபர்வதத்தில் அல்லது கவேரராஜனுக்குப் புத்திரியாய் உற்பத்தியாயினமையின் காவேரி எனவும், பொறசன்ன முதலியவை உண்டாவதால் பொன்னியெனவும் கூறுப

ஈரானு=இரண்டுநதி. இவை, கொள்ளிடம், காவேரி.

13-நாடு—தென்பாண்டி, குட்டம், குடம், கற்கா, வேண், பூழி, பன்றி, அருவா, அருவாவடதலை, சீதம, மலாடு, சோழநாடு ஆகிய இப்பன்னிரண்டின செந்தமிழ்நாடுஞ் சோந்தது.

14-வித்தை—வேதம்-4, வேதாங்கம் - 6, மீமாஞ்சை, தருக்கம், புராணம், தருமதூல் ஆகிய ஊபாங்கம்-4.

விண்ணொய்சரீபதினைந்துபேர்=சனகன். சனந்தனன், சனாதன், சனற் குமாரன், நரநாராயணன், கபிலன், இடபன், நாரதன், அயக் கிரீவன், தத்தாதிரேயன், மோகினி, யாகபதி, வியாதன், தன்வந்திரி, பெளத்தன். 55-ம் பக்கத்திற்கண்ட சனகனாகியர் இங்கு முதலிலுள்ள நால்வராம்.

16-உபசாரம்—தவிசளித்தல்-1, கைகமூவ நீாதரல்-2, கால்கமூவ நீாதரல்-3, முக்குடிநீாதரல்-4, நீராட்டல்-5, ஆடைசாத்தல்-6, முப்பு ரிநூல்தரல்-7, தேய்வைபூசல்-8, மலர்சாத்தல்-9, மஞ்சளரிசிதாவல்-10, நறும்புகைகாட்டல்-11, விளக்கிடல்-12, கருப்பூரமேற்றல்-13, அழித மேந்தல்-14, அடைகாய்தரல்-15, மந்திரமலரால் அருச்சித்தல்-16.

ஏழிசை—சூரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளி, தாரம்.

18-புராணம்—மச்சியம்-1, கூர்மம்-2, வராகம்-3, வாமனம்-4, பிரமம்-5, வைணவம்-6, பாகவதம்-7, சைவம்-8, இலங்கம்-9, பெள டிகம்-10, நாரத்யம்-11, காருடம்-12, பிரமகைவர்த்தம்-13, காந்தம்-14, மார்க்கண்டேயம்-15, ஆக்கினேயம்-16, பிரமாண்டம்-17, பது மம் - 18.

2-ம் பக்கம்.

வல்லரண் —737வது திருக்குறளின் உரையால் பொருள் கொ ள்க. 'అత్యంతాశ్చ' என்றபடி அரசன்மை என்றஞ்சுச் சமீ பத்திருக்கும் அரசன் என்க.

தர்ப்பிமார்க்களாக என்னும் எச்சம் 3-ம் பக்கம் 12-ம் வரியில் பிறக்க என்பதைக் கொண்டு முடிகிறது.

3-ம் பக்கம்.

மரக்காழதலியநான்கையும் மார்பிலுள்ளவைக்கும் தோள்க ட்டும் ஏற்றவாறு கொள்க.

4-ம் பக்கம்.

எழுவாயாக.....விளம்புகின்றேன்=இதில் எழுவாய் முதலிய சங்கேத பதமும் பயவிலையெனனும் முடிபுமவந்தன.

அகங்கருவி=மனம். புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்.

சதுர்விதஉபாயம் சாமபேத தானதண்டங்கள்.

ஈரிரண்டு (4) புருஷார்த்தம்=தர்ம, அர்த்தகாம மோக்ஷங்கள்.

இவ்வாக்கியத்தில இயல்பு விகாரப்புணர்ச்சிகள், தோனறல், திரி

தல், கெடுதல்கள், எண்பெயர் முறைபிறப்பு உருவம், மாத்தினா, முதலீறிடெநிலை போலிபதம் புணாச்சிகள் முதல்சாபு-இலக்கணம் இலக்கியம் வேற்றுமை அல்வழி என்னும் சங்கேதபதங்களும், பாவம், அறம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் விதிவிலக்கு என்னும் தத்துவ சங்கேத பதங்களும் வந்தன.

சதுர்விதஅரண்: நீரரண், நிலவரண், மலையரண், காட்டரண்.

7-ம் பக்கம்

உயிர்துறந்த உடல்.—இராமன் பிரிவால் தசரதன் உயிரீங்கி னாதம் ஏனையோர் இருப்பை “உயிர்ப்பாராவு குறைந்துதேய-உடலெலா முயிரிலாவெனத்தோன்றும்” எனப் பரதன் கூறியவாற்றையும் ஒருவாறு குறிக்கின்றது.

அஷ்டாங்கம்.—கைகள், கால்கள், தோள்கள், மார்பு, நெற்றி என்னும் எட்டுவித அங்கங்களாற் செய்யும் வணக்கம்.

8-ம் பக்கம்.

அதுமான் நிறத்திற்கு “பொன்னை ஒப்பாய்” எனவும் “ஒதமொத்தனன்மாருதி” எனவும் கம்பநாடர்வழங்குதலாலும் உலகில் ஒவியர் பசுசைநிறமாக எழுதுவதினாலும் பொனமலை எனவும் கரியமலை எனவும் பொருள் படுமாறு கருமலை என எழுதப்பட்டது.

9-ம் பக்கம்.

கிட்கிந்தை.—இது மைசூருக்குவடக்கில் இருப்பதென்பா சிலர்.

நவமணி.—கோமேதகம், நீலம், பவளம், புட்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்தி, வைடூரியம், வைரம் என்பனவாம்.

10-ம் பக்கம்.

நேரலீலை..... ஒல்காது (நாலடி). கொல்லையாகிய பெரியபுனத்திலுள்ள மரக்கட்டையைச் சேரமுனைத்த புற்கள் உழவர்கள் கலப்பைக்குத் தளாவு அடையாதனவே யாகும்.

11-ம் பக்கம்.

சினமெள்ளும்.....புணைப்பிச்சுடும் (குறள்). சினமென்னும் நெருப்பு, தனக்கு இடமானவரையே உன்றி அவாக்கு இனமாகிய காவலாளரென்னும் தெப்பத்தையும், சுடும்.

12-ம் பக்கம்.

வினைவலியும்..... செயல் (குறள்.)

தான் செய்யவினைத்த வினையின் வலியும் அதனைச்செய்து முடிக்கும் தனது வலியும் அதனை விலக்கவரும் பகையின் வலியும் இருவாகும் துணையாவார் வலியும் சீர்தாகி அவ்வினைடைச் செய்க.

உரம்.—பலம், பாதி கொள்ளும்பான்மை, பூர்வம் வாலிக்கு இந் திரன் கொடுத்த ஏமமாலிசையின் மகாத்மியத்தால் வந்தது .

அஷ்டபூர்த்தி.—பூமி, நீர், தேயு, வாயு, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா ஆகிய உருவமா யிருப்பவர்.

அஷ்டபூர்த்தி —கிழக்கு, தென்கிழக்கு, தெற்கு, தென்மேற்கு, மேற்கு, வடமேற்கு, வடக்கு, வடகிழக்கு.

கார்த்தவீர்யாச்சினன்.—இராமன் மரபிற்பிறந்தவன், இவன் பரசுராமனது தந்தையைக் கொன்றமையால் அவனாகொல்லப்பட்டான்.

13-ம் பக்கம்.

நுண்ணிபேதமைநீடு.—துட்பமான அறிவுடையவர்களாற் செய்யப்பட்ட சாஸ்திரங்களைக் கற்றுங் கேட்டுப் பழகியுமிருக்கின்ற பெண்களது அறிவு மிகப் பேதமையுடையதாம்.

15-ம் பக்கம்.

ஒட்டியவீடுளார் (இராமாயணம்.)

சேனையோடு கூடிய படைவரால் கோபிககப்பட்ட போர்முகத்தில் சென்று போசெய்து இறவாதவரும் மேலான ஞானம் சித்திக்கப்பெற்றுத் தெளியாதவரும் அஷ்ட ஐசுவரியமும் அதுபவிப்பது இவ்வுலகத் தளவிலேதானென்று அவற்றைவிடாதவருமாகிய இவர்களில் எவா மோட்சசுகம் பெற்றவா (ஒருவருமில்லை என்றபடி.)

13-ம் பக்கம்

அஷ்டபூர்த்தி.—கைலே, மூயம், மந்தரம், வந்தம், நிடதம், மமகூடம், நீலகிரி, கந்தமாதனம் ஆக எட்டாம்.

23-ம் பக்கம்.

* புலி . ஆண்டவன், விற்பிடித்து...காத்தோன், * இவ்விருவர் பெயரையும் இராமாயணத்தில் கம்பர் இவ்வாறே கூறியுள்ளார். பறவை பாலித்தோன், சிபி. இவர்கள் உபகாரம் நீதி இவற்றைப்பற்றி இங்கெடுத்துகாக்கப்பட்டனர்.

சூரியவம்சத்தரசர்கள்.

சூரியன்	பிருது	மாந்தாதா
வைவஸ்வதன்	திரிசங்கு	சுசந்தி
இக்ஷுவாகு	அரிச்சந்திரன்	துருவசந்தி
சுகுலி	ரோகிதாசியன்	பிரசேஜிது
விசுகுலி	சுவலயாசுவன் (துந்து	பரதன்
பாணன்	மாரன்)	அசிதன்
அநரண்ணியன்	யுவநாசுவன்	சுகரன் (சுகரர்-60000)

அசமஞ்சன்	சங்களு	நகுஷன்
அம்சுமான்	சுதாசனன்	யயாதி
திஸ்பன்	அகனிவருணன்	நாபாகன்
பகீரதன்	சீக்ரகன்	அசன்
கருஸ்தன் (புரக்ஞன்)	மரு	தசரதன்
ரகு	பிரசுச்ருகன்	ஸ்ரீராமன்
கலமாஷ்பாதன்	அம்பரீஷன்	

இங்கு எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பு அலங்கார மென்பன வந்தன.

பெயர்ப்பதபதமந்திரம்.—ஆள்களைச் சிநேகத்தினின்று பிரிக்கு ம் மொழிகளையுடைய யோசனை. கூனி என்பதே பெயர்ப்பகுபதமா மாறு காண்க.

சிபிச்சுக்ரவரீந்தி.—இவன் தன்னிடத்து அடைக்கலமென வந்த புறவைக் காக்கும்படித் தன்னுடைய அதற்கீடாகத் தராசுத்தட்டில் அரிந்துவைத்தும் போதாமையால் தானே அதிலேறினவன். புற அக் னி அம்சம், அதனை அடித்ததாகத் தொடர்ந்துவந்த வேடன் சிவபெ ருமான்.

பகீரதன் —இவன் தன் முன்னோர்கட்கு மோட்சமுண்டாம்படி ஆகாய கங்கையைப் பூமியிற்கொணரப் பிரமன், சிவன், கங்காதேவி இவாகளேநோக்கி அளவில்லாத தவமியற்றினன்.

24-ம் பக்கம்.

“தேனென்றுதண்ணந்துளவோன்றவர்செப்புசாபம்
தானென்றிறிற்பத்தகைசெய்துமயக்கலாலே
கானென்றுவேடன்சரனென்பவன்காட்டின்மேய
மானென்றுதாளினொருவாளிவழங்கினனால்” எனும் திருவிரு த்தத்தால் கிருஷ்ணன் தன்னடிச்சோதிக் கெழுந்தருளினமை காண்க.

26-ம் பக்கம்.

இங்கு ஏழு எண்கள் தொடர்ந்த வாக்கியம் வந்தது.

கோழுக்கோம்பு எனவும் கொள்கொம்பு எனவும் வழங்கும். முன் னைதற்கு பயிர்செழித்தற்குக் காரணமான கோல். பின்னதற்கு தன்னை வற்றுக்கொள்ளும் கோல் என்க.

27-ம் பக்கம்.

தனக்கின்ன இன்னாபிறர்க்கு—தனக்கு எது தன்பமோ அது பிற ர்க்கும் தன்பமாகும் பிறர்க்கு .. வரும்—முன்பு ஒருவர்க்குத் தீமைசெ ய்தால் பின்பு அத்தீமை தனக்கேவரும். இங்கேசங்கேதமொழிகளுள்.

28-ம் பக்கம்.

செய்வானை.....செயல் (குறள்.)

அரசன் தொழில்செய்பவனையறிந்து பின் அத்தொழிலையறிந்து காலத்தோடு பொருந்த உணர்ந்து அவனை அத்தொழிலிலவைத்து ஆனக்கடவன்.

29-ம் பக்கம்.

எண் வகைமணம்.—எட்டுவிதவிவாகம். அவை பிரமம்-1, பிரசாபத்தியம்-2, ஆரிடம்-3, தெய்வம்-4, காந்தர்வம்-5, ஆசரம்-6, இராக்கதம்-7, பைசாசம் 8-என்பன.

செய்பவன்.....வினை.

இந்நன்னூற் சூத்திரம் வேறுபொருளில்வந்தமை காண்க.

30-ம் பக்கம்.

நன்னிலை தான.

நன்மையாகிய நிலையில் தன்னை நிறுத்தவல்லவனும் தன்னை நன்னிலையினின்று தவறுதல்செய்து தீயநிலையில் இருத்தும் மெல்லியனும் நன்னிலையினின்றும் மேலும் மேலும் உயரச்செய்து நிறுத்தவல்லவனும் தன்னை யாவரினும் முதன்மையுள்ளவனாகச் செய்யவல்லவனும் தானே ஆம் —எ-று.

நன்னிலையில் தன்னை நிறுத்தல்முதலிய மூன்றுக்கும் நன்முயற்சியும் கீழிதெலுக்கு அடிகில்லாமையும் காரணமாயினும் அவற்றையறிந்துசெய்தலும் செய்யாதுதவறுதலும் தானாதலால் அவன் மேல்வைத்துக்கூறினா.

31-ம் பக்கம்.

நூற்..... குணம்.

இவைகள் நன்னூற் பொதுப்பாயிரச் சூத்திரத்தால் நன்கு விளங்கும்.

அவற்றுள்ளிலம்..... மாட்சி.

நிலத்தையும், மலையையும், நிறைகோலையும், மலரையும் ஒத்தபெருமை எனக்கொள்க.

நா.. பதி:—விஷ்ணு அம்சம் அல்லாதவன் அரசன் ஆகான்.

அம்முதல்வன்.—இங்கு அகரம் விசேஷணப் பொருளது முதல்வன்—தலைமையன் என்ப.

32-ம் பக்கம்.

ஆக்கல் அழித்தல் ஆகி என்றது சிருட்டி சங்காரங்கட்டு தலைமை. 2, 3, 4, 5 ம்—வேற்றுமைப்பொருள்களும், 6, 7-ம் வேற்றுமை

களும், நன்னூல் 2-ம் வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்குரிய புறனைடைச் சூத்திரத்திற் பெரும்பான்மையும், வேற்றுமைப்புணர்ச்சிக்குரிய தொழிலமுதலிய 14-விதமும்வந்தன. 33-ம் பக்கத்திலும் அவற்றிற் சில உள்.

33-ம் பக்கம்.

நன்னூல் கீழின்முன் வன்மை விகற்பமுமாகும் என்றபடி தன்னிடத்துளது என்றனன். உணடுகுணமின்கொருவர்க்கெனினும் கீழ்க்கொண்டுகல்வதவர் குற்றமே என்பது நன்னெறி

34-ம் பக்கம்.

மருந்து, மலையிலிருக்குமென்பது உத்தேசம். நல் நலம் இது ஒரு பொருட் பன்மொழி.

35-ம் பக்கம்.

ஒல்லா என்பதற்கு “ஒல்லும் வாயெல்லாம் வினைநன்றே யொல்லாக்கால் செல்லும் வாய நோக்கிசெயல்” என்ற திருக்குறளில் இயலாத எனனும் பொருள்படுதலின் இங்குபிறாக்குப் பொருந்தாத எனக்கொள்க.

39-ம் பக்கம்.

பேறினலமைப்பு —ஐசுவரியமும், இளமையும், சுகமும், நோயும், கிழத்தனமும், மாணமும் ஆகிய இவ்வாறும் கர்ப்பத்திலேயே அமைந்துவந்தன.

40-ம் பக்கம்.

கன்னிகைகள் ஐவராவார அகலிகை, திளைபதி, சீதை, தானா, மண்டோதரி இவர்களாம்.

46-ம் பக்கம்.

மொழிமாற்றுப் பொருள்.—மாறுபாடான பொருளையுடைய சொல்லை என்க விற்பூட்டவேண்டுமா வில்லைவளைத்து நாணபூட்டுதல், அது நின்மேல் அம்பு தொடுக்கவேண்டுமா என்று குறிப்பித்தபடி.

47-ம் பக்கம்.

ழன்றுவிநுபயங்கரம்.—முன்னே சுக்ரீவன், இராமலட்சுமணர்களை வாலியேவலொன எண்ணி யொளித்த பயமும், என்றும் தனக்கிருந்த வாலியின் பயமும், மதுவுண்டு காலந்தாழத்தினால் இலககு மண்ணவருகையைக்கண்டு பயந்த பயமுமென்க.

48-ம் பக்கம்.

கண்டுவந்தேன் எனவும் கண்டு உவந்தேன் எனவும் பொருளாம். அந்நிதிநுட்பம்.—அளவிறந்த புத்தியும் துட்பமும் என்க.

50-ம் பக்கம்

எழுவர் —இராமன்-1, பரதன்-2, இலக்குமணன்-3, சத்துருக்கன்-4, குகன்-5, சுக்ரீவன்-6, வீரீஷணன்-7.

51-ம் பக்கம்.

வசந்தனைப்பற்றியது சில இராமாயணங்களில் இன்று.

54-ம் பக்கம்.

வேற்றுமை 5-ம் அல்வழி 14-ம் வந்தன.

மாதுஷவருஷம் ஒன்று ஆனால் அது தேவர்கட்கு ஒர்நாள். அந்நாள் 360-ஆனால் அவர்கட்கு ஓர் வருடம். அவ்வருடம் 12000-ஆனால் அவர்கட்கு ஓர்யுகம். இவ்யுகம் 2000-கொண்டதே பிரமகலபம். இதுவே அவனுக்கு ஒர்நாள். இதுவனையும் சென்ற மதுக்கன். (1) சுவாயமபூ (2) சுவாரோசிடன் (3) உத்தமன் (4) தாமதன் (5) வைவதன் (6) சாக்குசன். இப்போதுள்ளமது வைவசுதன். இனிவருபவா சாவன்னி, தக்கசாவன்னி, பிரமசாவன்னி, தருமசாவன்னி, உருதகிரசாவன்னி, தேவசாவன்னி, இந்திரசாவன்னி இவாகளே.

55-ம் பக்கம்.

“தேன்றருசொடையாய்முதலெனுமூழிசேர்தரினறமெனும்வள்ளே நூன்றிநினாகுபாதமுயிரண்டாமூழியினொருபதம்வாங்கி [ம் மூன்றெனமொழிவாரமொழிநகிமூழிமூன்றினிவிர்ன்தோனூன்று என்றிருங்கலியிலொருபதமூன்றமில்வகுமிததனாமிகையன்றே” என்ற திருவிருத்தத்தால் கலியில் தர்மம் ஒர்பாதத்தால் நடக்குமென அறிக.

ஆயிரம்.... வடிக்கும்.

இதற்கு முன்கூறிய வகைகளால் பொருள்கொள்க. இராமன் அவதரித்த தினம் முதலியவைகள் 1874-ம் வருஷம்பதிப்பித்த இராமாயணவசனத்தில் கவர்மென்ட் நார்மல்பாடசாலை தமிழ்ப்பண்புதராயிருந்து காலஞ்சென்ற ஈ. ஸ்ரீனிவாசராகவாசாரியரால் எழுதப்பட்டன. அதன்படி 5ம் திரேதாயுகமானால் இதுவரையில் கணக்கிடும்போது வருஷம் 100552972-ஆகின்றன இச்சதாயுகத்தில் சென்ற திரேதாயுகமானால் 1192972-வருஷம் ஆகின்றன. (இக்காலத்தில் இந்துதேச சரித்திரம் எழுதின Sir. W. W. Hunter-சுமார் B. C. 1000-வருஷமென்றும், Sir William Jones B. C. 2029-என்றும் கூறுகின்றனர்.) பாகவதத்தில் சென்ற ஆறு மதுக்கள் காலத்தில் நிகழ்ந்தவைகளை இறந்தகாலத்தாலும் 7-ம் மதுவின்காலத்தில்நிகழ்கின்றவைகளை நிகழ்காலத்தாலும் மற்றைய மதுக்கள் இன்னின்றோ வருவாரா என எதிர்காலத்தாலும் கூறுகின்றமையால் நிகழும் சதாயுகத்தில் சென்ற திரேதாயுகம் என ஊகிக்கலாம்.

அருளோடு பதின்மூன்றாய ஆயிரம்பருவம் என்றது பதினென்றாயன இருக்கும் போலும்.

56-ம் பக்கம்.

இரண்டு திருவிருத்தமும் 7-ம் மதுவாகிய வைசுவதன் இக்ஷுவா ருமுதலிய பதினம்மைப்பெற்றதும் இக்காலத்தில் இந்திரன் சுவாககத் தை யாள்வதும் ஜமதகனி முதலியவர்களே சப்தரிஷிகளாயிருப்பதும் விஷ்ணு, வாமனரூபமாய் மகாபலியிடத்துப்போய் மூவடி-மண யாசித் ததும் கூறுகின்றன.

57-ம் பக்கம்.

ஜாதகபாவம் — ஜன்மம், குடும்பம், சகோதரம், மா துரு, புத்ரன் சத்ரு, பெண்டிர், ஆயு, பிதுரு, பிரபு, லாபம், மோக்ஷம், என்னும் 12 பாவம் ஆம்.

அதுமன் வானிலெழும்போது வாயு துணைசெய்தனனெனவும், சூரியன் சூளிரிந்து தோன்றினனெனவும், சூரியனருகுவந்த இராகு வின்மேற்பாய அவ்விராகு இந்திரனிடஞ்சென்று முறையிட்டனென னவும், அயிராவதத்தின் மேற்பாய்ந்தனனெனவும் கூறுப.

60-ம் பக்கம்.

நாடிய கூறுவோர்க்கே.—தாடகை முதலிய இராகுதர்க ளது மிகுந்த சேனாசமுதரங்களைத் தூளியாமபடி வென்று வெற்றிமா லைதரித்த கோதண்டமேந்திய இராமனது புயபராக்கிரமத்தைச் சொல் பவர்க்குக் கல்விப்பொருளும் செல்வப்பொருளும் (இவற்றால்) ஞான மும் கோட்சியும் உண்டாகும். உண்டாகவே மோட்சத்துக்கு வழியை உண்டாகுகற்கு ஏதுவான மணம்பொருந்திய கமலபீடத்தி லெழுந்த ருளிய இலக்குமியானவள் காடாக்கிப்பள் ஏ-று.

சு க் ரீ வ ப ய நிக் ர க ம்.

அரும்பதவிளக்கவகராதி.

அ	அபிதானம்-பேர்.
அகக்கருவி-மனம், புத்தி, சித்தம்,	அப்புமாரி-ஜலவருஷம்.
அகவகாரம்.	அமலம்-பரிசுத்தம்.
அகம்-உள்ளம்.	அமிர்தோததி-பாற்கடல்.
அகஸம்-மார்பு.	அமிருதது-சாகாமை.
அகல்யாசோர துச்சவனன்புத்ரா -	அமுதம்-நீர்.
அகலிகையைக் கற்பழித்தவனு	அமைச்சு-மந்திரி.
ம, சவனமுனியால் அவமதிகப	அம்சதுலிகாமஞ்சம் - அன்னத்தின்
பட்டவனுமாகிய இந்திரன்புத்தி	இறகால் அமைத்த அமளி.
ரனே	அம்பிகாபதி-சிவன்.
அங்கவியல்-அரசியல் நடத்தலில் ஒ	அம்புராசி-சமுத்திரம்.
ன்றற்கொன்று துணையாகியஆறு	அம்பு-நீர்.
அங்கவகலின் இயலபு இது திரு	அயக்கிரீவன்-விட்டுணு.
கருமளி லமைச்சமுதலிய 32-அ	அயலிடம்-வேறிடம்.
திகாரங்களால் கூறப்படுவது.)	அயன்-பிரமன்.
அகிலம்-உலகம்.	அயிர்த்து-சந்தேகித்து.
அசுவம்-குதிரை.	அரவிந்தநணபன்-சூரியன்.
அஞ்சல்-எதிர்மறை ஏவல் (பயப்ப	அரீ-குரங்கு
டாதை)	அரிதுணாபொருளன்-அரிதாகக் க
அஞ்சன்மின்-பயப்படா திருங்கள்.	ற்றோரால் அறியும் பொருளின
அடாவழி-தகாதவழி	யுடையவை.
அணிகலம்-ஆபரணம்.	அரிததிரம்-துன்பம்.
அணுகின்-நெருங்கின்.	அரிந்தமன-விட்டுணு.
அண்ணல்-பெருமை.	அரில்-குற்றம்.
அணமிய-சேர்ந்த.	அரிவை-மனைவி.
அதிவிருஷ்டி-அதிகமழைபெய்தல்	அருக்கியம்-பூசைக்குமுன் கையில்
அதினம்-வசம்.	கொடுக்குமநீர்.
அத்தன்-தந்தை.	அருத்தி-ஆசை.
அநகன்-பாபமில்லாதவன்.	அருநதி-உணடு.
அநாதரக்ஷுகன் - ஆதர வற்றவர்க	அருந்திறல்-பிறர்க்குக் கிடைத்தல்
ளைக்காப்பவன்.	அருமையான வலிமை.
அநாவிருஷ்டி-மழை பெய்யாமை	அருமந்த - அருமையான மருந்தை
அநுசன்-தம்பி.	யொத்த (இது மருஉ.)
அநிலன்-வாயுதேவன்.	அனாகடையிட்ட - அனாயைக் க
அந்தரம்-வித்யாசம்	டைசியிலவைத்த.
அந்தோ-ஐயோ.	அலகில-அளவிள்ளாத.
அபயப்பிராதனம்-அபயம், அஞ்சா	அலங்காரம்-அழகு, ஓர் தூல்.
மை.	அலகைக்கணம்-பேய்க்கூட்டம்.

அல்லவந்தோடின-சுழன்று ஒடின
அல்லல்-துன்பம்.
அவம்-வீண்.
அவத்தம்-வீண்.
அவலம்பித்தல்-அதுசரித்தல்.
அவாங்குளே கோசரம்-வாக்குக்கு
ம் மனதுக்கும் எட்டாமை.
அவாப்தசமஸ்தகாமன்-சகலமான
நோரதங்களைமுமுடையவன்.
அவிச்சை-ஆசை.
அவுணன்-அசுரன்.
அளவளாவிரின்றும்-(புரீவராகமுத
லியனவாகக்) கலந்து.
அளவு-வளையறை.
அளாவி-கலந்து.
அளித்து-கொடுத்து.
அறத்தின்அல்வழி-பாபம்.
அறத்தோர்-தருமவழியினிற்போர்.
அறிதயில்-யோகந்திதினா.
அறுதி-முடிவு
அறைகடவல்-போர்க்கழைத்தல்.
அனந்தரம்-பின்பு.
அன்னதகத்து-அத்தன்மையது.
அன்னவூர்-பிரமன்.
அஸ்தபரிசம்-கையால்செய்ததல்.
அஃகுதல்-ஒடுங்குதல்.

ஆ
ஆகண்டலன்-இந்திரன்.
ஆகண்டலி-இந்திரன்மகன்(வாலி)
ஆகம்-தேகம்.
ஆகவம்-போர்.
ஆகாயமணி சூரியன்.
ஆசகம்-பாணம்.
ஆசை-அன்பு, திக்கு.
ஆச்சந்திரதாரகம்-சந்திரனும் நகை
த்திரங்குமிருக்கும்வளையில்.
ஆடல்-வலிமை.
ஆணி-ஆதாரம் (உணர் ஆணி.)
ஆதவன்-சூரியன்.
ஆதிசங்கற்பம் - முன் செய்துகொ
ண்ட ஏற்பாடு.
ஆபத்தாந்தவன்-ஆபத்துக்காலத்தி
ல் உதவியெய்யவன்.

ஆம்பல்நண்பன்-சந்திரன்.
ஆர்கலி-கடல்.
ஆர்வலர்-பிரியர்.
ஆரவாரிப்பு-ஒசை.
ஆரியன்-அறிஞன், குரு, ஐயன்.
ஆலம்-விஷம்.
ஆலமாக்கடவுள்-கல்லாலவிருகூத்
தின்னகண் எழுந்தருளிய சிவபி
ரான்.
ஆவம்-அம்பரூத்தூணி.
ஆழி-சமுத்திரம்.
ஆழியசலம்-சக்கிரவாளபர்வதம்.
ஆளி-சிங்கம்.
ஆற்றல்-வலிமை, சாமர்த்தியம்.

இ

இகல்-யுத்தம்.
இகவா-நீங்கா.
இகவாமையின்-போகாததினால்.
இகற்கு-போருக்கு.
இடுக+ண்-துன்பம்.
இசை-கீர்த்தி.
இடு-இட்ட.
இடை-நடுவில்.
இடைக்குறை-மத்தியில்செய்த தப்
பிதம்.
இடைநிகர்வு-பொது.
இடைநிலையக்கம்-நடுவில்தன்நிலை
வேறுபடுதல் (கூடுதல்.)
இடையது-நடுவில்லுள்ளது (வழக்கு)
இடித்து-தாழ்வுசெய்து.
இரட்டிற-இரண்டுபொருள்பட.
இந்திரதிசை-கீழ்த்திசை.
இந்திரவாகனன்-கருஸ்தன்.
இந்து-சந்திரன்.
இயல்பின்விகாரம்-நாரசிங்கம்முத
லியன.
இரணரங்கம்-யுத்தகளம்.
இராவணி-இந்திரசித்து.
இரியல்-ஒடல்.
இரோசகம் - பிராணவாயுவை விதி
தல்.
இலம்-மனைவி
இலேகர்கள்-தேவர்கள்.

இல்-மனைவி, இன்மை.
 இல்லாடம்-நெற்றி.
 இல்லென்போர் இல்லையென்பவர்.
 இவர்ந்து-ஏறி.
 இழுக்கு-குற்றம்.
 இழை-ஆபரணம்.
 இளவல்-தம்பி.
 இறும்புது-மலை, ஆச்சரியம்.
 இறைமனை-அரசன்.
 இறை-வரி.
 இற்ற-இறந்த
 இன்பாம்-இன்பமாகிய.
 இனம்-சுற்றம்.
 இன்னணம்-இன்னவண்ணம்என்ப
 இன்மருஉ.

ஈ
 ஈண்டிய-கூடிய.
 ஈரம்-குளிரிசசி.
 ஈழம்-பொன்.

உ
 உகிர்-நகம்.
 உகும்-சிறதம்.
 உகைத்தல்-செலுத்தல்.
 உக்கு-பொடியாயுதிரந்து.
 உசாவி-விளவி, (கேட்டு)
 உருற்ற-செய்ய.
 உடன்று போரசெய்து.
 உடுநிரை-நகந்திரவரிசை.
 உடுபதி-சந்திரன்.
 உதகம்-ஜலம்.
 உதரம்-வயிறு.
 உதவி உபகாரம், உபகாரஞ்செய்து
 உதிரம்-இரத்தர.
 உந்துதல்-பிரயோகித்தல்.
 உபநிதி - கண்ககிடாமல் முத்திரை
 செய்துஒளித்து வைக்கக்கொடு
 த்தபொருள். [த
 உபயவிபுகி-நித்யவிபுகி, லீலாவிபு
 உபபாநதரம்-வேறுமுயற்சி.
 உம்பர்-சேவா.
 உம்மை மறமை.
 உயிர்த்தலம்-உயிர்இருக்குமிடம்.
 உரம்-பலம், அறிவு.
 உரன்-அறிவு.

உ

உரன்முதல்-வலியின்மூலம்.
 உரிமை-மனைவி, சுதந்தரம்.
 உருதது-கோபித்தது.
 உருபு-உருவம்.
 உருமு-இடி.
 உருவு-ரூபம்.
 உலாபபோதல்-உலாவுதல்.
 உலாய்-ட்டந்து.
 உலோபம்-உபகாரமின்மை.
 உவத்தல்-சந்தோஷித்தல்.
 உவப்புஅனமொழி-கடுஞ்சொல்.
 உழுவை-புவி.
 உற மிக.
 உறபசி-மிககபசி.

ஊ

ஊறு-காயம்.

எ

எச்சம்-குறை.
 எஞ்சாத-குறைபடாத.
 எண்ணியாங்கு-நினைத்தபடி.
 எண்-எட்டு என்னும்தொகை, எண்
 என்னுமேவல்.
 எந்திய-அடைந்த.
 எரி-நெருப்பு.
 எருவை-கழுக்கு.
 எழிலி-மேகம்.
 எழு-ஸ்தம்பம்.
 எழுவாய்-தலைமை.
 எழுவலி மிககவலி
 எற்றிறகு-எதற்கு.
 என்னுழ-சூரியன்.

ஏ

ஏக்குறறு-ஏங்கி.
 ஏன்று-ஏற்று.

ஐ

ஐ-சுவாமி.
 ஐதவித்து-சப்தஸ்பரிசுரூப ரகசக்
 தங்கனால வரும் ஆசைகளைத்த
 வித்து
 ஐம்பாலோதி-ஐந்துவிதமாய் முடிங்
 குங்குந்தலையுடையசீதை.
 ஐயம்-சந்தேகம்.

ஒ

ஒருங்கு-முழுமையும்.

ஒருமை-ஒருதன்மை.

ஒருமொழி-சத்தியவார்த்தை, பிழ
வாதவார்த்தை.

ஒன்றை-அழகுபடுபடும்.

ஒழிபியல்-அரசியலிலும், அங்கவிய
லிலும் அடங்காதவைகளின் இ

யல்பு இதுகுடிமைமுதலிய13அ

திகாரங்களாகக் கூறப்படுவது)

ஒழிவு-அல்லாதவை.

ஒறுத்தல்-தண்டித்தல்.

ஒற்றா-தூதர்.

ஒறைக்கட்டம்-ஒருஜாதி.

ஒ

ஒங்கல்-மலை.

ஒங்குஇடம் - உயர்ந்ததானம் (மோ
சுடும்)

ஒடை-குளம்

ஒதை-ஒதை.

ஒமை-ஆகட்டம் (ஆகுச.)

ஒம்புதல்-காத்தல்.

ஒவாப்பிணி-நீங்காதபிணி.

ஒரம்-பகாபாதம்

ஒள

ஒளவியம்-பொருமை.

க

ககநம்-ஆகாயம்.

கங்குல் இரவு.

கங்கைத்தந்தோன்-பகீரதன்.

கடல்தொட்டோர்-சகரர்.

கடுக்கும்-ஒகரும

கடைச குறைப்பட்டனை-கடைசி

யில்நீயேகுறைக்கப்பட்டாய்.

கடைப்பிடியுமை - உறுதியாகக்

கொள்ளமை.

கடையது-தண்டனை.

கட்டது-கொன்றது

கட்டளைக்கல்-நிறைக்கல்

கட்டிரை-சத்தியவசனம்.

கண்கூடு-பிரத்தியக்ஷம்.

கண்டகன-முட்போன்றவன் (பா
தகன்.)

கண்டம்-கழுத்து.

கண்ணிய-நினைத்த.

கண்ணுற்ற-பார்த்த.

கண்ணோட்டம்-தாக்கிணியம்

+தவம்-கதவு அம்சாரியை.

கதனம்-யுத்தம்.

காதத்து-சொல்லி

+திராமகன-சனி, சுக்ரீவன்.

கந்துகம்-பந்து.

கமண்டலம்-ஒர்பாத்திரம்.

கமா-பூமிவெடிப்பு.

கமனம்-வேகம்.

கரதலாமலகம் - உள்ளங்கைநெல்லி

ககனி.

கரந்து-ஒளிந்து

கரம்-கை.

கருவி-ஆயுதம்.

கருவினை-காக்கணம்பூ.

கரைவது-அழுதல்

கர்மவசியம்-காமத்தின்வசமாயிருப்

பது

கலன-ஆபரணம்.

கலினம்-கடிவாளம்.

கலுத்தல்-வருந்துதல்.

கலகம்-மலையிடம்.

கல்லுவான்-களையுமபடி.

கவனம்-வேகம்.

கவுள்-கணம்.

கவ்வை-துன்பம்.

கழல-வீரகண்டை, பாதம்.

கழலை தேகத்திற்குள்ளும்கட்டிப்

புண.

கழறுதல்-சொல்லுதல்.

களிப்பு-சநதோஷம்.

களேபரம்-உடல்.

களைகட்ட-களையெடுத்த.

களைய-போக.

களைகண்-ஆதாரம்.

கறுத்து-கோபித்து, கறுப்பாடி.

கா

காசினி-பூமி

காடியம்-கடினம்.

காணடிகை-காணப்படும்திசை, ஒ

ர உரை.

காண்டவனன்-இந்திரன்.

காத்திரம்-தேகம்.

காதிசேய்-விசுவாமித்திரன்.

காரகம்-இருள்அடைந்தமனம் - விசுலம்-கரை.

னையாலமுடிவுபெறுவது.

காரியம் - சீதையைத்தேடுமீ காரிய

மெனவும் அந்தியகாரியமெனவும்

பொருள்படுமாறுகாண்க.

கார்-மேகம்.

காலவழு-காலந்தவறுவது,

காலன்-யமன்

காலேகதிர்-சூரியன்.

கால்-காற்று, வாய்க்கால்.

கான்-காடு

கான்முனை-பிள்ளை

கான்று-வெளியிட்டு.

கி

கிழமை-சம்பந்தம், உரிமை.

கிளர்ச்சி-மனவெழுச்சி.

கிளத்தல்-சொல்லல்.

கி

கிசகம்-குரங்கு

கிண்டு-பிளந்து.

கிழின்முன வன்மை-கிழோனிடத்
துள்ளவல்லமை.

கிழ - கிழானவன (இதுஎழுவாய்த்
தொடர்)

கு

குசலப்பிரசன்ம-கேசுமம் விசாரித்
தல்

குஞ்சரம்-யானை.

குடக்கோடுவான்-சூரியன்,

குதுகலம்-சத்தோஷம்.

குமார்க்கம்-தியவழி,

குமைத்தல்-அழித்தல்.

கும்பகம்-சமப்படுத்தியடக்கல்.

குருளை-குட்டி.

குழவி பிள்ளை.

குழிஇ-கூடி.

குழு கூட்டம்.

குறிப்புவினை-குறித்தகருமம்.

குறுமுறுவல்-புனைகை

குறும்பர்-துற்சனா குறுநிலமன்னர்.

கூ

கூடிமேம்படல்-சேர்ந்துமேன்மை

ப்படல்

கூப்பாடு-அழைத்தல்.

கூறுமை-சொல்லாதிருக்கீ.

கூற்று-யமன்.

கே

கேசரி-சிங்கம், அதுமனத்தந்தை.

கேணமை-கிநேகதன்மை.

கேணமோ-டிகள், மோ முன்னிலை

அசைச்சொல்.

கேள் ஒளி.

கை

கைமிருந்த-அதிகரித்த.

கைம்மாறு-பிரதிபகாரம்.

கைக ருதல்-பழகுதல்.

கொ

கொணர்வல்-கொண்டுவருவேன்.

கொம்பா கொம்பு (ஈற்றுப்போலி)

கொல்-ஐயப்பொருள்தரும் இடை
ச்சொல்.

கோ

கோடல்-கொள்ளுதல்.

கோல-பாணம்.

கோறல்-கொல்லுதல்.

கொ

கொளவை-துன்பம்.

ச

சங்கிராமம்-போர்.

சசம-மூயல்

சட்குணம்-ஆறுகுணம்.

சத கூறு-ஆயிரமபங்கு.

சதாகதி-காற்று.

சதுஷ்பாதம்-நாற்காற்பிராணி.

சமயத்துக்கேற்றதா துரியம்-சமயே

சிதயுத்திவார்த்தை.

சமரம்-யுத்தம்.

சமர் போர்.

சமன உமன், நேர்மை.

சமீரணன்-வாயு

சமூகம்-கூட்டம்.

சமசிலேஷம்-கூடுதல்.

சம்பாதி-கழுக்கு அரசன்.

சரணுகதரக்கத - அடைக்கலமா

ய்வந்தவாகளைக் காப்பவன்.

சரண்-பாதம்.

சரதம்-சத்தியம்.

சரமகிரியை-தேகாந்தத்தில் செய்யுஞ்-சத்தியம்.

ம்சடங்கு

சராசனம் வில்.

சர்ப்பாசனம்-சேஷாம்சர் (இலட்ச

மணன்)

சர்வாந்தர்யாமி - எல்லா வஸ்துக்க

ளினுள்ளிருப்பவன்.

சவம்-பிணம்.

சவி-ஒளி

சவிஸ்தாரம்-விஸ்தாரம்.

சலதரம்-மேகம்.

சன்னதம்-ஆவேசம்.

சா

சாகசம்-அசாதத்தியமானதைச் செ

ய்தல்.

சாகரம்-கடல்

சாகாடு-பண்டி, (சகடம்)

சாகாமிருகம்-கிளையிலுள்ள மிருகம்

(குரங்கு)

சாக்காடு-மரணம்.

சாபம்-வில், சபித்தல்.

சாம்பினன்-செத்தனன்.

சாம்புற-சாக.

சாயம்-அம்பு.

சார்த்தாலம்-புவி.

சி

சிங்கம்-ஆவணிமாதம்.

சிதம்-நகைத்திரம்.

சினந்து-கோபித்து.

சிவணுதல்-ஒப்பாதல்.

சினை-கிளை.

சீ

சீமந்தம்-மேகம்.

சீயம்-சிங்கம்.

சு

சுடலை-மயானம்

சுதாசனம்-திருமால்சக்கரம்.

சுபாஷணம்-நல்வசனம்.

சுபிக்ஷம்-நல்லகாலம்.

சுவேலை இலங்கையின் பக்கத்துள்

ளொர் பாவகம்.

சுள்ளி-விமகு.

சூ

சூசனம்-சூருக்கம்.

சூக்ஷமம்-துட்பம்.

செ

செக்ஷர்-செவ்வானம்.

செந்நீர்-இரத்தம்.

செரு-உயுத்தம்.

செவ்வன்-செம்மை.

செவிச்சொல் ஒருவர்காநில் ரகசிய

மாய்ச்சொல்லல்.

செவ்வி காலம்.

செவ்விது-சேஷமம்.

செவ்விய-அழகிய.

செவ்வியல்-நல்லதன்மை.

செறுநா-பதைவன்.

செறுபதை-புறத்திலிருந்துவந்து அ

ழிவுசெய்யும் பதை.

செனனி-தலை.

சே

சேதாம்பல்-சிவந்தஅல்லீ.

சேதனன்-ஜீவன்.

சேய-உயாச்சியான.

சேய்-மகன்.

சேறலை-போகாதிருந்தனை.

சை

சையம்-மலை.

சொ

சொல்வன்மை-சொற்களைச் சொல்

லும் வல்லமை.

சொற்கொடுமை-கொடுஞ்சொல்.

சோ

சோரசுகசாரணர்-திருடர் போல்

வந்தசுகனும் சாரணனுமான து

தர்கள்.

சூ

சூயிறு சூரியன்

த

தகர்-ஆடு

தசம்-பத்து.

தடம் வழி, விசாலம்

தண்டக்கொடுமை-சொடிய தண்

தடுமாறுதல்-நிலைதிரிதல் [டனை.

தந்தம்-பல். தவகள் தங்கள். தத்தம்

எனவும்வரும்.

தந்தி-யானை.

தரணி உலகம்.

தரம-தகுதி.

தரளம் முத்து.

தராதலம்-பூமி.

தரித்திரி-பூமி.

தவ-மிக.

தளைப்பட்டு-கட்டுப்பட்டு.

தனபதி-குபேரன்.

தனு-வில், தேகம்.

தனையன்-புத்ரன்.

தன்னுரு-விசுவரூபம்.

தா

தாணு-சிவன்.

தாபதர்-தபசிகள்.

தாமகூடம்-விசாலமான சிகரம்.

தாயபாகம்-சுதந்தரம்.

தாரகவாச்சிடன்-தாரக மென்னும்

மந்திரத்தால் சொல்லப்படுபவ

தாராபதி சந்திரன், [ன்

தாரம்-மனைவி.

தானம்-இடம்.

தானவர்-அசுரர்.

தி

திண்டிறல்-மிக்கவலிமை.

திரம்-சந்திரம்

திரிகாலம்-மூன்றுகாலம்.

திரியக்கு மிருகமுதலியவை.

திருமி-திரும்பி

திருமுன்-சன்னிதானம்.

திரை-அலை.

திறம்பல்செல்லா-தவறாத.

தி

திக்கொளுவுவோர்-வீட்டில் திவை
ப்போர்.

திதண்டாத-திமைசேராத

தியதன்றிமையும் - திமையினால் தி
மையும்.

திவினப்பால்-திவினயின்பிரிவு.

து

துப்பு-பயன்.

துரக்கும்-செலுத்தும்.

துருவினால்-தேடினால்.

துரப்பிஷம்-வறுமைக்காலம்.

துவர்-சிவப்பு.

துவேஷம்-வெறுப்பு.

துனிய-அச்சமுடைய.

து

துய பரிசுத்தமான.

துர்த்தர்-குதாடுகிறவர்கள்.

தெ

தெய்வத்தச்சன்விடலை-நளன்.

தெரிநிலைவினை-தெரியின்ற கரும

தெவ்வர்-பகைவர். [ம்,

தெழிப்பர்-அதட்டுவர்.

தெறுவான்-வெல்வான்.

தென்திசைக்கிழவன்-யமன்.

தே

தேற்றம்-தெளிவு.

தை

தையல-பெண்

தொ

தொகாநிலை - கூடுதலில்லாத நிலை
மை

தொகைநிலைத் தொடர்நிலையன்-கூ

டுகின்ற நிலைமையாகிய சமபந்த

குணமுடையவன்.

தொக்கவழி-கூடியபோது.

தொக்கும்-இராமனாகக்கூடியும்-அ

ந்தாயாமியாகி மறைந்தும்

தொடர்மொழி-ஒன்றற்கொன்று ச

ம்பந்தப்பட்ட மொழி, பலவா

றாகச்சொல்லும் தொடர்புடை

ய வார்த்தை.

தொடாது-(அச்சினத்திற்கு) ஏது

வாகாமல்.

தொ

தொரணம்-மாவிலை முதலியவற்றா

ல் செய்யும் ஓர்சரம், குரங்கு.

தொற்றம்-பிறப்பு.

த்

த்ருசியரகிதம்-பார்க்கக்கூடாத.

ந

நடர்-நடிப்பவர்கள்.

நண்பகல்-மத்தியான்னம்.

நண்பு-சினேகம்.

நந்தனன்-மகன்.

நந்தனி-புத்திரி.

நந்து-சங்கு.

நல்கியதைநல்காமை - கொடுத்தபி
ன் கொடாகிருப்பது.

நல்லதனலனும் - நன்மையினால் ந
னமையும்.

நல்லது-இங்ஙனமானது எனக்கு)
நன்மையானதேயாம், இது வழ
க்கில வருவது.

நவமணி-ஒன்பதுமணி.

நவ்-கப்பல.

நறவு-கள்.

நனி-மிக.

நா

நாகராஜன்வழி - தேவராஜன் மா
பில்

நாகம்-ஆசாயம், மலை, பாம்பு, குரங்
நாகவையி இந்நிரன். [கு

நாபபண நடு.

நாயகம்-தலைமை.

நி

நிகும்பலை-ஒர்யாகம்.

நிசாபதி-நகரின்.

நிதர்சனம்-பிரத்தியக்ஷம்.

நித்யத்துவம் சாகாமை.

நித்தன்-எப்போதுமுள்ளவன்.

நியாமகதவம்-பிரபுத்துவம்.

நிரதிசயம்-தன்னின் மேற்பட்டது

இல்லாதது.

நிராகுலன்-வருத்தமில்லாதவன்.

நிருதர்-அரக்கர்.

நிவாததி-நீக்கல்.

நிறம்-மாப்பு

நிறுவல்-நிறுத்துதல்.

நிற்றி-நிற்பாய்.

நீ

நீர்மை-தன்மை.

நு

நுதல்-நெற்றி.

நெ

நெக்குருக-உடைந்து உருக.

நெகருவிடல்-பிளப்புவிடுதல்.

நெருநல்-நேற்று.

நொ

நொதுமல்-அயலவர்.

நோ

நோன்மை-தவம், பெருமை.

ப

பகர்ந்து-சொல்லி.

பகடு-யானை.

பகுதியஞ்சுவது-அமைச்சு முதலிய

அங்கங்கள் அஞ்சங்காரியம், [து.

பஞ்சவடி-ஐந்து ஆலமரங்களுள்ள

பஞ்சானனம் - விசாலமான முகமு

டைய சிங்கம்.

படிவம்-உருவம்.

படுகுழி-யானையைப்பிடிக்கச்செய்

யும்குழி.

படையில்-ஆயுதத்தால்.

பட்டாரகர்-தேவர்கள்.

பணி-ஆபரணம், பாம்பு.

பதங்கம்-விட்டில்.

பதவிபாகப்புணர்ப்பு-பந்தம் மோ

க்ஷமென்னுமபகுதியில்சேர்தல்.

பதவியல்-அந்தஸ்தின், நிலைமை.

பதாகை-துகிற்கொடி.

பயின்றார்-பழகினவர். [ல.

பரவுவோன்-துதிசெய்வோன்.

பரம்-உயர்வு, தேகாந்தரம்.

பரானனம் - அன்னியர்வீட்டு அன்

பரிதி-சூரியன். [னம்.

பருணிதன்-சமர்த்தன்.

பருமம்-குகிராககல்லணை.

பருவரல்-துன்பம்.

பர்வதாகிருகம்-மலையுருவம்.

பலவின் ஈட்டம் - பலஜாதிசேர்ந்த

கூட்டம்.

பல்நாக இருக்கைப்புரை-பலமலை

ளில் வாசத்துக்குரிய துவாரம்.

பழங்கண்-துன்பம்.

பழம்ரம்-ஆலமரம்.

பளிக்குஅறை-பளிங்கினுற் செய்த

வீடு

பறவாக்கொக்கு-மாமரம்.

பறவைஅரக-கருடன்.

பறை-வாத்திபம்.

பன்னி-மனைவி, சொல்லி.

பா

பாகசாதனம்-இந்திரன்.

பாங்கர்-பக்கம்.

பாகுபாடு-பிரிவு.

பாசம்-ஆசை, கயிறு.

பாதுகம்-பாதம். இது ஆகுபெயர்.

பாதை-வருத்தம், வழி.

பாயாவேங்கை-வேங்கைமரம்.

பாயிரம்-வரலீறு.

பாரமார்த்திகம் - உயர்ந்த பொரு

ளுடையது.

பாராவாரம் கடல்.

பார்யாவியோகம்-மனைவியைப் பிரி

ரிதல்

பாலமை-அறியாமை.

பாலலோசனை - நெற்றியில் கண்

னுடைய சிவன்.

பால்பிரிவு, இடம்.

பாற-ஒட.

பி

பிரகிருதி-பிரதானகுணம்.

பிரதமாச்சரம்-பிரமசரியநிலை.

பிரதாபம்-வீரம்.

பிலவங்கு-குரங்கு.

பிற-(தம்மோடொத்த) மற்றவை.

பிறவரலுறின்-இதரவஸ்துக்கள் வந்தால் (மலையும் மலையும் மோது

ம்போது மண்ணுக்கட்டி இடைபொழிவாடு-சோலையுள்.

யில் வந்தால்) போல் என்பது பொற்பு-அழகு

கருத்து.

பிறழாத-தவிராத.

பீ

பீடு-பெருமிதம்.

பீலி-மயிவிற்றகு.

பீனத்துவம்-பெருமை.

பு

புகல்-அடைக்கலம்.

புணரியல்-சம்பந்தலக்ஷணம்.

புண்டரீகம்-தாமரை.

புத்தாசு புதிய அரசாட்சி.

புத்தேளி-சேவல்.

புரிந்த-செய்து, விரும்பி.

புல்லிய - அற்பமான.

புனிதர்-பரிசுத்தர்.

புன்கண்-துன்பம்.

புனமை-அல்பம்.

புன்னாவிருக்கம் - ஓர் விருக்கம்.

பூதம்-பாக்குமரம்.

பூதம்-மலை

பூரகம் உள்வாங்கல்

பூர்வபக்தம்-முன்னுள்ள பிரீதி, ஆ

க்ஷேபம்.

பெ

பெடை-பெண்பொது.

பெட்டக்க-விரும்பத்தக்க.

பெட்டகம்-பெட்டி.

பெயர்ந்த-சென்ற.

பெயல்-மழை.

பே

பேழை-பெட்டி.

பை

பைங்கூழ்-பசியபயிர்.

பொ

பொகுட்டி-மலை.

பொதுமொழி - இருபொருட்களை வி, நீயும் மற்றவரும் ஒப்பத்தக்க மொழி (நீதிமொழி)

பொய்யாயினன்-உயிரீங்கினன்.

பொருட்டுணிபு - பொருளின நிச்ச பொலன்-பொன்மைநிறம். [யம்.

பொழிவாடு-சோலையுள்.

பொற்பு-அழகு

பொறி-வாயில்.

பொன்-சீதேவி, ஓர் உலோகம்.

பொன்றி-மடிந்த.

போ

போசலர்-போசலதேசத்துஅரசர்.

போதரும்-போகும்.

போலி - ஒன்றைப்போல் ஒன்றிருத்தல்.

பௌ

பௌவம்-கடல்.

ப்

ப்ராதுருவாச்சல்யம்-சகோதர வாஞ்சை.

ம

மகதியாழ் நாரதர்வீணை.

மகாதுவகை-மிச்சிரோஷ்டமான மகார்ணவம்-பெருங்கடல். [வன்.

மகுடம்-கிரீடம்,
மகோத்தரி சமுத்திரம்.
மணிசெக்குன்று - இரத்தனத்தாரம்

செய்த மலைகள்,
மண்டீகம்-தவளை,
மதாத்தகும்-செழித்தபயிர்,
மதலை-மகன்,
மதவியல்-இறுமார்த சுபாவம்.
மதித்து-கடைந்து,
மத்தகம்-தலை,
மந்திராநீனம்-மந்திரத்தின்வசம்,
மம்மா-துன்பம்,
மரக்கா-சோலை,
மரபுமரு-கிரமம் தவறுதல்.
மருங்கு-பக்கம்,
மருந்து-அமுதம்,
மருப்பு-கொம்பு,
மலரவன்-பிரமன்,
மலையும்போது - சண்டைசெய்கை
மறத்துறை-பாவவழி, [யில்,
மறத்தோர்-பாபிகள்,
மறம்-வீரம்,
மறவி-யமன்,
மறவர்-வேடர்,
மற்கடேசன்-வானர அரசன்,
மனைமாட்சி-மனையறத்திற்குரிய நற்
குணநற்செய்கையுள்ளவன்
மனோகோசரம்-மனத்திற்குளட்டுதல்
மன்றல்-மணம்,
மன்ற-மிக,

மா

மா-பெரிய, மிக. [ம்.)
மாகம்-ஆகாயம். (இங்கு வைகுந்த
மாசுணம்-பாம்பு
மாடு-இடம், பக்கம்.
மாணவப்படி வம்-பிரமசாரிநுபம்.
மாண்டவர்க்கு-மாட்சிமை பட்டவ
ர்க்கு
மாண்-பெருமை,
மாநக்கம் மானை. மாதா அங்கம்-
உமையை ஒருகூறடையன் மா +
தங்கம் - பெருமையானபெண்.
மாத்திரை-பொழுது.
மாதிரம்-திசை, மலை.

மாயமான் - வஞ்சனையுள்ளவன், மா
யையான மாணுருவானவன்.

மார்க்காலம்-பூனை.
மார்த்தாண்டன்-சூரியன்.
மால்-இந்திரன், விட்டுணு, மேகம்,
மானம்-கௌரவம்
மானிடத் தெய்வக்குற்றங்கள்-மனு
ஷரால் வருவனவும் தேவர்க
ளால் வருவனவுமானபிழைகள்.
மானிடன்-உமையை இடப்பாது
டையவன், மனிதன்.
மானும்-ஒக்கும்.

மி

மிலைந்து-சூழ்,

மீ

மீக்கூற்று-அகிகவார்த்தை.

மு

முகமன்-உபசாரம்.

முகம்-மேகம்.

முதுக்குறைவு பேரறிவு.

முதற்குறை-முதலில்செய்தபிழை

முரணிய-பகைத்த.

முரண்-இப்பி, வலி.

முழை-குகை.

முன்பால்-முன்னே. ஆல் அசை.

முன்னம்-யோசனை.

மூ

மூதண்டம்-பழையவானம்.

மூலத்தானை-மூலபலச்சேனை.

மூலம்-காரணம்.

மெ

மெய்க்கொற்றம்-தேகவல்லமை.

மென்மையோர்-எளியர்.

மே

மேக்கு-மேல்.

மேதகு மேன்மையான.

மேலவர்-தேவர்கள்.

மேலின்முன்வன்மை-மேலோரிட

த்துள்ள வல்லமை.

மேவலது-அடையாதது.

மை

மைதிலி-சீதை.

மைத்திராவருணி-சூரியவருணர்க

ள் அம்சத்திற்பிறந்தவர்.

மைந்து-பலம்.

மென

மெளவி-கிரீடம்.

யா

யாகம்துறியற்றினோன்-(நருஷன்.)

யாக்கை-தேகம்

யாப்பு-கட்டுதல், செய்யுள்.

யாழ்-வீணை.

யூ

யூகம்-குரங்கு.

யோ

யோகம்-உபாயம்.

ர

ரமா-இலக்குமி.

ரா

ராமன்-அனைவருள்ளத்தும் நிறைந்

து இன்பத்தைக்கொடுப்பவன்

வ

வகை-பழிப்பு.

வஞ்சி-படைவார்மேற்செல்லுதல்.

வடி-கூர்மை.

வதனம்-முகம்.

வத்சலம்-தயை.

வத்திரம்-முகம், உடை.

வம்புஒலி-வீணை ஆரவாரம்.

வயங்கல்-விளங்கல்.

வயம்-வெற்றி, வலி.

வயின்-இடம்.

வரதன்-கொடுப்பவன்.

வரிக்க-கல்யாணம்பண்ண.

வருதல்-தடவல்.

வருஷருது மழைக்காலம்.

வரைதல்-எழுதுதல்.

வரையறை-எல்லை.

வலாரி-இந்திரன்.

வலீமுகம் குரங்கு.

வல்லினாந்து-மிகத்துரிதமாய்.

வல்லராமன் எவற்றிலும் வல்லமை

யுள்ள பரசுராமன்.

வல்லுநர்-வல்லவர்.

வவ்வி-அபகரித்து.

வழியலைத்தல் - வழியில் அடித்துப்

பொருள்பறித்தல்.

வழியினார்-தவறினவர்.

வளாகம் இடம்.

வளை-சங்கு.

வள்ளல் - வளையாதுகொடுப்போ
வள்ளன்மை-நகை. [ன்.

வறிது-வீண்.

வறுமை-தரித்திரம்.

வற்புறுத்தல்-உறுதியாகச்சொல்லல்

வன்னி - பிரமசாரியாகிய மதங்கரு

ஷி (இருசிகமுனிவன்) என்வும்

வழங்குவர்,

வா

வாகை-வெற்றி.

வாணி-சரஸ்வதி.

வாதாத்தமஜன்-வாயுபுத்திரன்.

வாய்மை-சத்தியம்.

வாரம்-மலைமடிவாரம்.

வாரிதி சமுத்திரம்.

வாளி அம்பு.

வி

விகங்கம்-பறவை.

விகாரம்-வேறுபாடான குணம் ம

னம் வேறுபடுதல். (காமக்குரோ

த பூதலியன்)

விகாரத்தின்இயல்பு-வாமனாவதார

ம் முதலியவை.

விகிருகி-மாறுபாடு.

விசிகம அம்பு

விசிலேஷம்-பிரிதல்.

விடர்-வியபிசாரஞ்செய்வோர்.

விடலை மகன்.

விடை-உத்தரம், எருது.

விடைவல்லாளன்-சிவன்.

விட்டில்-விட்டிற்றற்றை.

விண்டு விஷ்ணு.

வித்தகன்-ஞானருபன்.

விபுதர் தேவர்.

வியந்து புகழ்ந்து.

வியன்-விசாலம்.

வியாப்தம்-வியாபித்தல்.

விரவிய-(நம்மிடம்) உற்ற.

விரிஞ்சன்-பிரமன்.

விரிந்தம்-வியாபித்தம்.

விருத்தி-அதிகரித்தல், ஓர் உணர்.

வினாவு-வேகம்.

விரோசனஞ்ஞ-ஞரியபுத்திரன்.

விலக்கண்ணை - விசேஷலக்ஷணமு

டையவன்.

வில்-தனுசு, ஒளி.

விழைவு-ஆசை.

விளிதல்-சாதல்.

வினைத்தாய்மை-செய்யுங் காரியங்க

ள் நல்லவையாதல், காரியஞ்செ

ய்வதில் மனத்திண்மைபாதல்.)

வீடுற-நீங்க. வீ

வீட்டலாம்-போக்கலாம்.

வீயும்-சாகும்.

வீழ்ந்து-விரும்பி, மொய்த்து.

வே

வெருளி-கோபம்

வெம்பழல்-வெவ்விய அக்கினி.

வெருவி-பயந்து.

வெவ்வழி-தியமார்க்கம்.

வெற்பு-மலை.

வே

வேணு-வில்.

வேண்டுகொல்-வேண்டுமோ?

வேதண்டம்-மலை.

வேந்தி-அரசன்.

வேய் மூங்கி.

வேலை-சமுத்திரம்.

வேற்றுமைஅவ்வழி-நவ்வழி.

வேற்றுமைஅவ்வழிப்புணர்ச்சிகள்

வேறுபாடு அல்லாத சம்பந்த

கள் (சேர்க்கைகள்) உங்கட்

வேறுபாடுள்ள விவாகங்கள் எ

ற்படி.

வை

வைதரணீநதி-நாகலோகத்தின் ப

கத்துள்ள நதி.

வைதேகி-விதேகன்புத்ரி (ஜனகி.

வைபந்தந்தமகள்-பூமியின்புத்ரி)

வைபம்-தேர், பூமி. [தை.

ஸ்மிருதி-தர்மசாஸ்திரம்.

க்ஷணபங்குரம்-க்ஷணப்போதில்

நசிப்பது.

பிரகடனபத்திரம்.

மங்களாவல்லிலாசம்.—இது மார்பாலியென்னும் மாமி, வாழ்
வெட்டியென்னும் நாத்தி, குண்டுணி இவர்கள் மங்களாவல்லியென்னும்
மருமகன்—கும வல்லாளனகண்டியென்னும் மருமகன் ஐயுமாமி நாத்தி.
புகும் இயற்றிய கொடுமைகளைக் காட்டி இந்நூலாசிரியரால் லயிற்ற
பட்டது பிரதி 1 - க்குத் தபற்கூலி உள்பட ... அனா - 9

சித்திரங்காட்டிச் சத்தியநிறுத்தியகதை ,, 5

வினோதசரித்திரம் ,, 7

விவேகசரித்திரம் ,, 8½

* அரங்கரலங்காரமாலே. ,, 4½

இவை வேண்டியவர்கள் இந்நூலாசிரியராகிய பெங்களுர்-செ
றல்காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் தி. கோ. நாராயணசாமிபிள்ளையவ
களிடத்திலும், சென்னை ரிப்பன்பிரஸ் ம-நா-ந-ஸ்ரீ சை. ரத்னசே
டியாரி அவர்களிடத்திலும் முன்பணமனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

* இந்நூலின் உரையும், இந்நூலாசிரியர் தந்தையாகிய ம-நா-ந-ஸ்ரீ
மகாவித்வஜ்ஜனே+கரராகிய வி. கோவிந்தபிள்ளை அவர்களியற்றிய
அரங்கரலங்காரக்கோவையும் பின்ன வெளிப்படுத்தப்படும். இ
கோவையின்கண் ஒவ்வொரு அலங்காரத்திற்கும் பலகவிகள் அமை
க்கப்பட்டுள்ளன.

